

A WOMAN
Defined

AN EXPOSITORY STUDY OF
21 WOMEN IN THE BIBLE

KARI SMITH

นินยามแห่งสตรีนในพระคัมภีร์

การศึกษาเชิงอธิบายเกี่ยวกับ
ผู้หญิง 21 คนในพระคัมภีร์

โดย
นางคารี สมิธ

Walden Way Publications
224 Bridge Avenue
Murfreesboro, TN 37129
swordofthelord.com

นิยามแห่งสตรีในพระคัมภีร์ การศึกษาเชิงอธิบายเกี่ยวกับผู้หญิง 21 คนในพระคัมภีร์

สงวนลิขสิทธิ์ ปี ค.ศ. 2024 โดย Walden Way Publications ซึ่งเป็นแผนกหนึ่งของ Sword of the Lord Publications

Sword of the Lord Publications

224 Bridge Avenue

Murfreesboro, TN 37129

swordofthelord.com

สารบัญ

บทนำ

- 1 การไล่ - ราหับ
- 2 การเป็นพยาน - หญิงที่บ่อน้ำนั้น
- 3 คุณธรรม - หญิงที่มีคุณธรรมนั้น
- 4 ความดี - หญิงชาวซูเนมนั้น
- 5 การยอมจำนน - นางมารีย์ มารดาของพระเยซู
- 6 ทางเลือกต่าง ๆ - เอวา
- 7 ความห่มเท - มารีย์ชาวมักดาลา
- 8 ความเต็มใจ - นางรุธ
- 9 สิ่งที่ต้องมาก่อน - มารีย์ น้องสาวของมารธา
- 10 ความสละวน - มารธา พี่สาวของมารีย์
- 11 หน้าที่ - ภรรยาของโนอาห์
- 12 การตีสอน - นาโอมี่
- 13 การนบนอบ - ฮาการ์
- 14 อธิฟิล - โยเคเบต

- 15 ใจจดจ่อ - ฮันนาห์
- 16 ความอดทน - ซาร่าห์
- 17 ความเจ็บช้ำใจ - ภรรยาของโยบ
- 18 ความกล้าหาญ - เอสเธอร์
- 19 พลุดิกรรม - หญิงที่สูงวัย
- 20 คำวิจารณ์ - ศิปโปราห์
- 21 การให้ - หญิงม่ายกับเหรียญทองแดงสองอัน

เกี่ยวกับผู้แต่ง

บทนำ

“เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่ได้ถูกเขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นได้ถูกเขียนไว้เพื่อการเรียนรู้ของพวกเรา เพื่อว่าพวกเรา โดยความอดทนและการปลอบประโลมใจแห่งพระคัมภีร์ จะได้มีความหวัง”- โรม 15:4

อ่าน: มัทธิว 7

คุณอาจเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า “มองย้อนกลับไปก็ชัดเจน 20 เต็ม 20” นี่หมายความว่า มันง่ายกว่าที่จะประเมินการกระทำหรือการตัดสินใจในอดีตหลังจากสิ่งเหล่านั้นถูกกระทำไปแล้ว หลายสถานการณ์ที่เคยยากที่จะเผชิญตอนนี้กลับถูกมองต่างไปจากเดิมด้วยความช่วยเหลือจากเวลาหรือการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ชีวิตคงจะง่ายจริง ๆ หากเรามีหนังสือคู่มือสักเล่มที่บอกอย่างละเอียดและชัดเจนว่าเราควรทำอะไรเมื่อเราพบว่าตัวเองเผชิญหน้ากับสภาวะการณ์ที่ยากลำบาก กระนั้นแม้ว่าทุกสถานการณ์ไม่ได้มาพร้อมกับคู่มือที่บอกทีละขั้นตอน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงเห็นสมควรที่จะประทานคู่มือเล่มหนึ่งให้แก่เรา นั่นคือพระวจนะของพระเจ้า ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่เขียนไว้ภายในพระคัมภีร์สามารถช่วยเหลือทุกคนได้ ไม่ว่าพวกเขาอยู่ในระยะใดของชีวิตหรือพวกเขาเผชิญหน้าสถานการณ์ใดอยู่ “เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่ได้ถูกเขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นได้ถูกเขียนไว้เพื่อการเรียนรู้ของพวกเรา เพื่อว่าพวกเรา โดยความอดทนและการปลอบประโลมใจแห่งพระคัมภีร์ จะได้มีความหวัง” (รม. 15:4)

หลายหน เมื่อเรามองย้อนไปในชีวิตของเรา สิ่งต่าง ๆ อย่างความเป็นผู้ใหญ่และแม้กระทั่งสภาวะการณ์ต่าง ๆ ก็เปลี่ยนแปลงมุมมองของเราไปแล้ว คำว่า มุมมอง หมายถึง “ทัศนคติอย่างหนึ่งที่มีต่อหรือวิธีพิจารณาบางสิ่ง; มุมมองหนึ่ง” *Cambridge English Dictionary* พรรณานาคำน้อยอย่างฉลาดว่า “วิธีหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงในการมองสิ่งต่าง ๆ ที่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และบุคลิกภาพของคน ๆ นั้น” นิยามที่สองกล่าวว่า “ความสามารถในการพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ในความสัมพันธ์ต่อกันและกันอย่างถูกต้องและอย่างเป็นกลาง” สำหรับพวกเราส่วนใหญ่ มุมมองของเราขึ้นอยู่กับว่าเราเป็นใครหรือประสบการณ์บางอย่างที่เราพบมา

ยกตัวอย่างเช่น ใครสักคนที่เคยมีประสบการณ์เฉียดตาย จากวินาทีนั้นเป็นต้นมา พวกเขาเริ่มเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาเคยไม่เห็นค่า สิ่งต่าง ๆ เช่น ชีวิตและลมหายใจ ครอบครัวและเพื่อนฝูง ชั่ววินาทีที่เป็นจุดพลิกผันนั้นสามารถปรับเปลี่ยนมุมมองของพวกเขาที่มีต่อการตัดสินใจต่าง ๆ ที่พวกเขาจะกระทำไปตลอดชีวิตที่เหลือของพวกเขา

บุคลิกภาพของเราก็มีบทบาทสำคัญในวิธีที่เรามองบางสิ่งเช่นกัน ดูวิธีคิดแบบ “แก้วเต็มครึ่งหนึ่ง” เทียบกับ “แก้วว่างครึ่งหนึ่ง” ก็ได้ ใครสักคนที่เป็นพวกมองแง่ดีก็มองหาการตอบสนองในทางบวกมากกว่าต่อสถานการณ์ใดก็ตาม ขณะที่ในทางกลับกัน พวกมองแง่ร้ายก็พบสิ่งที่เป็นลบในทุกสิ่ง การเปรียบเทียบนี้สามารถกระทำได้เช่นกันระหว่างใครสักคนที่มีบุคลิกภาพที่มีความสุขและเบิกบาน กับใครสักคนที่มีบุคลิกภาพที่อึมทึมและไม่มีความสุข บุคลิกภาพส่งผลต่อมุมมองจริง ๆ

อย่างไรก็ตาม นิยามของคำว่า มุมมอง ก็ไปไกลกว่ามุมมองหนึ่งที่ได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์หรือ

บุคลิกภาพ มุมมองยังเป็นความสามารถที่จะมองไปที่สิ่งต่าง ๆ ในความสัมพันธ์ต่อกันและกันและเปรียบเทียบ ส่วนหนึ่งกับส่วนทั้งหมดได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล ถ้าเรายื่นหน้าเข้าหากันตอนนี้เลย และฉันชูเหรียญอันหนึ่ง สิ่งที่คุณเห็นในด้านเหรียญของคุณก็คงไม่เหมือนกับสิ่งที่ฉันเห็นในด้านของฉัน เราคงมีสองมุมมองที่ต่างกัน แต่ถ้าเราทั้งคู่มองไปที่เหรียญนั้น เราก็เห็นด้านเดียวกันที่มีจอร์จ วอชิงตันหันไปทางซ้าย ขณะที่อีกด้านมีนกอินทรีตัวหนึ่ง เมื่ออยู่ด้วยกัน จอร์จ วอชิงตันและนกอินทรีตัวนั้นก็รวมกันเป็นสิ่งที่เด่นชัดเกี่ยวกับเหรียญนั้น

การประยุกต์ใช้เดียวกันสามารถกระทำได้กับวิธีที่เราแต่ละคนเผชิญหน้าการขึ้น ๆ ลง ๆ ของชีวิต บางวันก็ราบรื่นพร้อมกับท้องฟ้าสดใสและลมพัดเย็นสบาย บางวันก็มีมดแมวและหูดู บางครั้ง วิธีเดียวที่จะเอาชีวิตรอดได้คือการเตรียมพร้อมรับสถานการณ์และลุยคลื่นที่ซัดสาดและลมที่พัดกระหน่ำ ในมัทธิว บทที่ 7 ชายสองคนเผชิญพายุชีวิต ชายคนหนึ่งฉลาดพอที่จะไม่เพียงฟังคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ยังประพฤติตามคำตรัสเหล่านั้นด้วย ความเชื่อฟังของชายผู้มีปัญญานั้นก็ก่อให้เกิดรากฐานศิลาที่แข็งแกร่งซึ่งบ้านของเขาถูกสร้างขึ้นบนนั้น ชายโง่คนนั้นก็ได้ยินคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน แต่เขาเลือกที่จะไม่เชื่อฟังคำตรัสเหล่านั้น ความไม่เชื่อฟังของเขาก็ก่อให้เกิดรากฐานทรายที่ไม่มั่นคงสำหรับบ้านของเขา สุดท้าย ฝนกระหน่ำ น้ำเริ่มท่วม และลมพัดชายทั้งสองคนนี้โดยไม่ว่าคนไหนฉลาดและคนไหนโง่ “เพราะว่าพระองค์ [พระบิดาของพวกท่าน ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์] ให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม” (มธ. 5:45)

ชายผู้มีปัญญานั้นคิดพิจารณาว่าจะเกิดสภาพอากาศแบบไหนบ้าง และในสติปัญญาของเขา เขาวางแผนตามนั้น สุดท้ายแล้ว มัทธิว 7:25 บอกเราว่าบ้านของเขายืนหยัดมั่นคงเพราะมันถูกก่อสร้างบนศิลานี้ เป็นตัวอย่างหนึ่งของความหมายของมุมมองที่ถูกกล่าวถึงไปก่อนหน้านี้ ชายผู้มีปัญญานั้นถือว่าการก่อสร้างนั้นเป็นส่วนหนึ่งของมุมมองทั้งหมดของกระบวนการก่อสร้างบ้านนั้น จากนั้นเขาเปรียบเทียบมันกับแบบของบ้านทั้งหมดที่เหมาะสมที่สุดในการต้านทานลมพายุแรงและก่อสร้างโครงสร้างที่มั่นคงบนรากฐานหนึ่งที่แข็งแรง

มุมมองของชายโง่นั้นก็ส่งผลต่อการตัดสินใจต่าง ๆ ที่เขาเลือกเช่นกันเมื่อเขากำลังสร้างบ้านของเขา ความไม่เชื่อฟังของเขามีต่อพระวจนะของพระเจ้าเตรียมเขาไปสู่ความล้มเหลวเมื่อพูดถึงการเอาชีวิตรอดจากพายุประจำวันของชีวิต เมื่อฝนตก น้ำเริ่มท่วม และลมพัดกระหน่ำใส่บ้านของเขา บ้านนั้นก็พังทลาย และการพังทลายของมันก็ใหญ่โต (ข้อ 27)

ทางเลือกเหล่านั้นที่เราเผชิญในแต่ละวันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของสิ่งที่ประกอบกันเป็นชีวิตคริสเตียนของเราทั้งหมด พระคัมภีร์ คู่มือของเราสำหรับมุมมองตามทางพระเจ้า เต็มไปด้วยตัวอย่างต่าง ๆ ของผู้หญิงสองแบบที่แตกต่างกัน แบบแรกนั้นตัดสินใจเลือกสิ่งต่าง ๆ โดยอิงตามมุมมองที่ถูกสร้างขึ้นโดยการสังเกตหรือบุคลิกภาพของพวกนางเอง น่าเสียดายที่ เหมือนชายโง่คนนั้น หญิงเหล่านี้ทนทุกข์กับผลที่ตามมาอันน่าสลด ผู้หญิงอีกแบบนั้นฟังพามุมมองตามพระคัมภีร์ในกระบวนการตัดสินใจของพวกนาง พร้อมกับชุดความคิดนี้ พวกนางเป็นเหมือนกับชายผู้มีปัญญานั้นมากจริง ๆ: สามารถยืนหยัดมั่นคงได้ขณะที่พายุโหมกระหน่ำรอบตัวพวกนาง

หนังสือเล่มนี้จะสำรวจหญิงบางคนเหล่านี้ โดยการอ่านเรื่องราวของพวกนาง เราสามารถเตรียมพร้อม
อย่างมีปัญญาได้สำหรับอนาคตโดยประยุกต์ใช้บทเรียนฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ที่เราสามารถเรียนรู้จากชีวิตของ
พวกนาง “บัดนี้สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดแก่พวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่างต่าง ๆ และสิ่งเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้เพื่อ
เตือนสติพวกเรา ผู้ซึ่งบรรดายุคสุดท้ายของโลกกำลังมาถึง” (1 คร. 10:11)

ฝากไว้ให้คิด

1. ความเป็นผู้ใหญ่ได้เปลี่ยนแปลงมุมมองของคุณเกี่ยวกับบางสิ่งที่คุณเคยประสบในอดีตของคุณอย่างไรบ้าง?

---

2. การตัดสินใจเลือกเดียวสามารถเปลี่ยนแปลงผลลัพธ์ทั้งหมดของสถานการณ์หนึ่งในชีวิตของคุณได้อย่างไร?

---

3. คุณหวังว่าจะได้รับมุมมองแบบไหนจากการศึกษาผู้หญิงเหล่านี้ในพระคัมภีร์?

การไถ่ ราหับ

“และนางกล่าวว่า “ให้เป็นไปตามถ้อยคำของท่านทั้งสองเถิด” และนางก็ส่งคนทั้งสองนั้นไป และพวกเขา ก็ออกไป และนางได้เอาด้ายสีแดงผูกไว้ในหน้าต่าง” - โยชูวา 2:21

อ่าน: โยชูวา 2

ในบทละครเรื่องชื่อของเขา โรมิโอกับจูเลียต เซกสเปียร์ได้เขียนไว้ว่า “นามนั้นสำคัญไฉน? ที่เราเรียกกุหลาบนั้น แม้เรียกว่าอย่างอื่นก็หอมรื่นอยู่เหมือนกัน” คำกล่าวนี้หมายความว่าชื่อหนึ่งเป็นเพียงฉลากหนึ่ง เราใช้ชื่อต่าง ๆ เพื่อแยกแยะสิ่งหนึ่งจากอีกสิ่ง ชื่อหนึ่งไม่ได้สร้างคุณค่า และมันไม่สร้างความหมายที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม ธรรมชาติมนุษย์ของเรามักเป็นเหตุให้เราเชื่อมโยงชื่อเหล่านั้นของผู้คนกับบางสิ่งซึ่งพวกเขาได้กระทำ

ในพระคัมภีร์เราเชื่อมโยงชื่อเอาไว้กับตัวหนึ่งที่เราเคารพมาก ผลไม้ต้องห้ามผลหนึ่งและคำสาปแช่งของบาปหนึ่งที่ถูกส่งต่อมายังมนุษย์ทุกคน เราเชื่อมโยงชื่อของกษัตริย์ดาวิดกับการที่เขาฆ่าเจ้าชายโกลิอัทด้วยการยิงสลิง การที่เขาเล่นซู้กับบัทเซบาและการที่เขาฆ่าอูรีอาห์สามีของบัทเซบา เราจำเปโตรได้ในภาคพันธสัญญาใหม่เพราะการปฏิเสธพระคริสต์ก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ การที่เขาร้องไห้หลังจากที่เขาปฏิเสธพระองค์และการที่เขาเทศนาในวันฟื้นเทคอสต์นั้น

คำว่า “หญิงโสเภณี” เป็นชื่อเรียกของราหับ แต่นางพิสูจน์ว่าเป็นมากกว่าฉลากนั้นที่นางได้รับ ก่อนที่ชื่อของนางปรากฏในพระคัมภีร์ พวกอิสราเอลได้ออกมาจากอียิปต์ ข้ามทะเลแดงและกำลังจะเข้าแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้นแล้ว แทนที่จะรุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินนั้น พวกเขาใช้เวลาอีกสี่สิบปีต่อมาอ่อนเรออยู่ในถิ่นทุรกันดารอันเป็นการลงโทษหนึ่งเพราะการที่พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้า ในช่วงเวลานี้เอง คนอิสราเอลรุ่นใหม่ได้ถือกำเนิดและบัดนี้ตั้งใจแล้วว่า จะพิชิตแผ่นดินนั้นให้ได้ในที่สุด องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่โยชูวา ผู้รับใช้ของโมเสสว่า “โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้นบัดนี้ จงลุกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ตัวเจ้า และประชากรนี้ทั้งหมด ไปยังแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่พวกเขา คือแก่ลูกหลานของอิสราเอล” (ยชว. 1:2)

ในการเตรียมรับมือกับศึกที่จะมานั้น โยชูวาส่งชายสองคนเข้าไปในเมืองเยรีโคเพื่อสอดแนมเมืองนั้นแบบลับ ๆ ผู้สอดแนมสองคนนั้นได้มาค้างแรมในบ้านของหญิงโสเภณีคนหนึ่งนามว่าราหับ กษัตริย์เมื่อได้ยินเรื่องคนแปลกหน้าเหล่านี้ จึงสั่งให้ไปนำตัวพวกเขามา กษัตริย์ก็กลัวว่าคนพวกนี้มาเพื่อตรวจสอบแผ่นดินนั้น แทนที่จะทำตามกษัตริย์บัญชา ราหับนำตัวชายสองคนนี้ไปและซ่อนพวกเขาไว้ จากนั้นนางแต่งเรื่องว่าชายสองคนได้มาหานางจริง ๆ แต่นางไม่รู้เลยว่าพวกเขามาจากไหน “และต่อมาพอใกล้เวลาปิดประตูเมือง เมื่อเริ่มมืดแล้วผู้ชายเหล่านั้นได้ออกไป พวกเขาไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ จงรีบไล่ตามเขาเหล่านั้นไปเถิด เพราะว่าพวกเขา

ท่านจะตามทันพวกเขา” (2:5) เมื่อเชื่อเรื่องที่น่างเล้า พวกคนของกษัตริย์จึงออกไปจากเมืองนั้นเพื่อไล่ตามผู้สอดแนมเหล่านั้น

กลับมาในเมืองเยรีโค ราห์บปีนขึ้นไปบนหลังคาบ้านของนางซึ่งเป็นที่ ๆ พวกสอดแนมซ่อนตัวอยู่ นางสารภาพกับผู้สอดแนมเหล่านั้นว่าชาวแผ่นดินนั้นหวาดกลัวพวกคนอิสราเอล ทุกคนได้ยินข่าวเรื่องที่ว่าพระเจ้าของชนชาติอิสราเอลทำให้น้ำในทะเลแดงแห้งขณะที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์ พวกเขาได้ยินด้วยว่าประชากรของพระเจ้าได้ทำลายเหล่ากษัตริย์ของคนอาโมไรต์ คือ สีโหนและโอก “และทันทีที่พวกเราได้ยินสิ่งเหล่านี้ใจของพวกเราก็ละลายไป และไม่มี ความกล้าหาญเหลืออยู่ในคนหนึ่งคนใดอีกต่อไปเลย เพราะเหตุพวกท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์เบื้องบน และในแผ่นดินโลก เบื้องล่าง” (ข้อ 11) ราห์บรู้ว่ามันเป็นเรื่องของเวลาเท่านั้นก่อนที่เมืองของนางจะถูกทำลาย โอกาสเดียวของนางที่จะหนีพ้นคือ ร้องขอเครื่องหมายหนึ่ง คำสัญญาหนึ่งว่าจะช่วยนางและครอบครัวของนางให้รอดพ้น ก่อนที่ชายสองคนนั้นหนีไปจากเมืองนั้น พวกเขาให้คำสัญญาหนึ่งแก่ราห์บ ถ้านางผูกคอตายแขวนหนึ่งไว้ในหน้าต่างของนาง ทุกคนเหล่านั้นที่หลบภัยอยู่ข้างในจะได้รับการปกป้องจากภัยร้าย ทันทีที่ผู้สอดแนมเหล่านั้นไปแล้ว ราห์บก็ทำตามที่นางถูกสั่งให้ทำ

หลังจากนั้นไม่นาน พวกลูกหลานของอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน สร้างอนุสรณ์แห่งหนึ่ง และฉลองปัสกาในเมืองกิลกาล เมื่อพวกเขามาถึงที่เมืองเยรีโค ทั้งเมืองนั้นก็ถูกปิดเพื่อเตรียมสู้ศึก เจ็ดวันต่อมา กำแพงที่แข็งแกร่งเหล่านั้นก็ถล่ม “แต่โยชูวาได้กล่าวแก่ชายสองคนที่ไปสอดแนมแผ่นดินนั้นว่า “จงเข้าไปในบ้านของหญิงโสเภณีนั้น และนำหญิงนั้นออกมา กับสิ่งสารพัดที่นางมีอยู่ ตามที่ท่านทั้งสองสาบานไว้แก่นาง” (6:22) ราห์บและผู้คนในบ้านบิดาของนางถูกนำออกไปนอกเมืองนั้นและได้อาศัยอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล

พระคัมภีร์ในเวลาต่อมา ก็กล่าวถึงราห์บ หลังจากทีนางกับครอบครัวของนางได้รับการช่วยให้พ้นจากความพิณาศของเมืองเยรีโคแล้ว นางก็แต่งงานกับชายคนหนึ่งนามว่าสลโมน ราห์บคลอดบุตรชายคนหนึ่งนามว่าโบอาส โบอาสกลายเป็นญาติคนสนิทที่มีอำนาจในการไถ่ของนางรูธ และทั้งสองมีบุตรชายคนหนึ่งนามว่าโอเบด ซึ่งเป็นปู่ของดาวิดผู้เป็นกษัตริย์นั้น หลายชั่วอายุต่อมา มัทธีวเขียนไว้ว่า “และยาโคบให้กำเนิดโยเซฟสามีของนางมารีย์ ผู้ซึ่งได้ประสูติพระเยซู ผู้ทรงถูกเรียกว่าพระคริสต์” (มธ. 1:16) นี่ให้นางรูธอยู่ในลำดับพงศของพระเยซูโดยตรง

เช่นเดียวกับราห์บ เราทุกคนเป็นคนบาปที่ถูกปรับโทษให้ต้องตาย อย่างไรก็ตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสนอของประทานแห่งพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ให้แก่เรา พระองค์ได้สิ้นพระชนม์และหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อชดใช้บาปของเราแล้ว เมื่อเรารับของประทานของพระองค์ ชีวิตของเราก็ถูกเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล “เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17) จากนั้นพระองค์ทรงกระทำกิจหนึ่งในเราซึ่งยิ่งใหญ่กว่าที่เราจะจินตนาการได้ตั้งเยอะ “พระองค์ได้ทรงผูกข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าเกลียดมาแล้ว ออกมาจากดินเหนียวที่เป็นเลนตม และได้วางเท้าของข้าพเจ้าไว้บนศิลา และได้ตั้งทางทั้งหลายของข้าพเจ้าให้มั่นคง” (สดด. 40:2) ไม่มีเหตุผลให้เราต้องจดจ่ออยู่กับว่าเราเคยเป็นใครก่อนเรามารับพระคริสต์ ตอนนี้

เวลาที่เรากำลังเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ที่จะยอมให้พระองค์กระทำกิจอันทรงฤทธิ์ในตัวเรา เพื่อที่พระนามของพระเยซูจะได้รับการถวายเกียรติ

การเปลี่ยนแปลงนั้นที่ได้เกิดขึ้นในราหับหญิงโสเภณีนั้นเป็นสิ่งที่ถูกทำให้สำเร็จจริงได้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเองเท่านั้น คุณเหมือนว่าเซคสเปียร์กล่าวไว้ถูกต้องแล้ว ชื่อ ๆ หนึ่งเป็นเพียงฉลากอันหนึ่งเพื่อแยกแยะสิ่งหนึ่งจากอีกสิ่ง ชื่อ ๆ หนึ่งไม่ก่อให้เกิดมูลค่า และมันไม่สร้างความหมายที่แท้จริง คุณค่าของคน ๆ นั้นถูกพบในพระราชกิจแห่งการไถ่กู้ของพระเยซูคริสต์

ฝากไว้ให้คิด

1. เมื่อคุณรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณแล้ว คุณได้รับการไถ่ให้พ้นแล้วจากสิ่งใด?

---

2. คุณยอมให้อดีตของคุณมาบงการว่าคุณเห็นคุณค่าของคุณอย่างไรที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าไหม?

---

3. อดีตของคุณไม่ส่งผลต่อคนที่คุณเป็นในพระคริสต์ ชีวิตของราหับให้ภาพประกอบเรื่องนี้แก่คุณอย่างไร?

การเป็นพยาน หญิงที่บ่อน้ำนั้น

“แล้วผู้หญิงคนนั้นจึงละทิ้งหม้อน้ำของนางไว้ และไปตามทางของนางเข้าไปในนคร และกล่าวแก่พวกผู้ชายว่า
“จงมา ดูท่านผู้หญิง ซึ่งได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์มิใช่หรือ”
แล้วคนทั้งหลายจึงออกไปจากนคร และมายังพระองค์”- ยอห์น 4:28-30

อ่าน: ยอห์น 4:1-43

นิยามของคำว่า พยาน คืออะไร? ในคำเรียกทางกฎหมาย พยานคือใครสักคนที่เล่าย้อนสิ่งต่าง ๆ ที่เขาหรือเธอได้ประสบมาผ่านทางประสาทรูปร่างรูปแบบ เช่น การมองเห็น การได้ยิน หรือการได้กลิ่น หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น ในยอห์น บทที่ 4 ให้ภาพประกอบของความหมายที่แท้จริงของการเป็นพยาน หลังจากได้พบกับพระเมสสิยาห์ที่บ่อน้ำนั้น หญิงผู้นี้ก็ให้การต่อชาวเมืองนั้นถึงทุกสิ่งทีพระเยซูได้ทรงบอกนาง ปฏิสัมพันธ์ของพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรียนี้เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจ ความเป็นศัตรูยาวนานหลายปีระหว่างสองชนชาตินั้นได้ทำให้พวกยิวไม่ยุ่งเกี่ยวกับชาวสะมาเรีย

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวปมหลังเล็กน้อยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของความไม่ถูกกันนี้ ในระหว่างรัชสมัยของเรโอบอัม โอรสของซาโลมอน ประชาชาติอิสราเอลถูกแบ่งออกเป็นสองอาณาจักร เรโอบอัมปกครองอาณาจักรฝ่ายใต้ซึ่งกลายเป็นที่รู้จักในชื่อยูดาห์ อาณาจักรฝ่ายเหนือนั้นใช้ชื่ออิสราเอลต่อไปและถูกปกครองโดยเยโรโบอัม ผู้ดูแลคนหนึ่งภายใต้ซาโลมอน เมืองสะมาเรียได้ถูกสถาปนาให้เป็นเมืองหลวงของอิสราเอล ต่อมาชื่อเรียกสะมาเรียถูกตั้งให้แก่ภูมิภาคที่อยู่รอบเมืองนั้นซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแคว้นกาลิลีที่อยู่ทางเหนือกับยูดาห์ที่อยู่ทางใต้

หลังจากปี 700 ก่อน ค.ศ. ไม่นาน อาณาจักรฝ่ายเหนือก็ถูกยึดครองโดยชาวอัสซีเรีย ชาวอิสราเอลบางส่วนถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ขณะที่ชาวอัสซีเรียจำนวนมากมาตั้งรกรากอยู่ในดินแดนที่ถูกพิชิตนั้น พวกเขาเริ่มแต่งงานกับพวกอิสราเอลบางส่วนที่หลงเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น และลูกหลานของพวกเขากลายเป็นที่รู้จักในชื่อชาวสะมาเรีย ชาวสะมาเรียเหล่านี้ไม่ยอมรับพระวิหารที่เยรูซาเล็ม (ตอนนี้อยู่ในอาณาจักรฝ่ายใต้) และเที่ยวไปสร้างศาสนาของพวกเขาเอง เนื่องจากพวกเขามองตัวเองว่าเป็นลูกหลานที่แท้จริงพวกเขาของอิสราเอล พวกเขาจึงอ้างว่าระบบบุโรทิศของพวกเขาไม่จำเป็นต้อง เมื่อปฏิบัติตามรูปแบบของพวกเขาเองเกี่ยวกับหนังสือห้าเล่มแรกนั้นที่เขียนโดยโมเสส ชาวสะมาเรียเหล่านี้จึงปฏิเสธประเพณีทั้งหลายของพวกยิวและงานเขียนเหล่านั้นของพวกศาสดาพยากรณ์ พวกยิวเหล่านี้มองพวกสะมาเรียว่าเป็นพวกลูกผสมซึ่งมีศาสนาหนึ่งที่นอกกรีต

ในวาระนี้ ระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระเยซูทรงเดินทางผ่านเข้าไปในแคว้นสะมาเรีย

ระหว่างทางที่พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี เมื่อพระองค์ไปถึงในเมืองสะมาเรีย พวกสาวกที่เดินทางมากับพระองค์ก็ไปหาซื้ออาหาร เมื่อพระเยซูทรงนั่งลงที่บ่อน้ำหนึ่งเพื่อหยุดพักจากการเดินทางนั้น พระองค์ก็สังเกตเห็นหญิงคนหนึ่งที่มาตักน้ำ ตามธรรมดาแล้ว งานนี้ต้องทำในตอนเย็นเมื่ออากาศเย็นสบายกว่า ไม่ใช่ตอนเที่ยงซึ่งเป็นช่วงที่ร้อนที่สุดของวัน เวลาที่นางปรากฏตัวนั้นบ่งบอกว่านางละอายใจและถูกขับไล่โดยชุมชนของนาง และไม่สามารถมาตักน้ำร่วมกับคนอื่น ๆ ได้อีกต่อไป

ไม่มีหระว่านางเป็นใคร พระเยซูทรงขอน้ำดื่มจากนาง ช่วงขณะหนึ่ง นางสับสน “แล้วหญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ทำไมท่าน ผู้เป็นยิว จึงขอน้ำดื่มจากดิฉัน ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับชาวสะมาเรียเลย” (ยอห์น 4:9) พระเยซูทรงบอกนางว่าถ้านางรู้จักของประทานนั้นของพระเจ้าและรู้ว่าผู้ที่กำลังขอน้ำดื่มจากนางนั้นเป็นใคร นางก็สามารถมีน้ำที่ประกอบด้วยชีวิตได้ เพราะงุนงกับการเปลี่ยนทิศในบทสนทนาที่ หญิงชาวสะมาเรียนั้นจึงถามคนแปลกหน้าผู้นี้ว่าพระองค์จะตักน้ำจากบ่อนั้นได้อย่างไร พระองค์ไม่มีถังตัก และบ่อนั้นก็ลึก พระองค์ทรงเก็บน้ำที่ประกอบด้วยชีวิตนี้ที่พระองค์ตรัสถึงไว้ที่ไหน? แน่แน่นอนว่าบุรุษผู้นี้ไม่มีทางเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ซึ่งให้บ่อน้ำนี้แก่พวกเขา

“พระเยซูทรงตอบและตรัสกับนางว่า “ผู้ใดก็ตามที่ดื่มนี้จะไม่กระหายอีก แต่ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่นางนั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่นางนั้นจะเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” - ข้อ 13, 14

นี่ฟังดูน่าดึงดูดจริง ๆ สำหรับหญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ พระองค์สามารถประทานน้ำให้แก่นางจนนางไม่ต้องมาที่บ่อน้ำนี้อีกเลยหรือ? “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนี้ให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และจะไม่ต้องมาตักที่นี่” (ข้อ 15)

จากนั้นพระเยซูทรงเปลี่ยนบทสนทนาไปที่ครอบครัวของนาง พระองค์ทรงบอกนางให้ไปเรียกสามีของนางและพาเขามาที่บ่อน้ำนั้น นางตอบว่า “ดิฉันไม่มีสามี” คนแปลกหน้าผู้นี้บอกหญิงผู้นี้ต่อไปว่านางมีสามีมาห้าคนแล้วในอดีต และชายคนนั้นที่นางกำลังอยู่กับด้วยขณะนั้นไม่ใช่สามีของนาง ด้วยความตะลึง นางถามพระเยซูว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งไหม

ถัดมามีการสนทนาเกี่ยวกับศาสนา หญิงผู้นั้นเชื่อว่าบรรพบุรุษของนางได้นมัสการในภูเขาที่นั่นในสะมาเรีย แต่ที่นั่งอยู่ตรงนั้นคือชายผู้นี้ที่อ้างว่าเยรูซาเล็มเป็นสถานที่ ๆ มนุษย์จะต้องนมัสการ พระเยซูทรงไปไกลกว่าเดิมก้าวหนึ่งโดยอธิบายว่านางไม่รู้ที่นางนมัสการสิ่งใดอยู่ เพราะความรอดเป็นมาจากพวกยิว เมื่อถึงเวลาที่ใช่แล้ว คนเหล่านั้นที่เชื่อพระเมสสิยาห์จริง ๆ จะนมัสการพระเจ้าพระบิดาในจิตวิญญาณและในความจริง อันที่จริง พระบิดากำลังค้นหาเหล่าผู้เชื่อแท้ที่เจมนมัสการพระองค์ “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และคนทั้งหลายที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ในจิตวิญญาณและในความจริง” (ข้อ 24) ด้วยความแน่ใจนางตอบกลับไปว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา และเมื่อพระองค์ทรงมาแล้ว พระองค์จะทรงบอกพวกเขาถึงทุกสิ่ง “พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่กล่าวกับเจ้าเป็นท่านผู้นั้น” (ข้อ 26)

พอถึงตรงนี้ พวกสาวกก็กลับมาจากเมืองนั้นแล้ว พวกเขาประหลาดใจที่พระเยซูทรงพูดคุยกับหญิงผู้

นั่น แต่ไม่มีใครในพวกเขาอดสำหรัที่จะถามว่าทำไมพระเยซูถึงพูดคุยกับนาง อย่างไรก็ตาม หญิงผู้นั้นทิ้งหม้อน้ำของนางไว้และวิ่งกลับไปทีเมืองนั้น นางวิงวอนพวกผู้ชายของเมืองนั้นโดยกล่าวว่า “จงมา ดูท่านผู้หนึ่ง ซึ่งได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์มิใช่หรือ” (ข้อ 29) พวกเขาตามนางออกมานอกเมืองนั้นเพื่อจะดูว่านางได้พบกับใคร

เพราะคำพยานของหญิงผู้นี้ มีคนมากมายกลับใจเชื่อในสะมาเรียวันนั้น “และหลายคนในพวกชาวสะมาเรียแห่งนครนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะถ้อยคำของหญิงผู้นั้น ซึ่งเป็นพยานว่า “ท่านได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ” (ข้อ 39) ผู้คนเหล่านั้นขอรับรองพระเยซูให้อยู่ต่อ และพระองค์ทรงอยู่ต่อที่นั่นในนครนั้นอีกสองวัน อีกหลายคนมาเชื่อในพระองค์ในระหว่างการเดินทางมาเยือนของพระองค์นั้น “...เพราะพวกเราได้ยินพระองค์เองแล้ว และทราบว่าเป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง คือพระผู้ช่วยให้รอดของโลก” (ข้อ 42) ก่อนที่พระเยซูทรงไปจากเมืองนั้น หญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ได้นำพาผู้คนมาพบกับพระผู้ช่วยให้รอดมากกว่าเหล่าสาวกของพระองค์เองเสียอีก

คริสเตียนเยอะเกินไปถึงจริง ๆ หวาดกลัวกับความคิดที่จะออกไปและเป็นพยานแก่คนแปลกหน้า พวกเขากังวลเกี่ยวกับว่าคนอื่น ๆ จะว่าอะไรและต้องใช้พระคัมภีร์ข้อใดบ้างถึงจะถูกต้อง พวกเขาจะกั๊ก ๆ กัง ๆ หรือสร้างความรำคาญไหม? จงพิจารณาสิ่งนี้: หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นไม่ได้มีแผนการชนะวิญญาณและไม่เคยคิดไว้ล่วงหน้าว่านางจะพูดอะไรบ้าง อย่างไรก็ตาม นางรู้ว่านางได้พบกับพระเมสสิยาห์แล้วและนางอยากให้ผู้อื่นได้พบกับพระองค์เหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ เพื่อนร่วมชาติหลายคนของนางจึงมาเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

พระเยซูทรงทำบางสิ่งให้คุณแล้วไหม? พระองค์ทรงชำระใจของคุณให้สะอาดแล้วไหม ทรงรับคุณเข้าในครอบครัวของพระองค์ และประทานบ้านในสวรรค์ให้คุณแล้วไหม? จั้จ้งไปเป็นพยาน คำพยานของคุณอาจเปิดประตูให้บอกผู้ไม่เชื่อสักคนว่าพระเยซูได้ทรงตายเพื่อรับโทษบาปของพวกเขาแล้ว ทรงถูกฝังและเป็นขึ้นใหม่ในวันที่สามแล้ว ถ้าพวกเขาเชื่อวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พวกเขาก็สามารถรับการยกโทษบาปทั้งหลายของพวกเขาได้เช่นกัน คุณไม่ต้องกลัวเลย “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญาณแห่งความกลัวให้แก่พวกเรา แต่แห่งฤทธิ์เดช และแห่งความรัก และแห่งความคิดที่ปกติดี” (2 ทธ. 1:7)

ฝากไว้ให้คิด

1. ถ้าคุณต้อนรับพระคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของคุณแล้ว จงเขียนคำพยานของคุณแบบย่อ ๆ

---

2. ความกลัวใดจุดรั้งคุณไม่ให้เป็นพยาน?

คุณธรรม หญิงที่มีคุณธรรมนั้น

“เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความสวยงามก็เปล่าประโยชน์
แต่สตรีที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ เธอจะได้รับการยกย่อง”- สุภาษิต 31:30

อ่าน: สุภาษิต 31:10-31

ทับทิมเป็นหนึ่งในอัญมณีเหล่านั้นที่มีค่ามากที่สุดในโลก ภูกระบุรูปพรรณได้อย่างง่ายดายเพราะสีแดง
ลึกของพวกมัน พลอยเหล่านี้มักถูกใช้เพื่อเป็นตัวแทนความรัก พลังงาน แรงปรารถนาและอำนาจ ในสุภาษิต
31 ชาโลมอนเปรียบเทียบคุณค่าของทับทิมกับคุณค่าแห่งหญิงที่มีคุณธรรมนั้น “ใครจะพบหญิงผู้เปี่ยมด้วย
คุณธรรม เพราะค่าของเธอประเสริฐยิ่งกว่าทับทิมมากนัก” (ข้อ 10)

หนึ่งในเหตุผลมากมายเหล่านั้นที่หญิงที่มีคุณธรรมนั้นถูกให้คุณค่ามากกว่าทับทิมก็คือเพราะว่านาง
ไวใจได้ “ใจของสามีเธอก็วางใจในเธออย่างปลอดภัย จนท่านจะไม่ต้องการของปล้น” (ข้อ 11) สามีของนาง
สามารถฝากการดูแลเรื่องในบ้านไว้ในมือที่ซื่อของภรรยาของเขาได้ ขณะที่เขามีส่วนในเรื่องสาธารณะต่าง
ๆ นอกบ้าน นี่จึงเปิดโอกาสให้เขาสร้างชื่อเสียงอันดีให้แก่ตัวเองในท่ามกลางเหล่าผู้อาวุโสของเมืองนั้น ขณะที่
ภรรยาของเขาเจรจาต่อรองอย่างซื่อของเกี่ยวกับความต้องการต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องภายในบ้านของพวกเขา

หญิงที่มีคุณธรรมก็มีพลังงานล้นเหลือด้วย ชาโลมอนพรรณนากิจกรรมหลายอย่างของนางโดยใช้
ถ้อยคำเหล่านี้: เธอแสวงหา ทำงาน นำ ลูกขึ้น ให้ พิจารณา ปลูก คาดเอา เสริมกำลัง ดูออก วาง ยื่นมือ ทำ
ขาย จัดส่ง เปิด มอง รับประทาน ถูกขับดันโดยแรงปรารถนาที่จะตอบสนองความต้องการเหล่านั้นของคนใน
บ้านของนาง นางไม่อยู่เฉย ๆ ผู้หญิงในสุภาษิต 31 นี้เป็นตัวแทนของทับทิมอย่างแท้จริง: ความรัก พลังงาน
แรงปรารถนาและอำนาจ

สมัยที่ฉันแต่งงานใหม่ ๆ ฉันเคยปรารถนาที่จะเลียนแบบหญิงที่มีคุณธรรมนั้น น่าเสียดายที่ฉันได้คิด
สร้างในหัวของฉันผู้หญิงคนหนึ่งตรงข้ามกับฉันมากจริง ๆ ในบุคลิกภาพและอากัปกริยา ฉันนึกภาพนางว่า
เป็นคนเจียม ๆ ฉันเคยเป็นคนพูดเสียงดัง นางเป็นคนสงบเสงี่ยม ขณะที่บ่อยครั้งฉันพูดสิ่งที่คิด การจะกลายเป็น
หญิงที่มีคุณธรรมนั้น ฉันเคยคิดว่าฉันคงต้องเปลี่ยนแปลงตัวตนเยอะมากจริง ๆ

เราหลายคนจดจ่ออยู่กับสิ่งสารพัดเหล่านั้นที่หญิงที่มีคุณธรรมนั้นทำสำเร็จ เรามักมองข้ามเหตุผลว่า
ทำไมนางถึงสามารถทำหลายสิ่งได้สำเร็จมากขนาดนั้น คำอธิบายหนึ่งสามารถถูกพบได้ในความหมายของ
คุณธรรม *Merriam-Webster's Dictionary* นิยาม *virtue* ว่าเป็น “ความสอดคล้องตามมาตรฐานหนึ่งแห่ง
ความถูกต้อง; ศีลธรรม; ความเป็นเลิศทางศีลธรรมแบบเฉพาะเจาะจง; การรักนวลสงวนตัว หรือความบริสุทธิ์
ในการประพฤติและเจตนา” นี่หมายความว่าหญิงที่มีคุณธรรมนั้นได้ดำเนินชีวิตอย่างสอดคล้องตามมาตรฐาน

หนึ่งแห่งความถูกต้อง ซึ่งถูกพระเจ้าประทานให้

ลองคิดดูสักครู่: เพื่อจะสอดคล้องตามพระวาทะของพระเจ้า หญิงที่มีคุณธรรมนั้นต้องรู้จักถ้อยคำทั้งหลายของพระเจ้า เพื่อจะรู้จักถ้อยคำทั้งหลายของพระเจ้า นางต้องศึกษาถ้อยคำเหล่านั้น การศึกษาค้นคว้าทำให้นางมีมุมมองตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเจ้าเอง: สิ่งทั้งหลายที่พระองค์ชอบและไม่ชอบ เมื่อมีมุมมองนี้ นางก็เรียนรู้ที่จะเทิดทูนพระองค์ ที่จะตะลึงพรึงเพริดในพระองค์ ที่จะยำเกรงพระองค์ นี่คือเคล็ดลับแห่งความสำเร็จของนาง “เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความสวยงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรีที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ เธอจะได้รับการยกย่อง” (ข้อ 30)

หนังสือสุภาษิตมีอะไรที่จะกล่าวมากมายเกี่ยวกับความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า ในสุภาษิต 1:7, “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นแห่งความรู้ แต่บรรดาคนโง่หมิ่นสติปัญญาและคำสั่งสอน” ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าก่อให้เกิดสติปัญญาและความเข้าใจ “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นแห่งสติปัญญา และความรู้ขององค์บริสุทธิ์เป็นความเข้าใจ” (9:10) มันถูกพรรณนาว่าเป็นบ่อน้ำพุแห่งชีวิตและความมั่นใจที่เข้มแข็งในสุภาษิต 14:26 และ 27 มันนำ “ความมั่งคั่ง เกียรติและชีวิต” มาไว้ในสุภาษิต 22:4 ในสุภาษิต 19:23, “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นำไปสู่ชีวิต และคนที่ได้รับแล้วก็จะอาศัยอยู่อย่างพอใจ จะไม่มี ความชั่วร้ายใด ๆ มาเยี่ยมกรายเขา” ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้ายังก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมเช่นกัน “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์คือ การเกลียดชังความชั่วร้าย เราเกลียดชังความเย่อหยิ่ง ความจองหองทางที่ชั่วร้าย และปากที่พูดตลบตะแลง” (8:13) เพราะหญิงที่มีคุณธรรมผู้นี้ยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้อยคำของนางจึงเปี่ยมด้วยสติปัญญาและความกรุณา “เธออ้าปากของเธอกล่าวด้วยสติปัญญา และในลิ้นของเธอมี กฎเกณฑ์แห่งความกรุณา” (31:26)

วันนี้ชีวิตของเรามีแนวโน้มที่จะเป็นเหมือนหญิงที่มีคุณธรรมนั้นเยอะเลย เรามักยุ่งอยู่กับครอบครัวของเรา งานรับใช้ต่าง ๆ ของเรา และงานของเรา หลายหน เรามองไปที่สิ่งสารพัดที่หญิงที่มีคุณธรรมนั้นได้ทำสำเร็จและรู้สึกในทันทีเหมือนกับว่าเราคงไม่มีทางดำเนินชีวิตได้ตามมาตรฐานของนาง เราจะหาเวลาไหนไปทำสิ่งที่นางได้กระทำ? กระนั้นเราก็พลาดหลักการหนึ่งที่เป็นเรื่องพื้นฐานมาก ๆ ไป: การมีคุณธรรมจริง ๆ แล้ว หมายถึงการดำเนินชีวิตที่เชื่อฟังต่อพระเจ้าและพระวาทะของพระองค์

หญิงที่มีคุณธรรมนั้นอาจงานยุ่ง อย่างไรก็ตาม กิจกรรมทั้งหมดของนางไม่ได้ทำให้นางเป็นผู้มีคุณธรรม นางทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นเพราะว่านางเป็นผู้มีคุณธรรม เพื่อเป็นการตอบแทน “ลูก ๆ ของเธอตื่นขึ้น และเรียกเธอว่าผู้ที่ได้รับพร สามิของเธอด้วย และท่านก็ยกย่องเธอ” (ข้อ 28)

ฝากไว้ให้คิด

1. เมื่อคุณอ่านพระคำตอนนี้เป็นครั้งแรก คุณคิดว่าการกลายเป็นหญิงที่มีคุณธรรมคนหนึ่งนั้นหมายถึงอะไร?

---

2. สิ่งใดทำให้หญิงผู้นั้นในพระคำตอนนี้เป็นผู้มีคุณธรรม?

---

3. แทนที่จะทำตามรายการสิ่งเหล่านั้นที่หญิงที่มีคุณธรรมนั้นทำสำเร็จ คุณสามารถทำอะไรได้เพื่อพัฒนาคุณธรรมในชีวิตของคุณเอง?

ความดี

หญิงชาวซูเนมนั้น

“และวันหนึ่ง เอลีซาผ่านไปยังเมืองซูเนม เป็นที่ที่หญิงมั่งมีคนหนึ่งอาศัยอยู่
และนางได้รับเร้าท่านให้รับประทานอาหาร และต่อจากนั้น
เมื่อท่านผ่านไปทางนั้น ท่านก็แวะเข้าไปที่นั่น
เพื่อรับประทานอาหาร” - 2 พงศ์กษัตริย์ 4:8

อ่าน: 2 พงศ์กษัตริย์ 4:8-37

ในฐานะประธานาธิบดีคนที่สิบหกของสหรัฐฯ อับราฮัม ลินคอล์นเป็นบุคคลผู้หนึ่งที่ทำให้เกิดการแบ่ง
ชั่ว ขณะดำรงตำแหน่ง เขามีหน้าที่อันท้าทายในการพยายามที่จะทำให้ประเทศหนึ่งมีความเป็นหนึ่งเดียวกันซึ่ง
แตกแยกอย่างหนักในช่วงสงครามกลางเมือง มีผู้คนที่รู้จักเป็นการส่วนตัวบันทึกไว้หลายเรื่องเกี่ยวกับอุปนิสัย
ของลินคอล์น หลายคนเขียนว่าเขาเห็นอกเห็นใจต่อคนเหล่านั้นที่คัดค้านเขา ปฏิเสธที่จะแค้นเคือง และบ่อย
ครั้งแบกรับความผิดเพื่อที่คนอื่น ๆ จะได้ไม่ต้องแบกรับ เมื่อพรรณาถึงลินคอล์น นายพลเทคัมเซห์ เซอร์แมน
กล่าวไว้ว่า “จากบุรุษทุกคนที่ผมเคยพานพบ ดูเหมือนเขามีองค์ประกอบของความยิ่งใหญ่ รวมกับความดี
มากกว่าใครอื่น” โจนาราน โรเซนบลูม ในบทความหนึ่งที่เขียนให้ เดอะเยรูซาเล็มโพสต์ (25 กรกฎาคม 2013)
ซึ่งมีชื่อเรื่องว่า “คิดดูอีกที: เมื่อความดีผงาดขึ้นสู่ความยิ่งใหญ่” สรุปไว้ว่า “ความดีและความยิ่งใหญ่ [ของอับ
ราฮัม ลินคอล์น] ไม่ใช่คุณลักษณะที่แยกจากกัน” เขาหมายความว่าอะไร?

คำว่า ความดี ถูกนิยามว่าเป็น “คุณสมบัติของการเป็นผู้ที่ถูกต้องและน่าชื่นชมในทางศีลธรรม” มัน
เป็นคำง่าย ๆ ที่หมายถึงมาตรฐานโดยรวมที่ดูออกในอุปนิสัยหรือความประพฤติ: ความกรุณา; ความเอื้อเฟื้อ
จริง ๆ แล้วความดีคือคุณธรรมและความบริสุทธิ์ที่เป็นการกระทำ มันสำคัญที่จะหมายเหตุว่าหนังสือกาลา
เทียบันทึกความดีว่าเป็นผลผลิตอย่างหนึ่งของชีวิตหนึ่งที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

“แต่ผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความอ่อนโยน
ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องสิ่งเหล่านี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย” - กท.
5:22,23

ความยิ่งใหญ่ ซึ่งตรงข้ามกับความดี หมายถึงคุณสมบัติหรือสภาวะของการเป็นคนสำคัญโดดเด่น
หรือไม่เหมือนใคร ความแตกต่างระหว่างสองคำนี้สามารถถูกพบได้ในคำพรรณนาของพวกมัน คำว่ายิ่งใหญ่ถูก
ใช้เพื่อพรรณาถึงใครสักคนเพราะคนที่พวกเขาเป็น คำว่าดี ถูกใช้เพื่อพรรณาถึงสิ่งที่ใครสักคนกระทำเพราะ
คนที่พวกเขาเป็น ลีโอ โทลสตอย ผู้แต่งชื่อก้องที่ชนะรางวัลโนเบล เคยกล่าวไว้ว่า “ไม่มีความยิ่งใหญ่ใดที่ไม่มี
ความใสซื่อ ความดี และความจริง” หญิงชาวซูเนมนั้น ซึ่งถูกพบใน 2 พงศ์กษัตริย์ 4 ถูกพรรณาว่าเป็นหญิงผู้

ยิ่งใหญ่ อย่างไรก็ตาม นางไม่มีทางยิ่งใหญ่ได้ หากนางไม่เป็นคนดีเช่นกัน

หมู่บ้านชูเนม ซึ่งตั้งอยู่ในเขตแดนที่เคยถูกจัดสรรให้แก่เผ่าอิสสาคาร์ ตั้งอยู่ระหว่างเมืองสะมาเรียกับเมืองคารเมล ผู้พยากรณ์เอลีซาเคยถูกสังเกตุบ่อย ๆ ว่าเดินทางมาบนถนนเส้นนี้ มีอยู่คราวหนึ่ง เขามาที่ชูเนม และพบกับหญิงผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง นางรับเธอเข้าให้มารับประทานอาหารกับนาง “และต่อจากนั้น เมื่อท่านผ่านไปทางนั้น ท่านก็แวะเข้าไปที่นั่นเพื่อรับประทานอาหาร” (2 พงศ์กษัตริย์ 4:8) เพราะความมีน้ำใจแบบต่อเนื่อง หญิงชาวชูเนมผู้นี้และสามีของนางจึงเริ่มรู้จักเอลีซาในฐานะคนของพระเจ้า ในไม่ช้าเขาก็พักอาศัยอยู่กับพวกเขาในห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งที่พวกเขาได้สร้างไว้ให้เขา ซึ่งถูกตั้งใจตกแต่งด้วยเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และเชิงเทียน

ในระหว่างการไปเยือนครั้งหนึ่งของเขา เอลีซาถามหญิงนั้นว่าเขาจะทำอะไรได้บ้างเพื่อตอบแทนนางสำหรับความกรุณาและความเอื้อเฟื้อของนาง นางปฏิเสธข้อเสนอของเขาที่จะทูลกษัตริย์และพูดกับผู้บัญชาการกองทัพเพื่อนาง ผู้พยากรณ์นั้น ซึ่งไม่พอใจกับคำตอบของนาง ขอความคิดจากคนรับใช้ของตน “และเกหะซีตอบว่า “แท้จริงนางไม่มีบุตรและสามีของนางก็ชราแล้ว” (ข้อ 14) เมื่อเรียกหญิงนั้นมา เอลีซาให้คำสัญญาหนึ่งแก่นาง “และท่านกล่าวว่า “ประมาณเถิดนี้ เมื่อครบกำหนดอุ้มท้อง เจ้าจะได้อุ้มบุตรชายคนหนึ่ง” และนางกล่าวว่า “หาทำได้ เจ้านายของดิฉัน ท่าน คนของพระเจ้า อย่ามูสาแก่สาวใช้ของท่านเลย” (ข้อ 16) จริงตามคำของเอลีซา หญิงนั้นตั้งครรรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง

เด็กนั้นเติบโตและในไม่ช้าก็ออกไปที่ทุ่งนากับบิดาของตน วันหนึ่งเด็กชายเริ่มบ่นว่าเขาเจ็บหัว เขาจึงถูกคนรับใช้คนหนึ่งอุ้มไปหาแม่ของเขา เด็กนั้นนั่งบนตักของนางจนเที่ยง และจากนั้นเขาก็ตาย มารดาอุ้มเขาอย่างใจเย็นไปที่ห้องของเอลีซา วางบุตรชายของนางบนเตียงนั้น ปิดประตูไล่หลังนาง และไปตามสามีของนาง แทนที่จะบอกเขาเกี่ยวกับความตายของบุตรชายของพวกเขา หญิงผู้ยิ่งใหญ่ขออนุญาตไปเยี่ยมคนของพระเจ้า เมื่อรู้ว่ามันไม่ใช่ทั้งวันขึ้นค่ำและวันสะบาโต สามีของนางสับสนกับคำขอของนาง ทำไมนางถึงต้องไปพบเอลีซา? นางตอบกลับเพียงว่า “ก็ได้อยู่แล้ว” (ข้อ 23)

เมื่อหญิงชาวชูเนมนั้นไปถึงที่ภูเขาคารเมล นางก็พบกับคนรับใช้ของเอลีซา, เกหะซี เขาถามเกี่ยวกับครอบครัวของนางและนางตอบกลับอีกว่า “สบายดีค่ะ” เมื่อคิดว่าไม่มีอะไรผิดปกติ เขาจึงพานางไปหาเอลีซา ทันใดนั้นนางทรุดลงที่เท้าของผู้พยากรณ์นั้นและเริ่มถามว่า “ดิฉันได้ขอบุตรชายคนหนึ่งจากเจ้านายของดิฉัน หรือ ดิฉันไม่ได้พูดหรือว่า อย่าหลอกลวงดิฉันเลย” (ข้อ 28) เมื่อตระหนักถึงความหนักหนาของสถานการณ์นั้น เอลีซาจึงสั่งเกหะซีให้นำหน้าพวกเขาไปเพื่อตรวจสอบสุขภาพของเด็กนั้น คนรับใช้นั้นยืนยันว่าเด็กชายไม่ตอบสนองแล้วจริง ๆ จากนั้นเอลีซาเข้าไปในห้องนั้นและนอนทับเด็กนั้น เขาเอาปากของตนทับปากของเด็ก ตาของตนทับตาของเด็กและมือของตนทับมือของเด็ก เนื้อของเด็กนั้นเริ่มอุ่น เอลีซาลุกขึ้นและเดินไปรอบบ้านก่อนที่จะเหยียดตัวทับเด็กชายนั้นอีกที คราวนี้เด็กนั้นจามเจ็ดทีก่อนที่จะล้มตายอย่างอัศจรรย์ เมื่อแม่เด็กเข้ามาในห้องนั้น นางก็เห็นลูกชายของนางมีชีวิตและทรุดลงที่เท้าของผู้พยากรณ์นั้นทันที

เมื่อไปจากชูเนม เอลีซาก็เริ่มรับใช้และกระทำการอัศจรรย์หลายอย่างโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาทำให้หม้อข้าวต้มสะอาด รักษาอาการให้หายจากโรคเรื้อน ทำให้หิวหวานที่จมน้ำอันหนึ่งลอยขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดน ทำให้กองทัพคนซีเรียตบอดไป และพยากรณ์ถึงการกันดารอาหารในสะมาเรีย “แล้วเอลี

ซาพูดกับหญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิตมา โดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้น และตัวเจ้าและครวเรือนของเจ้าจงออกไป และไปอาศัยอยู่ที่ใดก็ตามที่เจ้าสามารถอาศัยอยู่ได้ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกให้เกิดการกัณดารอาหารขึ้นแล้ว และมันจะมาบนแผ่นดินนี้เป็นเวลาเจ็ดปีด้วย” (8:1) นางทำตามที่อยู่พยากรณ์นั้นบอกและย้ายไปที่แผ่นดินของคณฟิสิเตียจนกระทั่งการกัณดารอาหารนั้นสิ้นสุดลง

เมื่อครบเจ็ดปีนั้น หญิงชาวชูเนมนั้นก็มาเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอให้นางได้บ้านของนางและที่ดินของนางคืน เกหะซีก็อยู่ที่นั่นด้วย โดยทูลกษัตริย์ว่าเอลีซาได้ทำให้ศพคนตายกลับมีชีวิตได้อย่างไร เมื่อเห็นหญิงนั้นและบุตรชายของนาง เกหะซีทูลว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ นี่แหละคือผู้หญิงคนนั้น และนี่คือบุตรชายของนาง ซึ่งเอลีซาได้ให้กลับคืนชีวิตมา” (ข้อ 5) เมื่อนางยืนยันทุกสิ่งที่อยู่พยากรณ์นั้นได้กระทำ กษัตริย์จึงตั้งข้าราชการคนหนึ่งให้แก่นางโดยกล่าวว่า “จงจัดการคืนทุกสิ่งที่เคยเป็นของของนาง และบรรดาพืชผลของนางนั้น ตั้งแต่วันที่นางได้ออกไปจากแผ่นดินมาจนถึงบัดนี้” (ข้อ 6) จากจุดนี้เป็นต้นไป นางไม่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์อีกเลย

แม้นางถูกกล่าวถึงเพียงสั้น ๆ หญิงที่ไม่ถูกเอ่ยชื่อคนนี้ก็เป็นอย่างของคุณสมบัติทั้งหมดที่นิยามความดี: ความเป็นเลิศทางศีลธรรม ความกรุณาและความเอื้อเฟื้อ บทสรุปของบทความของโจนาธาน โรเซนบลูม เกี่ยวกับอับราฮัม ลินคอล์นก็ใช้ได้กับหญิงชาวชูเนมนั้นเช่นกัน ความดีและความยิ่งใหญ่ไม่ใช่คุณลักษณะที่แยกจากกัน หญิงผู้นี้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงเพราะว่านางเป็นคนดี

ในทั้งกาลาเทีย 5:22 และเอเฟซัส 5:9 ความดีถูกระบุว่าเป็นผลอย่างหนึ่งของพระวิญญาณ นี่หมายความว่าคน ๆ หนึ่งต้องเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก่อนเพื่อที่จะแสดงผลของพระองค์ออกมา การสำแดงออกมานี้ของผลของพระวิญญาณต้องไม่ถูกสับสนกับการสถิตอยู่ในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทันทิที่รับความรอด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเข้ามาสถิตอยู่ในผู้เชื่อ นั่นนี้เกิดขึ้นแค่คนเดียวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม การเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเป็นกระบวนการหนึ่งที่ต้องต่อเนื่องและจำเป็นสำหรับการเติบโตและความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เพื่อที่จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ คน ๆ หนึ่งต้องดำเนินชีวิตโดยนบนอบเชื่อฟังอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้าและพระวาระของพระองค์ เมื่อเรานบนอบต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเรา พระองค์ก็ทรงชูกำไลมนุษย์ภายในของเราเป็นการตอบแทน

“เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตอยู่ในใจของพวกท่านโดยความเชื่อ เพื่อพวกท่านซึ่งถูกหยั่งรากและตั้งมั่นอยู่ในความรักแล้ว จะสามารถเข้าใจพร้อมทั้งบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวงว่า อะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูงและที่จะรู้จักความรักของพระคริสต์ ซึ่งเกินความรู้ เพื่อพวกท่านจะได้เต็มไปด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า”- อฟ. 3:17-19

เรามีสมรรถภาพที่จะกลายเป็นหญิงผู้ยิ่งใหญ่ได้เหมือนกัน เพื่อจะเป็นหญิงผู้ยิ่งใหญ่ เราต้องเป็นแบบอย่างของความดี เพื่อแสดงออกถึงความดี เราต้องเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า

“เพราะว่าเมื่อก่อนพวกท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้พวกท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินอย่างลูกทั้งหลายแห่งความสว่าง (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณอยู่ในบรรดาความดี ความชอบธรรม และความจริง) โดยพิสูจน์ว่าอะไรเป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า”- อฟ. 5:8-10

ฝากไว้ให้คิด

1. หญิงสาวชูเนมนั้นแสดงออกถึงความยิ่งใหญ่ในการกระทำต่าง ๆ ของนางในแง่ใดบ้าง?

---

2. ความยิ่งใหญ่เป็นผลผลิตอย่างหนึ่งของความดีอย่างไร?

---

3. คุณทำอะไรได้เพื่อจะดำเนินชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาน?

การยอมจำนน

นางมารีย์ มารดาของพระเยซู

“และมารีย์กล่าวว่า “ดูหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด
ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” และทูตสวรรค์องค์นั้นจึงจากเธอไป”- ลูคา 1:38

อ่าน: ลูคา 1

การมาเยือนหลายหนจากเหล่าทูตสวรรค์ในพระคัมภีร์ปกติแล้วมาพร้อมกับการประกาศข่าวสำคัญ ๆ และหลายเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์ จงพิจารณาหลายตัวอย่างในพระคัมภีร์ของอับราฮัมและซาราห์ (ปฐมก. 22), ยาโคบ (ปฐมก. 31), กิเดโอน (ผวจ. 6), เปโตร (กิจการ 5) หรือพวกคนเลี้ยงแกะที่อยู่ในทุ่งหญ้า (ลูคา 2) พวกเขาทุกคนกำลังทำหน้าที่ประจำวันต่าง ๆ ของตนอยู่เมื่อทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าแวะมาเพื่อส่งข่าวที่เปลี่ยนชีวิต เมื่อทูตสวรรค์กาบรีเอล ในลูคาบทที่ 1 ถูกส่งมายังเมืองนาซาเร็ธ เขาก็กำลังจะทำให้หญิงสาวคนหนึ่งนามว่ามารีย์ประหลาดใจ

ใครจะโทษมารีย์ได้ที่เธออ่อนไหวใจเพราะการปรากฏของทูตสวรรค์องค์นั้น? เธอแค่กำลังทำกิจวัตรประจำวันตามปกติของเธอ เมื่อกาบรีเอลทักทายเธอ “จงจำเริญเกิด เธอผู้ซึ่งเป็นที่โปรดปรานมาก องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรในท่ามกลางสตรีทั้งปวง” (ลูคา 1:28) จากนั้นกาบรีเอลส่งข่าวของตนต่อไป มารีย์ หญิงคนหนึ่งที่ยังไม่ได้หลับนอนกับชายใด กำลังจะพบว่าตัวเธอมีลูก และไม่ใช้ลูกธรรมดา ๆ ลูกคนนี้จะพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด! น่าอัศจรรย์ใจที่การตอบสนองของเธอไม่ใช่ “เดี๋ยวก่อน! ขอให้ฉันคิดเรื่องนี้ก่อน!” หรือ “ทุกคนจะพูดถึงฉันว่าอะไร? โยเซฟจะว่ายังไง?” ความจริงแห่งอุปนิสัยของเธอ เหตุผลที่ทำให้เธอได้พบความโปรดปรานกับพระเจ้า ถูกเปิดเผยในคำตอบกลับของเธอ, “ดูหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” (ข้อ 38) มารีย์ยอมจำนนในทันทีต่อสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงขอจากเธอ

ข่าวของทูตสวรรค์นั้นเป็นข่าวดีเกินกว่าที่เธอจะเก็บไว้กับตัวเอง มารีย์รีบเดินทางไปยังเมืองยูดาห์เพื่อไปเยี่ยมเอลีซาเบธ ญาติของเธอ หลังจากเป็นหมันนานหลายปี เอลีซาเบธตอนนี้ตั้งครรภ์ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้หกเดือนแล้ว คือชายผู้นั้นที่กลายเป็นผู้เบิกทางของพระเยซูคริสต์ แม้กระทั่งในระหว่างการไปเยี่ยมนั้น มารีย์ก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไปและชื่นชมยินดีในพระผู้ช่วยให้รอดของเธอ “เพราะพระองค์ทรงหวังโยธูนาอันต่ำต้อยของหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพระพร” (ลูคา 1:48)

ในความตื่นตันทั้งหมดนั้น ยังมีความเป็นจริงที่ว่าสังคมสมัยนั้นไม่มองเหล่าคุณแม่ที่ไม่แต่งงานด้วยสายตาที่โปรดปราน อันที่จริง พวกนางถูกนำตัวออกมาสู่สาธารณชนและถูกหินขว้างเพื่อเป็นคำเตือนไปถึงคน

อื่น ๆ ด้วยเหตุผลนี้ โยเซฟ ซึ่งรู้ว่าเหล่าผู้นำทางศาสนาจะมีปฏิกริยาอย่างไรต่อการตั้งครรรค์ของมารีย์ จึงไม่เต็มใจที่จะทำให้เธอโดนประจาน หลังจากทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาเยี่ยมเขาในความฝัน โยเซฟก็รับมารีย์เป็นภรรยาของตน

ดูเหมือนว่าเวลาไม่ได้เปลี่ยนข่าวลือเหล่านั้นที่เคยแพร่ไปทั่วเกี่ยวกับมารีย์ ขณะที่พระเยซูทรงสั่งสอนในพระวิหารในยอห์น 8 พวกฟาริสีก็ยกเรื่องความชอบด้วยกฎหมายเกี่ยวกับการเกิดของพระองค์ “พวกเราไม่ได้เกิดจากการล่วงประเวณี” (ยอห์น 8:41) พวกเขาบอกพระองค์ การอ้างอิงของพวกเขาแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพวกเขามองเรื่องการมีพ่อแม่ของพระองค์อย่างไร

แม้จะเจอกับการเย้ยหยันทั้งหมดนั้น มารีย์ก็ไม่เคยลืมนึกว่าพระบุตรของเธอเป็นใครและพระองค์ทรงถูกส่งมาเพื่อทำสิ่งใด นางอาจเคยพยายาม “ช่วย” ตอนอยู่ในบ้านคานาแคว้นกาลิลีเมื่อเจ้าภาพน้ำองุ่นหมดที่งานแต่งงานที่พวกเขากำลังไปร่วมงาน ด้วยความมั่นใจ มารีย์บอกผู้รับใช้เหล่านั้นให้ทำสิ่งใดก็ตามที่พระเยซูทรงสั่งพวกเขาให้กระทำ แม้ว่าพระองค์ทรงบอกนางไปแล้วว่าชั่วโมงของพระองค์ยังไม่ถึงก็ตาม (ยอห์น 2:3-5)

พอถึงยอห์น 19 มารีย์ก็มุ่งหน้าไปยังกลโกธาแล้ว นางเฝ้ามองขณะที่พระบุตรของนางถูกทรมาน เคาราของพระองค์ถูกดึงจากพระพักตร์ของพระองค์ และมงกุฎหนามอันหนึ่งถูกสวมศีรษะของพระองค์ นางตามหลังพระองค์ไปขณะที่พระองค์ทรงแบกกางเขนนั่นไปยังยอดเนินเขานั้น ขณะที่ตะปูเหล่านั้นถูกตอกเข้าไปในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ และขณะที่พวกเขายกกางเขนของพระองค์ปักลงหลุม หลังจากความตื่นเต้นกับการประสูติของพระองค์และชื่อเสียงแห่งงานรับใช้บนโลกของพระองค์ บัดนี้นางต้องสูญเสียความสูญเสียที่ทำให้ใจสลาย แน่ใจว่าเวลาของนางในพระคัมภีร์ยังไม่สิ้นสุดตอนนี้

ทว่าในกิจการ 1 เมื่อเปโตร ยากอบ ยอห์น อันดรูว์ ฟิลิป โธมัส บาร์โธโลมิว มัทธีว ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท ยูดาสน้องชายของยากอบและอีกหลายคนมารวมตัวกันในห้องชั้นบนนั้น มารีย์มารดาของพระเยซูก็ถูกพบอยู่ท่ามกลางพวกเขา

การบนอบต่อพระวาระของพระเจ้าอย่างอ่อนหวานของนาง โดยไม่คิดเลยว่านางจะถูกมองอย่างไร ได้ทำให้นางเป็นประจักษ์พยานคนหนึ่งซึ่งเห็นมากกว่าแค่การตรึงกางเขนนั่น มารีย์ได้เห็นการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยตัวเองและความรอดของหลายพันคนในวันเพ็นเทคอสต์

นางเป็นเพียงหญิงคนใช้ผู้ต่ำต้อยคนหนึ่ง เต็มใจที่จะให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้การ และขอบพระคุณที่พระองค์ได้ทรงเลือกใช้นางสำหรับภารกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น เมื่อเราพบว่าตัวเองได้รับการทรงเรียกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทำบางสิ่งที่ดูเหมือนทำทนายเกินไปและเราวิตกเกี่ยวกับว่าคนอื่นจะมองเราแบบไหน ขอให้เราตอบสนองเหมือนที่มารีย์ได้กระทำ: “ดูหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” (ลูกา 1:38)

ฝากไว้ให้คิด

1. สิ่งใดบ้างเป็นความท้าทายเหล่านั้นที่คุณกำลังเผชิญอยู่วันนี้?

---

2. สิ่งใดบ้างอาจขัดขวางคุณไม่ให้ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อน้ำพระทัยของพระองค์?

---

3. หากคุณอยากมีชุดความคิดแบบของมารีย์ คุณจะอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าอะไร?

---

4. คุณเต็มใจทำสิ่งใดเพื่อที่จะยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อการทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้า?

ทางเลือกต่าง ๆ

เอวา

“และเมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหาร และมันสบายตา และเป็นต้นไม้อันหนึ่งที่น่าปรารถนาเพื่อทำให้คนหนึ่งเกิดปัญญา นางจึงเก็บผลจากต้นไม้นั้น และได้กิน และส่งให้สามีของนางที่อยู่กับนางด้วย และเขาได้กิน”- ปฐมกาล 3:6

อ่าน: ปฐมกาล 3,4

ในเริ่มแรกนั้น ทุกสิ่งเกี่ยวกับโลกของเอวาอาจสรุปได้ในคำเดียว: ความสมบูรณ์แบบ นางเคออาศัยอยู่ ในบ้านที่สมบูรณ์แบบพร้อมกับสามีคนหนึ่งที่มีสมบูรณ์แบบและเหล่าสัตว์เลี้ยงที่สมบูรณ์แบบ ไม่มีการแย่งชิง การต่อสู้ หรือปัญหาต่าง ๆ เพราะว่าตอนนั้นไม่มีความชั่ว อันที่จริง ไม่มีพื้นที่ต้องให้ต้องดูฝุ่น ปิดกวาด หรือ เช็ดถู ไม่มีเครื่องเรือนให้ต้องปิดฝุ่นหรือขัดให้เงา และแน่นอนว่าไม่ต้องซักผ้า ฉันทัดบอย ๆ ว่าเอวามีแต่สิ่ง ที่ดีจริง ๆ ขณะที่ฉันโยนผ้าที่ต้องซักกองที่หกเข้าเครื่องปั่นแห้งและหันไปจัดการกับผ้าที่ปั่นแห้งแล้วห้ากองนั้น ที่รอให้พับเก็บ

สำหรับเอวา ไม่มีงานขามให้ต้องล้าง เช็ดให้แห้งและเก็บเข้าที่ ไม่ต้องมีการวางแผนว่าจะทำอะไรกินดี ไม่ต้องทำรายการของที่ต้องซื้อ หรือการจับจ่ายซื้อกับข้าว แทนที่จะเป็นเช่นนั้น “ร้านของชำ” ของเอวาคือ สวนแห่งหนึ่งที่ถูกถมไปด้วยต้นไม้มากมายที่ออกผลแสนอร่อยที่ไม่เคยต้องตัดแต่งหรือรดน้ำเลย “พระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงให้บรรดาต้นไม้ที่งามนำดูและที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหารงอกขึ้นจากดิน...” (ปฐมก. 2:9)

แม้แต่เวลาเฝ้าเดี่ยวของอาดัมและเอวาก็มีเอกลักษณ์ ในตอนเย็นที่อากาศเย็นสบาย พระผู้สร้างเอง ชอบเสด็จมาพูดคุยกับพวกเขา คุณจะเป็นกันเองกับพระเจ้าได้มากกว่านั้นหรือ? ชีวิตตอนนั้นเรียบง่ายและ หน้าที่รับผิดชอบของพวกเขามีไม่กี่อย่าง: ตั้งชื่อพวกสัตว์ ดูแลสวนนั้น เดินกับพระเจ้า ดูเหมือนว่าการใช้ชีวิต อยู่ในสวนเอเดนเป็นเรื่องที่สมบูรณ์แบบมากจริง ๆ น่าเสียดายที่ชีวิตแบบที่พวกเขาเคยรู้จักกำลังจะสิ้นสุดลง พร้อมกับผลไม้ชิ้นเดียวและการตัดสินใจผิดคนเดียว

ปฐมกาล 3:1 บอกเราว่า “บัดนี้ฉันนั้นฉลาดหลักแหลมกว่าสัตว์ป่าใด ๆ แห่งท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้” ซาดานหวานเมล็ดแห่งความสงสัยในความคิดของเอวาโดยใช้คำพูดเปิดของมันในพระ คำข้อเดียวกันนั้นที่กล่าวว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า?” นี่เป็นครั้งแรกที่เอวามองนาน ๆ แบบซัด ๆ ไปที่ผล ของต้นไม้อันเดียวนั้น ในทั้งสวนนั้น ที่พระเจ้าทรงห้ามพวกเขาไว้ไม่ให้กิน นางเห็นต้นไม้อันหนึ่งที่เหมาะสมเป็น อาหาร งามนำดูและน่าปรารถนาเพื่อทำให้คนหนึ่งเกิดปัญญา (ปฐมก. 3:6) เมื่อเห็น “ข้อดี” ทั้งสามประการ แล้ว เอวาจึงยกเหตุผลที่จะไม่เชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าและกินผลไม้ต้องห้ามนั้น

ผลที่ตามมาเหล่านั้นของการตัดสินใจแบบมองใกล้ ๆ เช่นนั้นก็ถึงขั้นหายนะจริง ๆ! ตั้งแต่นั้น

เป็นต้นมา อาดัมและเอวาถูกขับไล่ออกจากบ้านที่สมบูรณ์แบบของตนเพื่อไปใช้ชีวิตที่เหลือของตนในการ
ตรากตรำ การทำงานกับดินเพื่อจะได้อาหารกินและการต้องหาที่อยู่อาศัย ความตายเข้ามาสู่โลกที่สมบูรณ์แบบ
ของพวกเขาแล้ว บัดนี้ต้องมีการฆ่าสัตว์ต่าง ๆ เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่โทษบาป เพื่อจะได้เครื่องนุ่งห่มและอาหาร
ความสัมพันธ์อันงดงามที่อาดัมและเอวาเคยมีกับพระเจ้าขาดสะบั้นเสียแล้ว ความเจ็บปวดและความทุกข์
ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จะกลายเป็นวิถีแห่งชีวิต

ฉันอยากรู้ว่าเอวาเคยอยากขอให้ตัวเองได้ย้อนกลับไปและแก้ไขวินาทีเดียวนั้นไหม โดยเฉพาะขณะที่
นางร้องไห้กับการสูญเสียลูกชายทั้งสองของตนไป คนหนึ่งตายไปแล้วและอีกคนต้องเป็นผู้หลบหนีเพราะฆ่าคน
ต้องออกไปจากทั้งสวนนั้น ออกไปจากต้นไม้ทั้งหมดนั้น นางหลงเชื่อคำพูดของงูตัวหนึ่งที่หลักแหลมและกินผล
จากต้นไม้เดียวนั้นที่นางถูกห้ามแล้วไม่ให้กิน พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่านางหยุดชั่วครู่ไหมเพื่อพิจารณาสภาพ
แวดล้อมที่สมบูรณ์แบบรอบตัวนางก่อนที่นางเลือกที่จะกินผลไม้นั้น ไม่เลย ขณะนั้นเอวาจดจ่อเกินไปอยู่กับสิ่ง
เดียวนั้นที่นางไม่อาจมีได้ ไม่ตระหนักเลยว่า การตัดสินใจเลือกหนเดียวของนางจะเปลี่ยนครอบครัวของนาง
และคนหลายชั่วอายุที่ตามมาไปตลอดกาล

เพราะเห็นแก่พระคัมภีร์ เราควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่อาดัมและเอวาจริง ๆ แม้ว่าพวกเขา
จะได้ทนทุกข์กับผลที่ตามมาซึ่งหายนะจากการตัดสินใจผิดคนเดียว มีหลักฐานจากพระคัมภีร์ว่าสองพี่น้องนั้น
ถูกสอนแล้วเกี่ยวกับข้อกำหนดของการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเผชิญหน้าคาอินเกี่ยวกับ
เครื่องบูชาของเขา เราก็คงรู้อยู่แล้วว่าคาอินว่าคาอินทราบดีว่าเขาควรนำสิ่งใดมา
ถวาย เช่นเคยมันเป็นเรื่องของการตัดสินใจเลือกที่ถูกต้อง

ต่อมา หลังจากเสทลูกชายคนที่สามเกิดมา และจากนั้นเอโนชหลานชายของพวกเขา อาดัมและเอวา
ยังคงถ่ายทอดความรู้ของตนเกี่ยวกับพระเจ้าให้แก่คนรุ่นต่อ ๆ มาต่อไป ยกตัวอย่างเช่น ปฐมกาล 4:26 บันทึก
ว่าระหว่างที่เอโนชมีชีวิตอยู่ มนุษย์เริ่มร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ หลายปีต่อมา เหลนของพวกเขา นั่น
คือ เอโนค มีคำพยากรณ์ว่าเขาเดินกับพระเจ้าและ “หายไป” เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไปแล้ว (ปฐมก. 5:24) จาก
นั้นโนอาห์ก็มา ผู้ซึ่งเทศนาเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมาของพระเจ้านาน 120 ปี ขณะที่เขาต่อเรือใหญ่เพื่อ
รับมือกับน้ำท่วมที่จะมานั้น

หลายสิ่งเปลี่ยนแปลงไปตลอด 6,000 กว่าปีหลังนี้ กระนั้นบางสิ่งยังคงเหมือนเดิม ซาดานยังคงหลัก
แหลมวันนี้เหมือนที่มันเคยเป็นในสวนเอเดน 1 เปโตร 5:8 บอกเราว่ามันยังคงวนเวียนไปรอบ ๆ เทียวหาคนที่
มันจะกัดกินได้เหมือนเดิม

เมื่อคุณพบว่าตัวเองเผชิญหน้ากับทางเลือกหนึ่ง จงระวังการยกเหตุผลที่จะไม่เชื่อฟังพระวามะของ
พระเจ้าโดยจดจ่ออยู่กับที่ “ต้นไม้” อย่างเดียว แทนที่จะทำเช่นนั้น จงก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว จงมองไปที่
ชีวิตคริสเตียนที่บริบูรณ์นั้นรอบตัวคุณ จงระบุทางเลือกเหล่านั้นที่อยู่ตรงหน้าคุณ

“คูเถิด วันนี้ข้าพเจ้านำคำอวยพรและคำสาปแช่งมาไว้ตรงหน้าพวกท่าน คำอวยพร ถ้าพวกท่านเชื่อ
ฟังบรรดาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านวันนี้ และคำสาปแช่ง
ถ้าพวกท่านไม่ยอมเชื่อฟังบรรดาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน...”- พบบัญ. 11:26-28

จงตัดสินใจเลือกคำอวยพรนั้น คุณจะประหลาดใจว่าการเปลี่ยนมุมมองของคุณสามารถเปลี่ยนลิขิตชีวิตทั้งหมดของคุณได้มากขนาดไหน ถึงอย่างไรแล้ว คุณก็มีอิสระที่จะเลือก แต่คุณไม่มีอิสระจากผลที่ตามมาอันเกิดจากการตัดสินใจเลือกของคุณ

ฝากไว้ให้คิด

1. คุณเคยพบว่าตัวเองยกเหตุผลที่จะไม่เชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าใหม่เพื่อที่จะเข้าข้างการตัดสินใจเลือกของตัวเอง? ถ้าเคย ในด้านใด?

---

2. คุณคิดว่าผลลัพธ์จะออกมาแบบไหนหากคุณเลือกที่จะทำตามใจตัวเองแทนที่จะทำสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าคุณควรทำ?

---

3. การซั่งน้ำหนักผลที่ตามมาในอนาคตซึ่งเกิดจากการตัดสินใจเลือกของคุณจะช่วยคุณให้ทำสิ่งที่ถูกต้องไหม? ทำไม่ถึงใช่ หรือทำไม่ถึงไม่ใช่?

ความทุ่มเท

มารีย์ชาวมัคดาลา

“แต่มารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ และขณะที่เธอร้องไห้ เธอก็ก้มลงและมองดูข้างในอุโมงค์นั้น”
“พระเยซูตรัสกับเธอบอกว่า “หญิงเอ๋ย เจ้าร้องไห้ทำไม เจ้าแสวงหาผู้ใด” เธอซึ่งคิดเอาเองว่า พระองค์เป็นคนทำสวน จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไปจากที่นี่ ขอบอกดิฉันเถิดว่า ท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป”- ยอห์น 20:11,15

อ่าน: ยอห์น 20:1-18

การมีความทุ่มเทต่อใครสักคนหรืออะไรสักอย่างหมายถึงอะไร? คำว่า ความทุ่มเท อาจนิยามได้ในแง่ของความรัก ความหลงใหล ความภักดี ความซื่อสัตย์ และใจจดจ่อ คำนี้ยังหมายถึง ถูกถวาย แยกตั้งไว้ หรืออุทิศตัวได้เช่นกัน ชาร์ลส์ จี. ฟินเนย์ ผู้นำคนหนึ่งของ “การตื่นรู้ครั้งใหญ่หนที่สองในอเมริกา” ได้นิยามความทุ่มเทที่แท้จริงแบบนี้, “มันเป็นสภาวะหนึ่งของความคิดหรือของจิตใจ มันเป็นสภาวะนั้นของเจตจำนงซึ่งในสภาวะนั้นทุกสิ่ง-ชีวิตและตัวตนและกรรมสิทธิ์ทั้งหมดของเรา เป็นของถวายหนึ่งแด่พระเจ้าอยู่เสมอ”

ในภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้ทรงบัญชาอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาให้ถวายตัวสำหรับงานรับใช้พระเยโฮวาห์ “และเจ้าจงเจิมอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และถวายตัวพวกเขาไว้ เพื่อพวกเขาจะได้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต” (อพย. 30:30) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาถูกแยกตั้งไว้สำหรับการรับใช้ ถูกลายตัวและทุ่มเทให้กับหน้าที่ของปุโรหิต การถวายตัวเช่นนี้ยังรวมถึง: การมีความรักให้พระเยโฮวาห์ ความหลงใหลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า ความภักดี/ความซื่อสัตย์ต่อพระองค์ และใจจดจ่ออยู่กับงานเฉพาะเจาะจงเหล่านั้นที่พวกเขาถูกเรียกให้กระทำ เหมือนกับปุโรหิตเหล่านั้น งานรับใช้บนโลกนี้ทั้งหมดของพระเยซู ก็ถูกทุ่มเทให้กับการทำกิจธุระของพระบิดาของพระองค์

มารีย์ชาวมัคดาลาก็แสดงออกถึงความทุ่มเทในลักษณะนี้เช่นกัน พระคัมภีร์ไม่บันทึกเกี่ยวกับชีวิตของมารีย์ก่อนที่นางกลายเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระคริสต์ นอกเหนือจากการตั้งกางเขนนั้น การกล่าวถึงนางเป็นครั้งแรกเกิดขึ้นในระหว่างงานรับใช้บนโลกของพระเยซู ในบันทึกข่าวประเสริฐของลูกา มารี้อยู่เป็นหนึ่งในผู้หญิงหลายคนที่ได้ทุ่มเทให้กับการติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าและเหล่าสาวกของพระองค์ คอยปรนนิบัติในความต้องการต่าง ๆ ของพวกเขา

“และต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปทั่วทุกนครและทุกหมู่บ้าน ทรงประกาศและสั่งแต่งตั้งข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า และสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ และผู้หญิงบางคนซึ่งได้รับการรักษาให้หายจากบรรดาวิญญูณชั่วร้ายและโรคต่าง ๆ คือมารีย์ที่ถูกเรียกว่าชาวมัคดาลา ผู้ซึ่งผีเจ็ดตนได้ออกจากตัวนาง และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซุซันนา และผู้หญิงอื่น ๆ หลายคนซึ่งเคย

ปรนนิบัติพระองค์ด้วยทรัพย์สินของของพวกนาง”- ลูกา 8:1-3

การปรากฏตัวหนักไปของมารีย์ในข่าวประเสริฐสี่เล่มนั้นถูกพบตอนที่พระคริสตัสสิ้นพระชนม์ ในทั้งบ้านที่กวมารโกและยอห์นเกี่ยวกับการตรึงกางเขนนั้น มารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของพระเยซู และผู้หญิงอีกหลายคนได้อยู่ที่กลโกธา ไม่ว่าจะพวกนางยืนอยู่ตรงไหน ไม่ว่าจะห่างไกลหรือใกล้กางเขนนั้น มารีย์ชาวมัคดาลาก็เป็นประจักษ์พยานคนหนึ่งที่ได้เห็นทุกสิ่งที่เกิดขึ้น นางเห็นพระเยซูถูกตอกตรึงที่กางเขนนั้น การที่พระองค์ถูกแขวนอยู่ระหว่างแผ่นดินโลกกับพื้นฟ้า การกลับใจเชื่อของโจรผู้หนึ่ง ความมีเดานานสามชั่วโมงนั้น และการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า นางอยู่ที่นั่นตอนที่โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียรับพระศพของพระเยซูไปและห่อพระองค์ในผ้าสะอาดผืนหนึ่ง

“และวางพระศพไว้ในอุโมงค์ฝังศพใหม่ของตนเอง ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา และเขาก็กลิ้งหินใหญ่ ปิดปากอุโมงค์ไว้ และจากไป และมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้นกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าอุโมงค์ที่นั่น” - มธ. 27:60,61

ดูเหมือนว่ามารีย์ชาวมัคดาลาทุ่มเทให้กับพระเยซูขณะที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่และตอนที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พอโยเซฟรับพระศพของพระเยซูมาและฝังพระองค์ การจัดเตรียมสำหรับวันสะบาโตก็ดำเนินการแล้ว พอมารีย์ได้โอกาสแรกนั้น นางก็กลับไปทีอุโมงค์ฝังศพนั้น นางถึงกับตกตะลึง หินนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว และอุโมงค์นั้นว่างเปล่า “แล้วเธอจึงวิ่ง และมาหาซีโมนเปโตร และมาหาสาวกอีกคนนั้น ผู้ที่พระเยซูทรงรัก และกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า “พวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่ทราบพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” (ยอห์น 20:2) หลังจากตรวจดูอุโมงค์นั้นและไม่พบพระกายที่จับต้องได้ พวกสาวกจึงกลับไปบ้านของตัวเองขณะที่มารีย์ยังอยู่ต่อที่นั่น

ขณะที่นางยืนร้องไห้อยู่ด้านนอกปากทางเข้าอุโมงค์ฝังศพนั้น นางก็ก้มลงเพื่อมองเข้าไป ในอุโมงค์นั้น นางพบทูตสวรรค์สององค์นั่งอยู่ตรงที่ ๆ เคยวางพระศพของพระเยซู “และทูตทั้งสองกล่าวแก่เธอว่า “หญิงเอ๋ย ท่านร้องไห้ทำไม” เธอกล่าวแก่ทูตทั้งสองว่า “เพราะพวกเขาได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” (ข้อ 13) มารีย์หันไปและเห็นชายคนหนึ่งอยู่ข้างหลังตน และคิดว่าเขาเป็นคนสวน นางจึงถามว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไปจากที่นี่ ขอบอกดิฉันเถิดว่า ท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป” (ข้อ 15) เมื่อพระองค์ตรัสชื่อของนาง มารีย์ชาวมัคดาลาก็ทราบแน่ชัดแล้วว่าผู้ใดยืนอยู่ต่อหน้านาง นางเรียกพระองค์ว่า รับบอนี ซึ่งเป็นอีกชื่อที่หมายถึงอาจารย์ ก่อนที่จะวิ่งไปบอกพวกสาวกว่านางได้เห็นพระเยซูแล้วซึ่งทรงพระชนม์อยู่และสุขสบายดี

ตั้งแต่นั้นมา มารีย์ชาวมัคดาลาก็ไม่เคยถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์อีกเลย นางอาจเป็นหนึ่งในหญิงเหล่านั้นที่อยู่ในห้องชั้นบนก่อนถึงวันเพ็นเทคอสต์ก็ได้ (กิจการ 1:14) ถ้ามารีย์ มารดาของพระเยซูอยู่ที่นี่ มารีย์ชาวมัคดาลาก็น่าจะอยู่ไม่ห่างจากนาง

หลังจากถูกรักษาให้หายจากเหล่าวิญญูณชั่วแล้ว มารีย์ก็ทุ่มเทชีวิตของตนให้กับการติดตามพระเยซู นางเลือกที่จะรักพระองค์ ที่จะภักดีต่อพระองค์ ที่จะจดจ่ออยู่กับพระองค์ ที่จะมอบถวายแต่พระองค์ วอทซ์แมน นี ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและผู้ปลุกคริสตจักรคนหนึ่งในประเทศจีนในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 เคยกล่าวไว้

ว่า “การเปิดเผยเป็นก้าวแรกไปสู่ความบริสุทธิ์ และการมอบถวายเป็นก้าวที่สอง จะมีวันหนึ่งมาถึงในชีวิตของเราซึ่งชัดเจนพอ ๆ กับวันที่เรากลับใจเชื่อ เมื่อเราสละทิ้งสิทธิ์ทั้งหมดที่มีต่อตัวเราเองและมอบต่อความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอันเด็ดขาดของพระเยซูคริสต์” เมื่อเราต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว พระองค์ก็ทรงยกโทษหนี้ก้อนโตให้เราและประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เราแล้ว เพื่อแสดงออกถึงความรักของเรานี้ที่มีต่อการเสียสละอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เราจึงควรดำเนินชีวิตของเราโดยทุ่มเทแบบสิ้นสุดใจต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ฝากไว้ให้คิด

1. คุณทุ่มเท ถูกแยกตั้งไว้ และมอบถวายให้แก่การติดตามพระเยซูไหม?

ทำไมถึงใช่ หรือทำไมถึงไม่ใช่?

---

2. สิ่งเฉพาะเจาะจงใดบ้างในชีวิตของคุณอาจจุดรั้งคุณไม่ให้ทุ่มเทให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า?

---

3. คุณต้องทำการเปลี่ยนแปลงใดบ้างเพื่อที่จะทำตามแบบอย่างของมารีย์ชาวมักดาลาในการดำเนินชีวิตที่ทุ่มเททั้งหมดให้แก่พระคริสต์?

ความเต็มใจ

นางรูธ

“และรูธกล่าวว่า “ขออย่าวิงวอนลูกให้ละทิ้งแม่ หรือหันกลับจากการติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหน ลูกก็จะไป และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหน ลูกก็จะอยู่ที่นั่น ประชาชาติของแม่จะเป็นประชาชาติของลูก และพระเจ้าของแม่จะเป็นพระเจ้าของลูก แม่ตายที่ไหน ลูกก็จะตายที่นั่น และลูกจะถูกฝังไว้ที่นั่น ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำอย่างนั้นต่อลูก และให้หนักยิ่งกว่าด้วย ถ้ามีอะไรมาพรากลูกไปจากแม่นอกจากความตาย” - นางรูธ 1:16,17

อ่าน: นางรูธ 2

คำว่า ความเต็มใจ และ ความเอาแต่ใจ เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกัน ความเอาแต่ใจอาจนิยามได้ว่าเป็นความหัวรั้น ตื้อดื้อ หรือชอบทำตามใจตัวเองแบบวิปลาส คนที่เอาแต่ใจก็เห็นแก่ตัวและถูกบงการโดยความต้องการและความปรารถนาต่าง ๆ ของตัวเอง พวกเขาขาดระเบียบวินัยและมักที่จะไม่เชื่อฟัง ในทางกลับกัน ความเต็มใจใช้กับคน ๆ หนึ่งที่ตอบสนองอย่างกระตือรือร้นต่อสถานการณ์ใด ๆ โดยไม่ชักช้า พวกเขาพร้อมและมีความสุขที่จะช่วยเหลือ ทั้งความเอาแต่ใจและความเต็มใจแสดงออกถึงทัศนคติของจิตใจ

นางรูธเป็นแบบอย่างของทัศนคติที่เต็มใจ นางกระทำกิจอย่างดีใจ กระตือรือร้นและไม่พรับพ่น ไม่เคยโอ้อวดครวญเกี่ยวกับสถานการณ์ของตัวเองเลย แทนที่จะทำเช่นนั้น นางสมัครใจติดตามนางนาโอมิไปยังบ้านใหม่ทำงานในทุ่งนาโดยเก็บข้าวตอก และนบนอบต่อโอบอาสญาติใกล้ชิดผู้มีอำนาจไถ่ของนาง นางรูธทำทั้งหมดนี้ แม้ว่านางเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนต่างถิ่น

ชาวโมอับเป็นลูกหลานของโมอับ บุตรชายของโลทและลูกสาวคนโตของเขา แม้ว่าโลทเป็นญาติกับอับราฮัม ลูกหลานของเขาก็ไม่ถูกถือว่าเป็นชนชาติที่ถูกเลือกของพระเจ้า ชื่อเรียกนั้นถูกสงวนไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่มาทางอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม ชาวโมอับ ผู้ซึ่งเคยอาศัยอยู่ในดินแดนแถบนั้นที่ตอนนี้เป็นส่วนหนึ่งของประเทศจอร์แดน เคยเป็นที่รู้จักเพราะทรัพย์สินอันบริบูรณ์ของพวกเขา พวกเขาเป็นพวกนับถือพระต่างด้าวและนมัสการพระหลายองค์ ความสัมพันธ์ระหว่างโมอับกับอิสราเอลคือเป็นศัตรูกัน โมอับได้สูญเสียส่วนหนึ่งของดินแดนของพวกเขาไปในระหว่างการอพยพของพวกยิวออกจากอียิปต์ เขตแดนนี้ ซึ่งถูกอิสราเอลยึดไป ได้กลายเป็นแหล่งที่มาของการชิงดีชิงเด่นที่เคยมีระหว่างสองประชาชาตินั้น

ในช่วงสมัยของพวกผู้วินิจฉัย เคยเกิดการกันดารอาหารในแผ่นดินอิสราเอล เอลีเมเลค ชายคนหนึ่งจากเบธเลเฮม ได้ย้ายไปกับนาโอมิภรรยาของเขาและบุตรชายสองคนของพวกเขาไปยังแผ่นดินโมอับ พวกเขาอยู่ที่นั่นสักพักก่อนที่เอลีเมเลคเสียชีวิต ลูกชายสองคน คือมาห์โลนและคีลีโอน ได้แต่งงานกับโอรปาห์และรูธหญิงชาวโมอับสองคน และตั้งรกรากในแผ่นดินนั้น สิบปีผ่านไป ลูกชายทั้งสองของนาโอมิก็ตายเช่นกัน เมื่อนา

โอมิได้ข่าวว่าการกัณดารอาหารในแผ่นดินแม่ของนางสิ้นสุดลงแล้ว นางและลูกสะใภ้สองคนของนางก็เตรียมที่จะออกเดินทางไปยังแผ่นดินยูดาห์

ทั้งโอรปาห์และรุธเริ่มสนิทกับนาโอมิแล้ว ขณะที่นางพยายามโน้มน้าวพวกเธอว่าจะเป็นการดีที่สุดหากพวกเธอจะอยู่ต่อในโมอับ พวกเธอจึงเปล่งเสียงร้องไห้ สุดท้ายโอรปาห์ก็กลับไปหาผู้คนที่ของเธอ แต่รุธเกาะติดอยู่กับแม่สามีของตน “และรุธกล่าวว่า “ขออย่าวิงวอนลูกให้ละทิ้งแม่ หรือหันกลับจากการติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหน ลูกก็จะไป และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหน ลูกก็จะอยู่ที่นั่น ชนชาติของแม่จะเป็นชนชาติของลูก และพระเจ้าของแม่จะเป็นพระเจ้าของลูก” (นางรุธ 1:16) เพราะไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ รุธจึงเดินทางต่อไปกับนาโอมิกลับไปยังเบธเลเฮม

น่าเสียดายที่การกลับมาของพวกนางไม่ใช่การกลับมาแบบมีความสุข ช่วงเวลาที่ไม่อยู่นั้นได้เปลี่ยนแปลงนาโอมิจนผู้คนจำนางไม่ได้ ชาวเมืองนั้นร้องถามว่า “นี่นางนาโอมิหรือ?”

“และนางกล่าวแก่พวกเขาว่า “ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมิเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถิด เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงกระทำอย่างขมขื่นยิ่งนักแก่ฉัน ฉันออกไปอย่างครบบริบูรณ์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาฉันกลับมาถึงบ้านตัวเปล่า พวกท่านเรียกฉันว่านาโอมิทำไมเล่า โดยเห็นว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้การปรักปรำฉันแล้ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงทำให้ฉันเจ็บช้ำแล้ว” - ข้อ 20,21

นาโอมิได้ไปจากแผ่นดินแม่ของตนพร้อมกับสามีและลูก ๆ และบัดนี้กลับมาเป็นแม่ยายและลูกตายนางว่างเปล่าและขมขื่น มีเพียงลูกสะใภ้คนเดียวของนางที่คอยช่วยเหลือนาง รุธซึ่งตระหนักว่าในไม่ช้าพวกนางจะต้องการอาหาร เต็มใจเสนอที่จะไปเก็บข้าวตอกในทุ่งนาเหล่านั้นในระหว่างการเก็บเกี่ยว

ในสมัยพระคัมภีร์ การเก็บข้าวตอกเป็นวิธีหนึ่งในการให้อาหารแก่คนเหล่านั้นที่ขัดสน เลวีนิติ 19:9 และ 10 บัญชาเหล่าผู้เกี่ยวให้เก็บเกี่ยวพืชผลบางส่วนของตนโดยทิ้งพื้นที่อื่น ๆ ไว้ ผู้เกี่ยวเหล่านั้นไม่สามารถเก็บสิ่งใดที่ร่วงลงสู่พื้นดินแล้วได้เช่นกัน คนจนและคนต่างถิ่นจึงได้รับอนุญาตให้เดินตามหลัง คอยเก็บรวบรวมสิ่งที่ถูกทิ้งไว้ วิธีการนี้ช่วยให้รุธและนาโอมิได้รับอาหารที่ต้องการ เพราะพวกนางมาถึงไม่ทันเวลาที่จะทำการเพาะปลูกตัวเอง

ขณะที่นางทำงาน รุธก็มาถึงทุ่งนาของชายมั่งมีคนหนึ่งนามว่าโบอาสแบบไม่ได้คาดหมาย เขาเห็นนางและได้ถามเหล่าคนใช้ของเขาว่านางเป็นใคร หลังจากทราบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของนางกับนาโอมิแล้ว โบอาสก็เสนอโอกาสแบบถาวรให้แก่รุธที่จะเก็บข้าวตอกเฉพาะในทุ่งนาของเขา เขาสั่งพวกคนหนุ่มไม่ให้ยุ่งกับนาง และเขาจัดหาที่ปลอดภัยให้นางได้กินและดื่ม เขาชมเชยรุธที่นางดูแลแม่สามีของนางโดยกล่าวว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการงานของเจ้าเถิด และขอให้บาเหน็จอันบริบูรณ์ถูกประทานแก่เจ้าจากพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งเจ้าเข้ามาวางใจอยู่ที่ปีกของพระองค์นั้น” (นางรุธ 2:12) เมื่อรุธกลับไปทุ่งนานั้น โบอาสก็แอบส่งเหล่าผู้เกี่ยวของเขาให้จงใจทิ้งข้าวหลายกำมือไว้

เย็นวันนั้น รุธกลับมาบ้านพร้อมกับข้าวมากมาย เพราะตื่นต้นกับพระพรที่ไม่คาดคิดนี้ นาโอมิจึงค้นพบอย่างมีความสุขว่าลูกสะใภ้ของนางได้พบกับญาติใกล้ชิดคนหนึ่งของเอลีเมเลคแล้ว บทบาทของญาติคนสนิทเป็นวิธีปฏิบัติสามัญในประวัติศาสตร์ของคณิว มันถูกกำหนดไว้โดยบทบัญญัติของเลวีว่าชายคนหนึ่งต้อง

รับผิดชอบหรือได้รับสิทธิพิเศษในการกระทำการเพื่อญาติคนหนึ่งตายไป

“ถ้าพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งในพวกเขาตายเสีย และหาบิดาไม่ ภรรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปแต่งงานกับคนแปลกหน้าไม่ได้ พี่น้องของสามีของนางต้องเข้าไปหานาง และรับนางมาเป็นภรรยาของตน และทำหน้าที่พี่น้องของสามีแก่นาง และต่อมาบุตรหัวปีซึ่งเกิดกับนาง ต้องสืบชื่อพี่น้องคนซึ่งตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขาจะไม่ถูกดับออกจากอิสราเอล” - พบบย. 25:5,6

เมื่อทราบข่าวโอบาสเป็นญาติใกล้ชิดคนหนึ่ง นาโอมิจึงดำเนินการตามแผนเพื่อที่จะโน้มน้าวเขาให้ปฏิบัติตามหน้าที่รับผิดชอบของเขาที่มีต่อธูธ เมื่อการเก็บเกี่ยวสิ้นสุดลง ธูธก็เต็มใจปฏิบัติตามคำสั่งของนาโอมินางอาบน้ำและเตรียมตัวไปเยี่ยมโอบาสที่ลานนวดข้าว ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาฝึกร่อนข้าวบาร์เลย์ นางรอคอยอย่างอดทนขณะที่เขากิน ดื่ม และจากนั้นก็เอนกายเพื่อจะนอน ทันทีที่เขาผล็อยหลับ ธูธก็เปิดผ้าคลุมเท้าของเขาและเอนกายลง การกระทำนี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการขอร้องอย่างถ่อมใจของนางให้โอบาสยอมรับบทบาทของผู้ไถ่ที่เป็นญาติใกล้ชิดของนาง เขาตื่นขึ้นและประหลาดใจที่พบนางที่นั่น แทนที่จะไถ่นางไปเสีย เขาประทับใจว่าเขาจะคุยกับญาติคนหนึ่งใกล้ชิดกว่า โอบาสสัญญาว่าถ้าชายคนนี้ไม่สามารถไถ่นางได้ เขาก็จะแสดงบทบาทของผู้ไถ่ที่เป็นญาติใกล้ชิดนั้น “ท่านกล่าวด้วยว่า “จงเอาผ้าคลุมที่เจ้าใช้อยู่บนเจ้านั้น และคลี่มันออก” และเมื่อนางคลี่ผ้าคลุมนั้นออกแล้ว ท่านก็ตวงข้าวบาร์เลย์หกตะกอนและวางมันไว้บนนาง และนางก็เข้าไปในนคร” (นางธูธ 3:15)

เพื่อทำตามสิ่งที่พูด โอบาสตามหาญาติที่ใกล้ชิดกว่าคนนั้น ชายผู้นี้ไม่สามารถกระทำหน้าที่รับผิดชอบที่จำเป็นนั้นได้และยกอำนาจควบคุมให้แก่โอบาส โอบาสและธูธแต่งงานกันและได้รับการอวยพรเป็นบุตรชายคนหนึ่งชื่อว่าโอเบด โอเบดจะมีบุตรชายคนหนึ่งนามว่าเจสซีต่อไป ผู้ซึ่งเป็นบิดาของกษัตริย์ดาวิดผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้น ยี่สิบแปดชั่วอายุคนต่อมา พระเยซูทรงประสูติ “และเธอจะประสูติบุตรชาย และท่านจงเรียกนามของพระองค์ว่า เยชู เพราะพระองค์จะโปรดช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดจากบาปทั้งหลายของพวกเขา” (มธ. 1:21)

ทัศนคติที่เต็มใจของนางธูธถูกบันทึกไว้เพื่อเป็นแบบอย่างหนึ่งสำหรับเราวันนี้ นางยินดีติดตามแม่สามีของนางไปสู่ประเทศใหม่ นางไปทำงานอย่างกระตือรือร้นในทุกๆนาเพื่อที่จะหาเลี้ยงตัวเองและนาโอมิ นางยินดีทำตามแผนการของนาโอมิเพื่อโน้มน้าวโอบาสให้ทำตามบทบาทของเขาในฐานะผู้ไถ่ที่เป็นญาติใกล้ชิด สุดท้ายแล้ว นางธูธได้รับหนึ่งในพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหล่านั้น: ชื่อของนางถูกรวมอยู่ในลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์

วินสตัน เชอร์ชิลล์เคยกล่าวไว้ว่า “ทัศนคติเป็นสิ่งเล็ก ๆ ที่สร้างความแตกต่างอันยิ่งใหญ่” นั่นเป็นความจริงสำหรับนางธูธ จงพิจารณาสิ่งนี้: ผลลัพธ์ในชีวิตของนางจะแตกต่างไปอย่างไรหากนางเอาแต่ใจแทนที่จะเต็มใจ? การกระทำต่าง ๆ ของนางพิสูจน์ว่าทัศนคติที่เต็มใจสามารถมีผลลัพธ์ที่เปลี่ยนชีวิตได้

ฝากไว้ให้คิด

1. คุณจะพรรณนาตัวเองว่ามีทัศนคติแบบเอาแต่ใจหรือเต็มใจต่อสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า?

---

2. อะไรเป็นความสำคัญของการมีทัศนคติที่ถูกต้อง?

---

3. มีสิ่งใดที่คุณสามารถเปลี่ยนแปลงตอนนี้เลยได้เพื่อจะมีทัศนคติแบบเต็มใจมากขึ้น?

สิ่งที่ต้องมาก่อน

มารีย์ น้องสาวของมารธา

“และมารธามีน้องสาวคนหนึ่งชื่อมารีย์ ผู้ซึ่งได้นั่งใกล้พระบาทของพระเยซูด้วย และฟังคำตรัสของพระองค์”- ลูคา 10:39

อ่าน: ยอห์น 12:1-8

ใครสักคนเคยกล่าวไว้ว่า “คุณมีเวลาเสมอสำหรับสิ่งต่าง ๆ ที่คุณให้ความสำคัญอันดับหนึ่ง” ความคิดนี้เป็นความจริงมาก ๆ ถ้าบางสิ่งมีความสำคัญต่อคุณ คุณก็จะหาทางที่จะทำให้มันมาเป็นอันดับหนึ่ง Merriam-Webster นิยามคำว่า *priority* ว่าเป็น “สิทธิที่จะได้รับความใส่ใจจากคน ๆ หนึ่งก่อนหน้าสิ่งอื่น ๆ ที่ถูกมองว่าสำคัญน้อยกว่า” ในโลกทุกวันนี้ ชีวิตของเราเต็มไปด้วยสถานที่หลายแห่งที่ต้องไป ผู้คนที่ต้องพบเจอและหลายสิ่งที่ต้องทำ บ่อยครั้งเพราะถูกถาโถมโดยข้อเรียกร้องทั้งหมดนั้นของชีวิตที่วุ่นวายของเรา เราอาจพบว่าตัวเองละเลยหลายสิ่งที่เราเคยมองว่าสำคัญก็ได้ พระเยซูทรงชัดเจนมาก ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่ควรมาเป็นอันดับหนึ่งของเรา “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33)

มีหญิงคนหนึ่งในพระคัมภีร์ที่เป็นแบบอย่างของการจัดลำดับก่อนหลังที่ถูกต้อง ตลอดหลายหน้าของพระคัมภีร์ คุณจะพบว่าการพูดถึงหญิงหลายคนชื่อมารีย์ มีมารีย์มารดาของพระเยซู มารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของยากอบ นี่แค่สองสามตัวอย่าง เปาโลเอ่ยถึงหญิงคนหนึ่งชื่อมารีย์ในการปิดท้ายหนังสือโรม “จงทักทายปราศรัยมารีย์ ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อพวกเรา” (รม. 16:6) ทั้งลูคาและยอห์นเขียนถึงหญิงคนหนึ่งชื่อมารีย์เช่นกัน ผู้ซึ่งถูกจับคู่กับมารธาพี่สาวของนางเสมอ มารีย์คนนี้เป็นผู้ที่ถูกหมายเหตุมากที่สุดในเรื่องการมีลำดับก่อนหลังที่ถูกต้อง

ในลูคา 10:38 หลังจากเทศนาและสั่งสอนไปมากมาย พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งและถูกต้อนรับเข้าในบ้านของมารธาและมารีย์น้องสาวของนาง แทนที่จะสาวะวุ่นวายกับการดูแลรายละเอียดเรื่องการบริการเหมือนพี่สาวของนาง มารีย์นั่งอยู่ที่พระบาทของพระเยซู สิ่งที่ต้องมาก่อนของมารีย์คือฟังพระอาจารย์ตรัส ก่อนที่จะไปช่วยบริการคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวนาง

ในทางกลับกัน มารธาคับข้องใจอย่างชัดเจนกับการที่น้องสาวของนางไม่ให้ความช่วยเหลือในทันที “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ที่น้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแก่คนเดียว ดั่งนั้นขอสิ่งเธอให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด” (ลูคา 10:40) แน่แน่นอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคงจะบอกมารีย์ว่าสิ่งที่ต้องมาก่อนของนางคือช่วยพี่สาวของนางบริการแขกเหรื่อของพวกนาง อย่างไรก็ตาม แทนที่จะตำหนิมารีย์ พระเยซูทรงแก้ไขมารธาอย่างนุ่มนวล

“และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและวุ่นวายใจด้วยหลายสิ่งนัก แต่มีสิ่งเดียวที่จำเป็น และมารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ซึ่งจะไม่ถูกเอาไปจากเธอเลย” - ข้อ 41,42

ยอห์นบทที่ 11 บอกเราว่าลาซารุสน้องชายของมารีย์และมารธาล้มป่วย สองพี่น้องส่งข่าวมาบอกพระเยซูพร้อมกับความหวังว่าพระองค์จะรีบเสด็จมาและรักษาลาซารุสให้หาย พระเยซูทรงรักครอบครัวนี้ เพราะพระองค์ทรงรักพวกเขา หลังผ่านไปสองวัน พระองค์จึงเดินทางซึ่งใช้เวลาสองวันไปยังบ้านเบธานี พอถึงเวลานี้ลาซารุสก็ตายไปแล้ว และมารีย์กับมารธากำลังทุกข์โศกกับความสูญเสียของตน เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาถึงในหมู่บ้านของพวกนาง มารธาก็มาและพบกับพระองค์โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ได้อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย” (ยอห์น 11:21) เพราะโศกเศร้ายิ่งนัก น้ำเสียงของนางดูเหมือนเต็มไปด้วยการกล่าวโทษที่ไม่พูดออกมา มารีย์ก็มาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน แต่ไม่เหมือนพี่สาวของนาง ท่าทีของนางแตกต่างกันอย่างมาก

“แล้วเมื่อมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว เธอก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ โดยทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ได้อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย” ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวซึ่งมากับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญในจิตวิญญาณและทรงเป็นทุกข์” - ข้อ 32,33

สองพี่น้องมาหาพระเยซูในความทุกข์โศกของพวกนาง และทั้งคู่ถามว่าทำไมพระองค์ถึงไม่มา อย่างไรก็ตาม คนหนึ่งยื่นเผชิญหน้าพระองค์อย่างกล่าวโทษ ขณะที่อีกคนทรุดตัวที่พระบาทของพระองค์ในความถ่อมใจทั้งสิ้น ไม่ว่าจะการตอบสนองของพวกนางต่อพระองค์จะเป็นเช่นไรที่พระองค์ทรงมาถึงข้า พระเยซูก็ทรงทำให้น้องชายของพวกนางเป็นขึ้นจากตาย

ในระหว่างการไปเยี่ยมหนักไปของพระองค์ พระเยซูกำลังนั่งทานมื้อค่ำอยู่กับลาซารุสขณะที่มารธากำลังให้บริการอยู่เหมือนเดิม โดยตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ฝ่ายร่างกายของคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวนางมารีย์อยู่ไหน? เช่นเคย นางอยู่ที่พระบาทของพระเยซู “แล้วมารีย์จึงเอาน้ำมันหอมณาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม มีราคาแพงมาก และขลิบพระบาทของพระเยซู และเช็ดพระบาทของพระองค์ด้วยผมของเธอ” (12:3) จงสังเกตว่า ณ เวลานี้ พวกนางอยู่ห่างจากการถูกตรึงกางเขนของพระเยซูไม่กี่วัน

ลองคิดดูสักครู่ ในทั้งสามกรณี มารีย์ถูกพบอยู่ที่พระบาทของพระเยซู ไม่ว่าจะเป็นการฟังคำตรัสของพระองค์ การรับมือกับความทุกข์โศก หรือแค่การนมัสการพระองค์เพราะผู้ที่พระองค์ทรงเป็น มารีย์ได้เลือก “ส่วนที่ดี” นั้น (ลูกา 10:42) นางให้การฟังคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสิ่งที่ต้องมาก่อนของนาง

ลำดับก่อนหลังสามารถบอกคุณได้ทุกอย่างที่คุณต้องรู้เกี่ยวกับคน ๆ หนึ่ง มารีย์น้องสาวของมารธาเป็นเครื่องเตือนใจถึงความสำคัญของการอยู่ที่พระบาทของพระเยซู บางครั้งเราอยู่ที่พระบาทของพระองค์เพราะเราต้องการคำสั่งสอน ขณะที่หลายครั้งเราอยู่ที่นั่นเพราะเรากำลังแสวงหาการปลอบประโลมใจและการหยุดพัก บ่อยครั้งฉันพบว่าตัวเองคุกเข่าอยู่ ถูกทำให้ถ่อมใจเพราะผู้ที่พระเจ้าทรงเป็น เพราะพระองค์ทรงรักฉันมากจริง ๆ และฉันไม่คู่ควรจริง ๆ กับความรักของพระองค์

ดูเหมือนว่าหนึ่งในที่โปรดของมารีย์คือการถูกพบอยู่ที่พระบาทของพระเยซู ผลลัพธ์ของสิ่งที่ต้องมา

ก่อนของมารีย์ถูกบันทึกไว้สำหรับเราภายหลังในบทนี้ “แล้วหลายคนในพวกยิวซึ่งมาหามารีย์ และได้เห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเยซูทรงกระทำ ก็เชื่อในพระองค์” (ยอห์น 11:45) ช่างเป็นคำพยานที่สุดยอดจริง ๆ สำหรับหญิงคนหนึ่งเลือกองศ์พระผู้เป็นเจ้าของ

คุณต้องการมุมมองบ้างในชีวิตของคุณไหม? จงทำตามแบบอย่างของมารีย์และทรุดลงที่พระบาทของพระองค์ “เรารักบรรดาคนที่รักเรา และคนเหล่านั้นที่แสวงหาเราแต่เนิ่น ๆ ก็จะพบเรา” (สภษ. 8:17)

ฝากไว้ให้คิด

1. เหตุใดการที่คุณใช้เวลาที่พระบาทของพระเยซูถึงเป็นสิ่งสำคัญ?

---

2. คุณมักจะปล่อยให้หลายสิ่งมาแย่งชิงไปจากเวลาของคุณกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของไหม? เพราะอะไร?

---

3. คุณทำสิ่งใดได้บ้างเพื่อที่จะแน่ใจว่า “การนั่งที่พระบาทของพระเยซู” กลายเป็นสิ่งที่ต้องมาก่อนของคุณ ก่อนคุณเริ่มต้นวันของคุณ?

ความสาละวน มารธา พี่สาวของมารีย์

“และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและวุ่นวายใจด้วยหลายสิ่งนัก แต่มีสิ่งเดียวที่จำเป็น และมารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ซึ่งจะไม่ถูกเอาไปจากเธอเลย”- ลูคา 10:41,42

อ่าน: ลูคา 10:38-41

ในพระคัมภีร์ คนชาติยิวถือว่าการรับรองแขกเป็นพระบัญญัติหนึ่งที่ไม่มีความจำเป็น ประตูลูกเข้าสู่อุบัติของพวกเขาเปิดต้อนรับเสมอเหมือนเป็นคำเชิญแก่แขกคนใดก็ตามที่ต้องการการหยุดพักหรืออาหาร อับราฮัมได้วางแบบอย่างไว้ในปฐมกาล 18 เมื่อเขาเชิญคนแปลกหน้าสามคนให้เข้ามาในเต็นท์ของเขาและจัดหาอาหารและน้ำให้แก่พวกเขา ต่อมาในปฐมกาล 24 คนใช้ของอับราฮัมถูกส่งไปหาภรรยาคนหนึ่งให้อิสอัค เมื่อคนใช้นั้นแวะพักอยู่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่งในเมืองของนาโฮร์ เรเบคาก็มาตักน้ำ เมื่อคนใช้นั้นขอน้ำดื่มจากเธอ เธอก็แสดงการรับรองแขกแก่เขาโดยให้น้ำแก่เขาและอุ้มทุกตัวที่คนใช้นั้นมีอยู่กับเขา

สำหรับพวกเราส่วนใหญ่ เราเชื่อว่าการรับรองแขกหมายถึงการจัดหาอาหารและน้ำดื่ม มันยังหมายถึงการแสดงความเป็นมิตรและการต้อนรับแก่แขกและผู้มาเยือนด้วย เหล่าศิษยาภิบาลถูกขอให้เป็นผู้ที่รักในการรับรองแขกใน 1 ทิโมธี 3:2 และทิตัส 1:8 พวกพี่น้องในคริสตจักรถูกเตือนสติว่า “จงแจกจ่ายให้แก่ความจำเป็นของพวกวิสุทธิชน จงมีน้ำใจอภัยคุณไม่ตรี” (รม. 12:13) “จงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกัน โดยปราศจากการบ่น” (1 ปต. 4:9) ในฮีบรู 13:1 และ 2 คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำบัญชาว่า: “จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อไป อย่าลืมที่จะต้อนรับบรรดาคนแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับพวกทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว”

แม้แต่ข่าวสารแห่งการทรงไถ่ก็แสดงออกถึงความสำคัญของการรับรองแขก พวกเขาที่ถูกขับออก พวกเขาคนแปลกหน้า และผู้หลงหายถูกเสาะหาและถูกเชิญให้เข้ามาในครอบครัวของพระเจ้า

“เพราะว่าโดยทางพระองค์นั้น เราทั้งสองพวกมีทางเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียว เหตุฉะนั้นบัดนี้ พวกท่านจึงไม่ใช่บรรดาคนแปลกหน้าและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับพวกวิสุทธิชน และเป็นของครอบครัวของพระเจ้า”- อฟ. 2:18,19

ในลูคา 10 และยอห์น 12 มารธาพี่สาวของมารีย์ รู้วิธีการรับรองแขก เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมายังเมืองของนาง นางก็แน่ใจว่าได้เชิญพระองค์ให้มาที่บ้านของนาง “บัดนี้ต่อมา ขณะที่พระองค์กับพวกสาวกกำลังไป พระองค์ทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง และผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์เข้ามาในบ้านของเธอ” (ลูคา 10:38) “จากนั้นหกวันก่อนเทศกาลปัสกา พระเยซูเสด็จมายังหมู่บ้านเบธานี...ที่นั่นเขาทั้ง

หลายได้จัดอาหารเย็นแก่พระองค์ และมารธาก็ปรนนิบัติอยู่” (ยอห์น 12:1,2)

น่าเสียดายสำหรับมารธา การรับรองแขกหมายความว่ามิอะไรให้ต้องทำตลอด: อาหารหลายจานที่ต้องเติม ถ้วยที่ต้องเติม และความต้องการต่าง ๆ ของแขกหรือที่ต้องได้รับการตอบสนอง ไม่แปลกเลยที่นางยุ่ง ยุ่ง ยุ่งตลอด ไม่มีเวลาพอให้แค่นั่งและสนุกกับการสนทนากับผู้คนรอบตัวนางเลย พระบุตรของพระเจ้าทรงเป็นแขกผู้หนึ่งในบ้านของนางนะ! ทุกสิ่งต้องสมบูรณ์แบบสิ

ฉันเห็นใจมารธาที่ต้องรับรองแขกคนสำคัญขนาดนั้นโดยที่มารีย์น้องสาวของนางไม่มาช่วยเหลือ ในความคิดของนาง มารธากำลังทำสิ่งนั้นเลยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาไว้: จงมีน้ำใจต้อนรับผู้อื่น อย่างไรก็ตาม มารีย์ได้เลือกที่จะนั่งแทนที่จะบริการ เพราะถูกถาโถมโดยสิ่งสารพัดที่ต้องทำ มารธาจึงไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าและทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ที่น้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ดังนั้นขอสิ่งเธอให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด” (ลูกา 10:40)

แทนที่จะตำหนิมารีย์และบ่นว่านางให้ไปช่วยพี่สาวของนาง พระเยซูทรงหันคำตำหนินั้นไปที่มารธา

“มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและวุ่นวายใจด้วยหลายสิ่งนัก แต่มีสิ่งเดียวที่จำเป็น และมารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ซึ่งจะไม่ถูกเอาไปจากเธอเลย” - ข้อ 41,42

การรับใช้อยู่เพียงชั่วคราว สิ่งที่มารีย์ได้เรียนรู้ที่พระบาทของพระเยซูคงอยู่ตลอดเวลา มารธายุ่งวุ่นวายเหลือเกินกับการพยายามที่จะเป็นเจ้าบ้านที่ดี นางกำลังพลาดช่วงเวลากับองค์พระผู้เป็นเจ้าไป นี่ไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่นางทำอยู่นั้นเป็นสิ่งผิด การรับรองแขกเป็นสิ่งสำคัญ อย่างไรก็ตาม นางเลือกความสาละวันมากกว่าการร่วมสนิท

มีคำกล่าวไว้ว่า คนที่ “ยุ่งเกินไป” นั้นไม่มีอยู่จริง ผู้คนจะหาเวลาสำหรับสิ่งเหล่านั้นที่มีความสำคัญต่อพวกเขาอย่างแท้จริง เมื่อการใช้เวลากับพระเยซูมีความสำคัญต่อเรา เราก็จะทำให้มันเป็นสิ่งที่จะต้องมาก่อนหลายหนจริง ๆ เรายกเหตุผลว่าเรามีหลายสิ่งให้ต้องทำเยอะเกินไปและด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่สามารถใช้เวลากับพระองค์ได้ ทว่าพระเยซูทรงอดทนรอคอยให้เราอ่านพระวจนะของพระองค์ พุดคุยกับพระองค์ ให้พระองค์เป็นอันดับหนึ่งในชีวิตของเรา “ดูเถิด เรายืนที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าผู้ใดก็ตามได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขากับเรา” (วิว. 3:20)

คุณยุ่งเหลือเกินบ่อยไหมจนคุณละเลยเวลากับองค์พระผู้เป็นเจ้า? แทนที่จะเป็นห่วงเรื่องการปรนนิบัติรับใช้เหมือนมารธา จงจดจ่ออยู่กับการใช้เวลากับพระเยซูเป็นอันดับแรกเหมือนมารีย์ “แต่มีสิ่งเดียวที่จำเป็น และมารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ซึ่งจะไม่ถูกเอาไปจากเธอเลย” (ลูกา 10:42)

ฝากไว้ให้คิด

1. คุณมองว่าตัวเองเหมือนใครมากกว่า: มารีย์หรือมารธา และเพราะเหตุใด?

---

2. สิ่งใดเป็นเหตุให้คุณยุ่งวุ่นวายเกินไปจนคุณละเลยสิ่งที่จำเป็นที่สุด: การใช้เวลากับพระเยซู?

---

3. เหตุใดมันถึงสำคัญมากกว่าที่จะใช้เวลาที่บงกชพระผู้เป็นเจ้านก่อนไปยุ่งเกี่ยวกับความสับสนของชีวิต?

---

4. คุณสามารถทำสิ่งใดได้เพื่อที่จะเป็นเหมือนมารีย์มากกว่ามารธา?

หน้าที่

ภรรยาของโนอาห์

“และโนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน...
และโนอาห์เข้าไป ทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่าน และภรรยาของท่าน
และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของท่านพร้อมกับท่าน เข้าไปในเรือ
เพราะเหตุนี้ทั้งหลายแห่งน้ำท่วมนั้น”- ปฐมกาล 7:5,7

อ่าน: ปฐมกาล 7

“เบื้องหลังชายที่ยิ่งใหญ่ทุกคนคือหญิงผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง” ตลอดศตวรรษที่ผ่านมา คำกล่าวนี้ถูกใช้เพื่อ
ให้การยอมรับแก่เหล่าภรรยา มารดา หรือยายของเหล่าบุรุษผู้ประสบความสำเร็จอย่างสูง หญิงหลายคน
เหล่านี้ทำงานอยู่เบื้องหลัง โดยได้รับการยอมรับน้อยมาก พวกเขาบางคนอาจไม่ต้องการใส่ใจแบบพิเศษ
เลย คนอื่น ๆ อาจมองว่างานของตนเป็นหน้าที่ของตนก็ได้ ภรรยาของโนอาห์เป็นหนึ่งในสตรีผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ที่
อยู่เบื้องหลังบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

เช่นเดียวกับภรรยาของโยบ ไม่มีเขียนไว้มากนักเกี่ยวกับภรรยาของโนอาห์ นางถูกกล่าวถึงแค่สามหน
ในพระคัมภีร์: เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาให้ต่อเรือนั้น เมื่อพวกเขาขึ้นเรือนั้นและเมื่อพวกเขาออกมาจากเรือนั้น
ภรรยาของโนอาห์ไม่ได้โดดเด่นเลย ก็เหมือนสามีของนาง นางแคว้งงานทำงานของนางในการเตรียมพร้อมรับมื่อ
กับการพิพากษาที่จะมาของพระเจ้า เราสามารถเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับนางเมื่อเราติดตามเหตุการณ์เหล่านั้นที่
เกิดขึ้นรอบชีวิตสามีของนาง

เรื่องราวของโนอาห์และเรือ นั้น เราคุ้นเคยดีอยู่แล้ว เมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก พวกเขา
เริ่มชั่วร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ

“และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากในแผ่นดินโลก และเห็นว่าจินตนาการทุกอย่างแห่ง
ความคิดทั้งหลายแห่งใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี่ยวเสมอไป และพระเยโฮวาห์ทรงโทมัสที่พระองค์ได้
ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และมันทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกที่พระทัยของพระองค์”- ปฐมก. 6:5,6

พระเยโฮวาห์ทรงตัดสินใจที่จะทำลายทุกสิ่งและเริ่มใหม่ อย่างไรก็ตาม มีชายคนหนึ่งที่ได้พบพระองค์
ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ เขาเป็นคนชอบธรรมและเดินกับพระเจ้า ชื่อของเขาคือโนอาห์ และเขาเป็น
ชายที่เหมาะสมที่สุดที่จะปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ของพระเจ้า

พระเจ้าทรงบอกโนอาห์ให้ต่อเรือลำหนึ่งที่ทำจากไม้โกเฟอร์ มันจะต้องยาวเท่านี้และสูงเท่านี้ มีห้อง
หับต่าง ๆ และถูกผนึกด้วยชัน (สารเหนียวเหมือนน้ำมันดิน) ทั้งด้านในและด้านนอก หน้าต่างช่องหนึ่งต้องอยู่
ใกล้ยอดบนสุดและประตูบานหนึ่งต้องอยู่ที่ด้านข้าง เมื่อน้ำท่วมเหล่านั้นมา โนอาห์และครอบครัวของเขาที่จะ

ปลอดภัยอยู่ข้างใน เมื่อต่อเรือนั้นเสร็จแล้ว พวกเขาจะต้องรวบรวมสัตว์สะอาดอย่างละเอียดตัวและสัตว์มลทินอย่างละสองตัว พวกเขาจะต้องรวบรวมอาหารเพื่อจะเลี้ยงทุกชีวิตที่อยู่ในเรือนั้นเช่นกัน “โนอาห์ได้กระทำดังนี้ ตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาท่าน ท่านก็กระทำดังนี้” (ข้อ 22) เขาแค่ทำสิ่งที่พระเจ้าทรงบอกเขาให้ทำ

เป็นเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปี โนอาห์กับครอบครัวของเขาเตรียมพร้อมอย่างขยันขันแข็งเพื่อรับมือกับน้ำท่วมที่จะมานั้น ฉันทายากรู้บ่อย ๆ ว่าพวกเขาเผชิญกับการเหยียดหยันแบบใด นี่คือนโนอาห์ ผู้กำลังต่อเรือลำใหญ่และเทศนาเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมา ไม่มีใครเคยเห็นน้ำท่วมมาก่อนเลย แน่ใจว่าภรรยาของโนอาห์น่าจะเคยได้ยินสิ่งที่คนอื่น ๆ กำลังพูดเกี่ยวกับครอบครัวของนาง นางสับสนเสียงกระซิบกระซาบ สายตาที่จ้องมอง คำพูดล้อเลียนต่าง ๆ ได้อย่างไร? ที่น่าจะเป็นมากกว่าก็คือ นางสาละวนเหมือนสามีของนาง ไม่มีเวลาให้ใส่ใจว่าคนอื่น ๆ คิดอะไร

เมื่อต่อเรือนั้นเสร็จ สมาชิกครอบครัวทั้งแปดคนก็เข้าไปในเรือนั้น ตลอดจนสัตว์สะอาดอย่างละเอียดตัวและสัตว์มลทินอย่างละสองตัวและนกทุกชนิด ๆ ละเจ็ดตัว ในไม่ช้าพระเจ้าทรงปิดประตูไล่หลังพวกเขา

“ในปีที่หกร้อยแห่งชีวิตของโนอาห์ ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึกก็พุ่งขึ้นมา และบรรดาช่องแห่งฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก” (7:11) ไม่มีบันทึกเลยว่าเกิดอะไรขึ้นข้างในเรือนั้นตลอดสี่สิบวันถัดไป เรือนั้นคงจะโคลงเคลงมากจริง ๆ บนน้ำเหล่านั้นและน่าจะทำให้เมาเรือน่าดู กลิ่นของสัตว์ทั้งหมดนั้นคงจะตลบอบอวลในพื้นที่ปิดล้อมนั้น

โนอาห์และครอบครัวของเขาเคยคิดบ้างไหมเกี่ยวกับครอบครัวและเพื่อนฝูงที่ไม่ได้ขึ้นเรือมากับพวกเขา? พวกเขาอยากรู้ไหมว่าโลกจะมีหน้าตาแตกต่างไปจากเดิมขนาดไหนเมื่อทุกสิ่งสิ้นสุดลง? พวกเขาเคยกลัวสักครั้งไหมว่าพวกเขาอาจไม่รอดชีวิต? แม้คำถามเหล่านั้นอาจเวียนวนอยู่ในหัวของพวกเขา แน่ใจว่ามีงานเหลือเพื่อให้ทำเพื่อช่วยให้ร่างกายและสมองของพวกเขาไม่อยู่หนึ่งตลอดการเดินทางนั้น

ข้างนอกเรือนั้น โลกกำลังอยู่ในความโกลาหลครั้งใหญ่ น้ำเหล่านั้นท่วมไปสู่ความสูงที่ปกคลุมภูเขาที่สูงที่สุดเหล่านั้น สิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่ขยับได้บนโลกและในท้องฟ้าถูกทำลาย เฉพาะพวกเหล่านั้นที่อยู่ในเรือนั้นยังมีชีวิตอยู่ “และน้ำเหล่านั้นไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน” (ข้อ 24)

เมื่อน้ำเหล่านั้นเริ่มลดในที่สุด เรือนั้นก็มาพักอยู่บนภูเขาอารารัต โนอาห์ส่งกาตัวหนึ่งออกไปและจากนั้นก็ส่งนกเขาตัวหนึ่งออกไป เพื่อตรวจสอบระดับน้ำ อย่างไรก็ตาม หลังจากไม่พบที่จะหยุดพัก นกเขาตัวนั้นก็กลับมา หนึ่งสัปดาห์ต่อมา นกนั้นถูกส่งออกไปอีกและกลับมาพร้อมกับกิ่งมะกอกในจงอยปากของมัน ผ่านไปอีกเจ็ดวันก่อนที่โนอาห์ปล่อยนกนั้นไปจากเรืออีก คราวนี้มันไม่กลับมาแล้ว

เมื่อครอบครัวนั้นออกมาจากเรือในที่สุด เวลาที่ผ่านไปกว่าหนึ่งปีแล้ว หลายสิ่งเปลี่ยนไปเยอะจริง ๆ ในระหว่างช่วงเวลานั้น ก่อนที่พวกเขาเริ่มต้นปลูกสร้างใหม่ ครอบครัวนั้นก่อแท่นบูชาหนึ่งและถวายเครื่องบูชาเพื่อขอบพระคุณพระเยโฮวาห์สำหรับการดูแลและการเลี้ยงดูของพระองค์ เพื่อเป็นการตอบแทน พระเยโฮวาห์ทรงตั้งรุ้งกินน้ำในท้องฟ้าเพื่อเป็นพันธสัญญาว่าพระองค์จะไม่ทำลายแผ่นดินโลกอีกเลย

โนอาห์เป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งเพราะสิ่งที่เขาได้กระทำ เขาเดินกับพระเจ้า ดำเนินชีวิตในทางชอบธรรมในโลกที่ชั่ว และติดตามพระเยโฮวาห์ด้วยความเชื่อฟังอันเรียบง่าย ภรรยาของโนอาห์แค่อยู่เบื้องหลัง

ตลอดเวลากว่า 120 ปี นางไม่ได้หั่นไหว และนางไม่ได้ล้มนเล็ก นางติดตามในความเชื่อฟังอันเรียบง่ายเช่นกัน

ในฐานะภรรยา พวกเรามีหน้าที่รับผิดชอบในการรักสามีของเราและหนุนใจพวกเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า หน้าที่ของเราคือเดินตามพวกเขา ขณะที่พวกเขาเดินตามพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะจัดการเกี่ยวกับรายละเอียดเอง เหมือนที่สโตนวอลล์ แจ็คสันแม่ทัพของฝ่ายสหพันธ์เคยกล่าวไว้: “จงทำหน้าที่ของคุณและฝากที่เหลือไว้ให้พระเจ้าจัดการ” นี่พรณนาได้เข้ากันจริง ๆ กับภรรยาของโนอาห์ สตรีผู้ยิ่งใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังบุรุษผู้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง

ฝากไว้ให้คิด

1. คุณคิดว่าภรรยาของโนอาห์ได้ทำอะไรเพื่อจะไม่คิดเกี่ยวกับการล้อเลียนและเสียงกระซิบเกี่ยวกับครอบครัวของนาง?

---

2. จงบอกลักษณะเฉพาะตัวสักอย่างของภรรยาของโนอาห์ที่คุณปรารถนาที่จะตามอย่างมากที่สุด

---

3. มีทางใดบ้างที่คุณสามารถหนุนใจสามีของคุณในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้?

การติสอน

นาโอมิ

“และนางกล่าวแก่พวกเขาว่า “ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมิเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถิด เพราะว่าคุณผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงกระทำอย่างขมขื่นยิ่งนักแก่ฉัน ฉันออกไปอย่างครบบริบูรณ์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาฉันกลับมาถึงบ้านตัวเปล่า พวกท่านเรียกฉันว่านาโอมิทำไมเล่า โดยเห็นว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้การปรี๊ดปร้อฉันแล้ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงทำให้ฉันเจ็บซ้ำแล้ว” - นางรูธ 1:20,21

อ่าน: นางรูธ 1:1-22

เมื่อเกิดการกันดารอาหาร ประชากรของภูมิภาคหรือประเทศหนึ่งที่ใหญ่โตก็ไม่สามารถเข้าถึงอาหาร ได้มากพอ พระเจ้าทรงใช้การกันดารอาหารบ่อยครั้งในพระคัมภีร์เพื่อพิพากษาชนชาติของพระองค์ที่ไม่เชื่อฟัง พระบัญชาต่าง ๆ ของพระองค์

“ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้านำคำอวยพรและคำสาปแข่งมาไว้ตรงหน้าพวกท่าน คำอวยพร ถ้าพวกท่านเชื่อฟังบรรดาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านวันนี้ และคำสาปแข่ง ถ้าพวกท่านไม่ยอมเชื่อฟังบรรดาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน แต่หันเหออกไปเสียจากทางนั้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านวันนี้ เพื่อไปติดตามพระอื่น ๆ ซึ่งพวกท่านไม่เคยรู้จัก” - พชญ. 11:26-28

ในภาคพันธสัญญาเดิม ชนชาติอิสราเอลทนทุกข์กับการพิพากษาของพระเจ้าบ่อย ๆ เพราะบาปของพวกเขา อันที่จริง พฤติกรรมของพวกเขามีลักษณะวนเวียนไปมา ประชากรของเจ้ามักทำบาป และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสัตย์จริงต่อพระวามะของพระองค์ ก็จะมอบพวกเขาไว้ให้ตกเป็นทาสเพื่อที่จะติสอนพวกเขาเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา การกดขี่จะเริ่มยากขึ้นเรื่อย ๆ จนชนชาติอิสราเอลจะร้องขอความช่วยเหลือ พระเจ้าจะส่งเหล่าผู้วินิจฉัยมาเอาชนะเหล่าศัตรูของพวกเขาและช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสของพวกเขา ชนชาติอิสราเอลก็จะดำเนินชีวิตในความสงบสุขและความเชื่อฟังจนกระทั่งพวกเขาจะเริ่มวิฎจักรแห่งบาป การตกเป็นทาส การกลับใจใหม่และการช่วยให้รอดพ้นใหม่อีกรอบ

ในนางรูธ บทที่ 1 ระหว่างสมัยของพวกผู้วินิจฉัย การกันดารอาหารได้โจมตีแผ่นดินอิสราเอล เอลิเมเลค สามีของนาโอมิ เป็นห่วงมากเกี่ยวกับสวัสดิภาพของครอบครัวของเขา เขาตัดสินใจไปหาสถานที่แห่งใหม่สำหรับพวกเขาเพื่อจะสร้างบ้านของพวกเขา ในที่ ๆ มีอาหารเหลือเฟือ เพราะอยากบรรเทาความไม่สบายของครอบครัวของตน เอลิเมเลคจึงยกเหตุผลเข้าข้างการย้ายออกไปจากแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้และออกไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้า

ครอบครัวนั้นออกไปจากแผ่นดินนั้นที่เคยมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ และย้ายไปโมอับ สถานที่ ๆ

ขึ้นชื่อในกัณดารวิถี 25, 1 พงศ์กษัตริย์ 11 และเอเสรา 9 ในฐานะแผ่นดินที่นับถือพระอื่น ที่นั่นเองเอลิเมเลค นาโอมิ และบุตรชายสองคนของพวกเขา มาห์โลนและคิลิโอน ได้ให้โมอับเป็นบ้านของตน อย่างไรก็ตาม การย้ายออกไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้า ย่อมต้องมีผลที่ตามมา ผ่านไปไม่นาน เอลิเมเลคก็ตาย บุตรชายสองคนของเขา ในการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน แต่งงานกับหญิงชาวโมอับ

“และท่านต้องไม่ทำการสมรสกับพวกเขา บุตรสาวของท่านท่านต้องไม่ยกให้แก่บุตรชายของเขา หรือ บุตรสาวของเขาท่านต้องไม่รับมาให้แก่บุตรชายของท่าน ‘เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของเจ้าหันเหไปจากการติดตามเรา เพื่อพวกเขาจะปรนนิบัติพระอื่น ๆ’ ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะพลุ่งขึ้นต่อพวกท่าน และจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว”- พบบัญ. 7:3,4

สิบปีต่อมา ทั้งมาห์โลนและคิลิโอนก็ตายเช่นกัน ห่างไกลจากแผ่นดินแม่ของนาง นาโอมิพบว่าตัวเองเป็นแม่ม่าย ลูกตาย และมีลูกสะใภ้ต่างชาติสองคนให้ต้องดูแล ชาวคราวจากอิสราเอลมาถึงการกัณดารอาหารนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เมื่อคิดถึงข่าวนี้นาโอมิจึงตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่จะกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ รูธและโอรปาห์เริ่มสนิทกับแม่สามีของตนแล้วและปรารถนาที่จะกลับไปยูดาห์กับนางด้วย หลังจากนั้นนาโอมียืนกรานไปเยอะ โอรปาห์ก็กลับไปหาครอบครัวของนางในโมอับ แต่รูธเดินทางต่อไปกับนาโอมิ

การกลับไปเบธเลเฮมน่าจะให้ความบรรเทาแก่นาโอมิผู้โศกเศร้าและเหนื่อยล้า ทว่าการต้อนรับที่นางได้รับกลับผสมปนเป “ชาวเมืองทั้งสิ้นก็แตกตื่นเพราะเขาทั้งสอง และพวกเขา กล่าวว่า “นี่นางนาโอมิหรือ” (นางรูธ 1:19) ความทุกข์ของนาโอมิได้เปลี่ยนนางในแบบที่นางไม่ใช่หญิงคนเดิมที่พวกเขาเคยรู้จักแล้ว “และนางกล่าวแก่พวกเขาว่า “ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมิเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถิด เพราะว่างศ์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ทรงกระทำอย่างขมขื่นยิ่งนักแก่ฉัน” (ข้อ 20) เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้ทุกสิ่งที่น่าเศร้าเคยมีหายไปหมดสิ้นแล้ว นางก็กลับมาอยู่ที่ ๆ นางเคยอยู่ ในการเปลี่ยนชื่อของนาง นาโอมิยอมจำนนต่อพระหัตถ์ที่ตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า “ฉันออกไปอย่างครบบริบูรณ์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาฉันกลับมาถึงบ้านตัวเปล่า” (ข้อ 21) เมื่อการตีสอนนั้นสิ้นสุดลงแล้วตอนนี้ นาโอมิและรูธก็ตั้งรกรากในบ้านใหม่ของพวกนางเพื่อจะใช้ชีวิตในความสุข

คราวนี้เมื่อนาโอมิกลับมาอยู่ที่ ๆ นางควรอยู่แล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงอวยพรนางผ่านทางรูธ ขณะเก็บข้าวตกอยู่ในทุ่งนา รูธได้พบกับโบอาส ญาติใกล้ชิดคนหนึ่งของเอลิเมเลค ผ่านเหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้น โดยการจัดเตรียมของพระเจ้า เขาทั้งสองแต่งงานกันและมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อว่าโอเบด พระเยซูคริสต์ทรงประสูติผ่านทางเชื้อสายนี้ในอีกหลายชั่วอายุต่อมา

“และสลัโมนให้กำเนิดโบอาสเกิดจากนางราห์ และโบอาสให้กำเนิดโอเบดเกิดจากนางรูธ และโอเบดให้กำเนิดเจสซี และเจสซีให้กำเนิดดาวิดผู้เป็นกษัตริย์”- มธ. 1:5,6

ชีวิตของนาโอมิแสดงให้เห็นผลที่ตามมาเหล่านั้นที่ลูก ๆ ของพระเจ้าต้องเผชิญเพราะการตัดสินใจเลือกอันผิดพลาดของพวกเขา เมื่อนาโอมิและครอบครัวของนางพยายามวิ่งหนีไปจากพระหัตถ์ที่ตีสอนของพระเจ้า การพิพากษาที่ตามพวกเขาเข้าไปในโมอับต่อไป ทันทีที่นาโอมิรู้ว่าพวกเขาไม่ควรออกมาจากแผ่นดินแม่เลย นางก็กลับไปเบธเลเฮมเพื่อจะอาศัยอยู่ในความสุข ในที่สุด รูธก็เป็นผลลัพธ์เชิงบวกเดียวเท่านั้น

ที่ออกมาจากเวลาของนาโอมิที่อยู่ในโมอับ

วันนี้ พระเจ้ายังทรงเรียกร้องความทุกข์จากลูก ๆ ของพระองค์เหมือนเดิม บ่อยครั้งจริง ๆ เราเดินตามวิถีการเดิมของบาป การติสสอน การกลับใจใหม่และการช่วยให้พ้น เมื่อเราหันหลังให้องค์พระผู้เป็นเจ้า เดินเตร่ไปตามทางของเราเอง เพื่อจะทำสิ่งที่เราอยากทำ บางครั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงติสสอนเราเพื่อนำเรากลับมาหาพระองค์ “บัดนี้ ไม่มีการติสสอนใด ๆ ในปัจจุบันที่ดูเหมือนว่าชื่นใจเลย แต่เศร้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาภายหลังการติสสอนนั้นก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแห่งความชอบธรรมแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น” (ฮบ. 12:11) การกลับใจใหม่ของเราจะนำมาซึ่งการยกโทษของพระเจ้าและความสัมพันธ์กับพระองค์ที่กลับคืนมา “ถ้าพวกเราสารภาพบาปของพวกเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) ขอให้เราเรียนรู้จากนาโอมิว่าความเชื่อฟังอันเรียบง่ายต่อพระเจ้าเป็นหนทางเดียวที่จะดำเนินชีวิตอย่างแท้จริง

ฝากไว้ให้คิด

1. เราจะหลีกเลี่ยงการติสสอนไปเลยได้อย่างไร?

---

2. การตอบสนองในทันทีของคุณควรเป็นเช่นไรเมื่อคุณรู้ว่าคุณกำลังเผชิญกับการติสสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า?

---

3. บาปเป็นเหตุให้เกิดความสัมพันธ์ที่ขาดตอนกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของคุณ นั่นอาจมีหน้าตาอย่างไรในชีวิตของคุณ?

การบ่นอบ

ฮาการ์

“และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้พบหญิงนั้นข้างน้ำพุแห่งหนึ่งในถิ่นทุรกันดาร
ข้างน้ำพุนั้นในทางที่จะไปเมืองซูร์ และทูตนั้นได้กล่าวว่า “ฮาการ์สาวใช้ของซาราย
เจ้ามาจากไหน และเจ้าจะไปไหน” และนางได้ทูลว่า “ข้าพระองค์หนีมาให้พ้นหน้าจากซาราย
นายผู้หญิงของข้าพระองค์” และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า
“จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และบ่นอบตัวเจ้าได้มือของนาง”- ปฐมกาล 16:7-9

อ่าน: ปฐมกาล 16

ขบวนการปลดแอกของสตรีในยุคสมัยใหม่ได้นำประชากรหญิงให้เชื่อว่าคำว่า การบ่นอบมีลักษณะกตซี
แม้แต่สตรีคริสเตียนจำนวนมากก็ขาดกับความคิดเกี่ยวกับการถูกบัญชาให้บ่นอบต่อสามีของพวกเธอ ทว่า
คำบัญชาของพระเจ้าก็ชัดเจนมาก ๆ: “ภรรยาทั้งหลาย จงบ่นอบเชื่อฟังสามีของพวกท่าน เหมือนกับที่
กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 5:22) คนเหล่านั้นที่ไม่เห็นด้วยกับมุมมองตามพระคัมภีร์ก็อาจกล่าวว่าพระ
คำข้อนี้นี้เป็นตัวแทนหญิงคนหนึ่งที่ยอมลดตัวเพื่อที่สามีจะยอมเผด็จการของเธอจะได้เหยียบย่ำเธอได้ตามใจชอบ
พวกเขาพลาดแนวคิดเกี่ยวกับว่าการบ่นอบคืออะไรและมันเกี่ยวข้องกับผู้ใด

เอเฟซัส 5 ไม่ใช่พระคำตอนแรกในพระคัมภีร์ที่บัญชาเรื่องการบ่นอบ ยกอบเขียนไว้ว่า “เหตุฉะนั้น
จึงยอมจำนนตัวเองต่อพระเจ้า จงต่อต้านพญามาร และมันจะหนีไปจากพวกท่าน” (ยก. 4:7) มีคำบัญชานั้น
เช่นกันที่ให้เรานบอบต่อกฎหมายเหล่านั้นที่บังคับใช้โดยผู้ที่มีสิทธิอำนาจฝ่ายพลเรือน

“จงยอมจำนนตัวเองต่อบรรดา กฎของมนุษย์เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะต่อกษัตริย์ ใน
ฐานะเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด หรือต่อบรรดาเจ้าเมือง เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่ถูกส่งไปโดยผู้หนึ่ง เพื่อการลงโทษ
บรรดาคนทำสิ่งชั่วร้าย และเพื่อการยกย่องบรรดาคนที่กระทำดี เพราะพระประสงค์ของพระเจ้าก็เป็นดังนั้น
แหละ เพื่อโดยการกระทำดี พวกท่านจะระงับความโง่ของบรรดาคนโหดเขลาให้สงบลง”- 1 ปต. 2:13-15

เราต้องไม่เพียงเชื่อฟังกฎหมายหรือกฎระเบียบต่าง ๆ ที่ถูกบังคับใช้กับเราโดยรัฐบาล ที่ทำงาน
โรงเรียน หรือคริสตจักรเท่านั้น แต่เราต้องเชื่อฟังผู้คนที่ปกครองเหนือเราด้วย ตามที่เขียนไว้ในฮีบรู 13:17,
“จงเชื่อฟังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน และพวกท่านจงยอมอยู่ใต้บังคับ ด้วยว่าคนเหล่านั้นคอยระวัง
ดุจวิญญูณของพวกท่าน เหมือนกับว่าพวกเขาจะต้องรายงาน เพื่อพวกเขาจะให้รายงานนั้นด้วยความปิติ
ยินดี และไม่ใช้ด้วยความเศร้าใจ เพราะสิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่พวกท่าน” คำบัญชานี้รวมถึงคนเหล่านี้นั้น
ที่อยู่ตำแหน่งผู้นำทั้งหลายด้วย เช่น ศิษยาภิบาล พ่อแม่ ครูอาจารย์ และเจ้านาย นี่ยังรวมถึงคนเหล่านั้น
ที่มีอำนาจปกครองฝ่ายพลเรือนด้วย ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความเชื่อฟังของเรา เราต้องเชื่อฟังแม้

หากว่าคนเหล่านั้นที่มีอำนาจดำเนินการขัดแย้งกับคำสอนที่ชัดเจนในพระคัมภีร์ก็ตาม

การนบถไม่หยุดอยู่ที่กฎหมายหรือผู้คนที่มีความเชื่อเหนือเรา เปโตรบัญชาคนเหล่านั้นที่อ่อนอาวุโสให้บ่นอบ “ต่อผู้อาวุโส” “เช่นกัน พวกท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงบ่นอบต่อผู้อาวุโส ไซ้แล้ว จงให้พวกท่านทุกคนยอมอยู่ใต้บังคับต่อกันและกัน และจงคาดเอาไว้ด้วยความถ่อมใจ ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อต้านคนเหล่านั้นที่ทะนงตัว และประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง” (1 ปต. 5:5) เปาโลเขียนว่าพวกพี่น้องควรนบถต่อกันและกัน “โดยนบถตัวพวกท่านต่อกันและกันในความเกรงกลัวพระเจ้า” (อฟ. 5:21)

งานนบถหมายถึงอะไร? การนบถถูกนิยามว่าเป็นการกระทำของคน ๆ หนึ่งที่ยอมจำนนหรือยอมแพ้ให้กับเจตจำนงหรือสิทธิอำนาจของอีกฝ่าย การยอมจำนนหรือยอมแพ้ให้ความหมายว่าคน ๆ นั้นจงใจเลือกที่จะให้ตัวเองอยู่ภายใต้ความเป็นผู้นำของผู้ที่มีสิทธิอำนาจสูงกว่า ถ้าคุณสังเกต ไม่มีที่ว่างให้กับความเยอหยิ่งเลย “เมื่อความเยอหยิ่งมาถึง ความอับอายก็มา แต่สติปัญญาอยู่กับคนใจถ่อม” (สภษ. 11:2) แทนที่จะเยอหยิ่ง มีทัศนคติแห่งความถ่อมใจ

การให้คำว่าการนบถเทียบเท่ากับฮาการ์ หญิงคนใช้ของซาร่าห์ในปฐมกาล 16 อาจฟังดูน่ากังขาในตอนแรก ถึงอย่างไรแล้ว ฮาการ์ก็เป็นทาสคนหนึ่งของซาร่าห์ ภรรยาของอับราฮัม ในฐานะทาส ฮาการ์จริง ๆ แล้วไม่มีสิทธิ์มีเสียงอันใดเลยในสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของนาง สิ่งเดียวที่นางทำได้ตอนที่ซาร่าห์ยกนางให้เป็นภรรยาของอับราฮัม คือการยอมทำตามความประสงค์ของซาร่าห์ ในไม่ช้าฮาการ์ก็ตั้งครรภ์ ขณะที่นายหญิงของนางยังเป็นหมั้นต่อไป เมื่อเต็มไปด้วยความเยอหยิ่ง ฮาการ์จึงดูหมิ่นซาร่าห์

แม้ว่าฮาการ์เป็นภรรยาของอับราฮัม นางก็ยังเป็นคนใช้ของซาร่าห์เหมือนเดิม ซาร่าห์ไม่ยอมให้ทัศนคติของหญิงคนใช้ของตนลายนวลไปได้เด็ดขาด นางไปหาอับราฮัมและถามว่านางควรรับมือกับฮาการ์อย่างไรดี อับราฮัมเสนอทางแก้ปัญหาแบบลุ่มลุ่มม่อม: “ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่นางตามที่เจ้าเห็นควรเถิด” และเมื่อซาร่าห์เคียดแค้นหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พื้นหน้าของนาง” (ปฐมก. 16:6)

เมื่อฮาการ์ถูกจัดการเพราะทัศนคติที่เยอหยิ่งของตนที่มีต่อนายหญิงของตน นางก็หนีไปยังถิ่นทุรกันดาร ที่นั่นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์พบนางข้างน้ำพุแห่งหนึ่ง เขาถามนางว่านางมาจากไหน และนางจะไปที่ไหน ทันทีที่นางอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้น ทูตสวรรค์นั้นก็ตอบกลับ: “จงกลับไปหานายหญิงของเจ้า และนบถตัวเจ้าได้มือของนาง” (ปฐมก. 16:9) คำบัญชาของเขาหมายความว่าฮาการ์จะต้องถ่อมตัวและยอมให้ซาร่าห์อีก นำประหลาดใจที่นางทำตามทูตสวรรค์นั้นบัญชาและกลับไปหาซาร่าห์ “และฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม และอับรามเรียกชื่อบุตรชายของท่าน ซึ่งฮาการ์คลอดออกมาว่า อิชมาเอล” (ปฐมก. 16:15)

พระคัมภีร์ไม่บันทึกว่าเกิดอะไรขึ้นกับฮาการ์หลังจากที่นางคลอดอิชมาเอลแล้ว ความเยอหยิ่งอาจกลายเป็นความตกต่ำของฮาการ์ก็ได้ แต่การตัดสินใจของนางในการกลับไปหาซาร่าห์และนบถต่อสถานะของตนได้วางแบบอย่างให้เราทำตามวันนี้ เมื่อเราพบว่าตัวเองเผชิญหน้ากับคำตักเตือนเพราะทัศนคติที่เยอหยิ่งของเราเอง เราก็ควรทำตามแบบอย่างของฮาการ์: ถ่อมใจนบถเหมือนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา

“พวกท่านจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูพวกท่านขึ้น” (ยก. 4:10)

ฝากไว้ให้คิด

1. เหตุใดพระเจ้าถึงทรงเรียกร้องทักสินคิตีที่นบนอบจากลูก ๆ ของพระองค์ ?

---

2. ความเยอหยิ่งของเราอาจส่งผลในแง่ลบต่อผู้คนรอบตัวเราอย่างไร?

---

3. คุณสามารถใช้การนบนอบในแบบที่เฉพาะเจาะจงใดได้บ้างเพื่อสู้กับจิตใจที่มักเยอหยิ่ง?

อิทธิพล

โยเคเบต

“และหญิงนั้นตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเมื่อนางเห็นว่าทารกคนนั้นเป็นเด็กที่มีรูปงาม นางจึงซ่อนทารกไว้นานสามเดือน และเมื่อนางซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้ว นางก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกก สำหรับทารกนั้น และยาคะถ้านั้นด้วยชันและยางมะตอย และเอาทารกใส่ลงในตะกร้านั้น และนางวางตะกร้าลงในท่ามกลางกอปรือที่ริมฝั่งแม่น้ำ” - อพยพ 2:2,3

อ่าน: อพยพ 2

เหล่าคุณแม่มิงานที่สำคัญมากที่สุดบางงานในโลก งานเหล่านี้อาจรวมถึงการเป็นแม่บ้าน นางพยาบาล นักวางแผนจัดงานเลี้ยง นักช้อปปิ้ง คนขับรถแท็กซี่ ช่างภาพ เซฟและนักเจรจาต่อรอง เป็นต้น ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น พวกเธอยังเป็นครู ผู้ให้คำแนะนำฝ่ายวิญญาณและผู้เปลี่ยนแปลงโลกเช่นกัน ไม่มีใครสามารถหักล้างความน่าเชื่อถือของข้อเท็จจริงที่ว่าอิทธิพลของผู้เป็นแม่นั้นทรงพลังมากจริง ๆ ดวงตาคู่เล็ก ๆ คอยจ้องมองอยู่เสมอ

โยเคเบต ในอพยพ 2 ใช้อิทธิพลของนางในฐานะแม่อย่างจริงจังมาก ๆ ถึงอย่างไรแล้ว นางได้รับมอบโอกาสหนึ่งเดียวจากพระธิดาฟาโรห์ให้เลี้ยงบุตรชายของนางภายใต้ฉากรับหน้าของการเป็นแม่นมของเธอ เรื่องราวนี้เกิดขึ้นขณะลูกหลานของอิสราเอลกำลังรับใช้ในฐานะทาสแก่ฟาโรห์ผู้มีอำนาจองค์หนึ่งในแผ่นดินอียิปต์ เขารู้สึกถูกคุกคามโดยขนาดและพลังอำนาจของชนชาติอิสราเอล และหวาดกลัวว่าหากปล่อยไว้ให้ทวีมากขึ้น ลูกหลานของอิสราเอลอาจเข้าร่วมฝ่ายศัตรูของเขาเพื่อต่อสู้กับเขาได้โดยง่าย ทางแก้ปัญหาของเขาคือ สั่งให้พวกนางผดุงครรภ์ชาวอียิปต์ คือชิพราห์และปุอาห์ ฆ่าเด็กชายแรกเกิดทุกคนตอนที่พวกเขาเกิดมา อย่างไรก็ตาม หญิงสองคนนี้อย่างเกรงพระเจ้ามากกว่ากษัตริย์และช่วยพวกเด็กชายให้รอดชีวิต

ในช่วงเวลานี้เอง โยเคเบตได้คลอดทารกเพศชายคนหนึ่ง นางซ่อนเขาไว้ได้นานเท่าที่ทำได้ ทว่ามันเริ่มยากเกินไปแล้วที่จะให้เขาเงียบเสียงต่อไป นางทำตะกร้าสานด้วยต้นกก ยาคะถ้านั้นด้วยชันและยางมะตอย และวางเขาไว้ข้างใน โดยให้มีนมลูกสาวของนางคอยเฝ้าดูอยู่ โยเคเบตวางตะกร้าลงในกลางกอปรือที่ริมฝั่งแม่น้ำ เมื่อพระธิดาของฟาโรห์ลงมาภายหลังเพื่อชำระล้างในแม่น้ำ นางก็เห็นตะกร้าและส่งสาวใช้คนหนึ่งไปนำมันมาให้ นางใจของนางสงสารทารกชาวฮีบรูตัวน้อยที่นางพบร้องไห้อยู่ข้างใน มิเรียมเข้าไปหาและถามว่าเธอจะไปหาแม่นมคนหนึ่งมาเลี้ยงเด็กนั้นดีไหม พระธิดาของฟาโรห์ตกลงและยื่นเด็กชายตัวน้อยคืนให้มารดาของเขาโดยไม่รู้ตัว

“และทารกนั้นก็เติบโตขึ้น และนาง [โยเคเบต] ก็พาเขามาถวายพระธิดาของฟาโรห์ และเขาก็กลายเป็นบุตรบุญธรรมของพระนาง และพระนางประทานชื่อให้เขาว่า โมเสส และพระนางตรัสว่า “เพราะเราได้ฉุดเขาขึ้นมาจากน้ำ” (อพยพ 2:10) เมื่องานของนางเสร็จสิ้นแล้วตอนนี้ โยเคเบตก็ไม่เคยถูกกล่าวถึงอีกเลย ไม่มีเขียน

อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่นางได้กระทำในช่วงไม่กี่ปีนั้นที่นางได้อยู่กับบุตรชายของนางก่อนที่จะคืนเขาให้พระธิดาของฟาโรห์ ผลลัพธ์แห่งอิทธิพลของนางถูกบันทึกในพระคำข้อถัดไป “และต่อมาในวันเหล่านั้น เมื่อโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้องของท่าน และเห็นภาระหนักทั้งหลายของพวกเขา” (ข้อ 11) แม้เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งวังของฟาโรห์ โมเสสก็รู้ว่าตนไม่ใช่คนอียิปต์ เขากลับยินดีเสนอที่จะทนความทุกข์ลำบากกับประชากรของพระเจ้า แทนที่จะสุขสำราญกับความเพลิดเพลินต่าง ๆ แห่งบาปเพียงชั่วคราว (ฮบ. 11:25)

หลังจากฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง而去ทูตทาสชาวฮีบรูคนหนึ่ง โมเสสก็หนีไปยังทะเลทราย ในช่วงสี่สิบปีต่อมา เขาแต่งงาน มีครอบครัว และเลี้ยงแกะให้พ่อตาของเขา ขณะอยู่ทางด้านหลังของทะเลทรายนั้น โมเสสพบว่าตัวเองอยู่ต่อหน้าพุ่มไม้อันหนึ่งที่ลุกเป็นไฟแต่ไม่ได้ถูกเผาอย่างอัศจรรย์ ที่นั่นพระเจ้าทรงเรียกเขาให้ไปปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลและนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้

ช่วงไม่กี่ปีแรกนั้นที่โมเสสได้อยู่กับโยเซบและครอบครัวของเขา มีความสำคัญอย่างมากในการวางรากฐานสำหรับบุรุษที่เขาจะกลายเป็น วันนี้เรามักพูดถึงช่วงเวลานี้ในชีวิตของเด็กสักคนว่าเป็นช่วงปีที่ก่อร่างของเขา ในช่วงเวลานี้ สมอของเด็กพัฒนาอย่างรวดเร็วในด้านสติปัญญา การเข้าสังคม อารมณ์และร่างกาย เหล่าผู้เชี่ยวชาญกล่าวว่าทุกสิ่งตั้งแต่รูปแบบพฤติกรรมจนถึงหลักการต่าง ๆ และการเลือกทางศีลธรรมถูกหล่อหลอมในช่วงปีก่อร่างเหล่านี้

โยเซบใช้เวลาอันน้อยนิดที่นางมีกับโมเสสเพื่อสั่งสอนเขาเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ กล่าวอีกนัยหนึ่งนางทำให้คำว่าอิทธิพลมีตัวตนขึ้นมา นางใช้อิทธิพลอันทรงพลังของตนในฐานะแม่เพื่อส่งผลกระทบต่อทั้งพัฒนาการด้านอุปนิสัยและพฤติกรรมของลูกชายตัวน้อยของนาง ผลลัพธ์เหล่านั้นมีมากมายจริง ๆ

เราอาจไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับชีวิตของโยเซบมาก่อนหรือหลังการใช้เวลากับโมเสสของนาง แต่สิ่งที่เราได้จากคำพยานของนางก็คือ อย่าดูถูกพลังแห่งอิทธิพลของผู้เป็นแม่ ขอให้เราดำเนินชีวิตในแบบที่ชีวิตลูก ๆ ของเราได้รับผลกระทบจากคำพยานของเราไปตลอดชั่วชีวิต

ฝากไว้ให้คิด

1. ผู้ใดในชีวิตของคุณตอนนี้เป็นใครสักคนที่คุณสามารถมีอิทธิพลได้?

---

2. จงบอกบางวิธีที่คุณสามารถเป็นอิทธิพลตามทางของพระเจ้าได้ต่อคนเหล่านั้นที่คุณติดต่อสัมพันธ์ด้วย

---

3. ความสัมพันธ์ของคุณกับองค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถส่งผลต่อวิธีที่คุณมีอิทธิพลต่อผู้อื่นได้ไหม? ในทางใดบ้าง?

ใจจดจ่อ ฮันนาห์

“และนางได้ปฏิญาณไว้ และกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา
ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์อย่างแท้จริงแล้ว
และระลึกถึงข้าพระองค์ และไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์
แต่จะประทานบุตรชายสักคนหนึ่งแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว
ข้าพระองค์ก็จะถวายเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ตลอดวันทั้งหลายแห่งชีวิตของเขา...” - 1 ซามูเอล 1:11

อ่าน: 1 ซามูเอล 1

เมื่อโนอาห์ บุตรชายสามคนของเขาและภรรยาของพวกเขาออกมาจากเรือนั้นหลังน้ำท่วม พระเจ้าทรงบัญชาพวกเขาให้เกิดผลมาก ให้ทวีขึ้นและเต็มเต็มแผ่นดินโลก ลูก ๆ เป็นส่วนหนึ่งที่โดดเด่นแห่งแผนงานทรงสร้างของพระเจ้าเสมอ “ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกของพระเยโฮวาห์ และผลแห่งครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์” (สดด. 127:3) ตลอดหลายศตวรรษ หลายวัฒนธรรมมองลูก ๆ ว่าเป็นส่วนขยายที่จำเป็นของความสัมพันธ์ด้านชีวิตคู่เพื่อสืบสานคนรุ่นถัดไป คุณค่าของหญิงคนหนึ่งมักถูกนิยามโดยความสามารถของนางในการมีลูก ถ้านางไม่สามารถมีลูกได้ นางก็จะถูกตราหน้าว่าเป็นหมั้น ซึ่งหมายถึงการไม่เกิดผล ไม่สามารถสืบพันธุ์ได้

ฮันนาห์ ใน 1 ซามูเอล 1 เป็นหญิงคนหนึ่งที่ไม่มียูบ อยากรักก็ตาม ความเป็นหมั้นของนางไม่ใช่เพราะสามีของนางไม่รัก เอลคานาห์เข้าใจว่าพระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางไว้ เขาทราบเช่นกันว่าเป็นินนาห์ ภรรยาอีกคนของเขา ยั่วเข้าฮันนาห์อยู่บ่อย ๆ เกี่ยวกับการที่นางไม่สามารถมีลูกได้ ทว่าเขารักฮันนาห์แม้นางเป็นหมั้น ในความพยายามแบบเข้าใจผิดที่จะลอบโยนนาง เอลคานาห์ถามว่า “สำหรับเธอเราไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ” (1 ซมอ. 1:8) กระนั้นฮันนาห์ก็ยังเข้าใจเพราะสภาพที่เป็นหมั้นของตน

ปีละครั้ง ทั้งครอบครัวเดินทางไปซีโลห์เพื่อที่จะนมัสการและเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ขณะอยู่ที่นั่น เปนินนาห์ยั่วเข้าฮันนาห์อีก โดยเหน็บแนมนางที่ไม่มีลูก ด้วยน้ำตา ฮันนาห์วิ่งไปที่พระวิหารเพื่อจะอธิษฐาน “และนางได้ปฏิญาณไว้ และกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์อย่างแท้จริงแล้ว และระลึกถึงข้าพระองค์ และไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะประทานบุตรชายสักคนหนึ่งแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็จะถวายเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ตลอดวันทั้งหลายแห่งชีวิตของเขา และจะไม่มีมีดโกนแตะต้องศีรษะของเขาเลย” (ข้อ 11) ฮันนาห์จดจ่ออยู่กับการอธิษฐานมากเสียจนมหาบุโรหิต ที่เห็นแคร์ริมฝีปากของนางขยับ คิดว่านางเมา! เมื่อถูกรับประกันว่านางไม่ได้เมาจริง ๆ เอลีกีบอกฮันนาห์ให้ไปในสันติ พระเจ้าจะประทานตามคำขอบุตรคนหนึ่ง ของนาง

ไม่นานหลังจากนางไปเยือนพระวิหาร ฮันนาห์ก็ได้รับการอวยพรด้วยทารกเพศชายคนหนึ่ง นางตั้งชื่อเขาว่าซามูเอลเพราะว่านางได้ขอเขาจากพระเยโฮวาห์ ตลอดสองถึงสามปีถัดมา ฮันนาห์อยู่บ้านขณะที่เอลคานาห์และคนอื่น ๆ เดินทางกลับไปซีโลห์ นางมีใจจดจ่อเหมือนเดิมกับหน้าที่อันยิ่งใหญ่ของการเตรียมตัวซามูเอลสำหรับการรับใช้ในพระวิหาร เมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาไปที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ตามที่นางได้สัญญาไว้ “เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงให้ยืมเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ด้วย トラบใดที่เขามีชีวิตอยู่ เขาจะถูกให้ยืมแด่พระเยโฮวาห์” (ข้อ 28) จากนั้นฮันนาห์ก็กลับไปบ้าน ทิ้งลูกคนเดียวของนางไว้ข้างหลัง

“บัดนี้บุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นพวกลูกของเบลีอัล พวกเขาได้รู้จักพระเยโฮวาห์” (2:12) ชายชู้สองคนนี้อาศัยอยู่ที่พระวิหารกับบิดาของตน พวกเขาขึ้นชื่อในเรื่องชอบเรียกร้องอาหารมากขึ้นจากคนเหล่านั้นที่มาถวายเครื่องบูชาที่เป็นเนื้อแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดที่กล้าปฏิเสธข้อเรียกของพวกเขา มักถูกคุกคามด้วยความรุนแรง “ฉะนั้นบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้เกลียดชังของถวายของพระเยโฮวาห์” (ข้อ 17) แน่ใจว่าฮันนาห์คงจะคิดสองรอบเกี่ยวกับการทิ้งซามูเอลไว้ในสภาพแวดล้อมแบบนั้น กระนั้นแทนที่จะกังวลเกี่ยวกับปัญหาเหล่านั้นของเอลีและลูกชายของเขา นางมีใจจดจ่ออยู่กับการทำตามคำสัญญาที่นางให้ไว้แด่พระเยโฮวาห์ ถึงอย่างไรแล้ว นางได้ให้คำปฏิญาณไว้ พระเจ้าได้ประทานตามคำทูลขอของนาง และบัดนี้นางจะรักษาคำสัญญาของตน

ต่อมา พระเจ้าทรงระลึกถึงฮันนาห์และประทานบำเหน็จให้แก่นางที่กระทำตามคำปฏิญาณของนาง “และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนฮันนาห์ แล้วนางก็ตั้งครมภ์ และคลอดบุตรชายสามคนและบุตรสาวสองคน” (ข้อ 21) เพราะนางได้กระทำตามคำปฏิญาณของตน พระเยโฮวาห์จึงทรงอวยพรฮันนาห์ด้วยสิ่งที่มีมากกว่าที่นางได้ทูลขอในตอนต้น

ไม่มีบันทึกว่าฮันนาห์เตรียมตัวซามูเอลสำหรับงานรับใช้ในพระวิหารอย่างไร ทว่าผลลัพธ์เหล่านั้นแห่งการฝึกฝนของนางก็ปรากฏชัดภายหลังในชีวิตบุตรชายของนาง “และซามูเอลก็เจริญเติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และไม่ให้อาจาของท่านตกถึงดินแม้สักคำเดียว” (3:19) คนทั้งอิสราเอลมารู้จักซามูเอลในฐานะผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์ และเขากลายเป็นทั้งผู้นำฝ่ายวิญญาณและผู้วินิจฉัยของพวกเขา ต่อมาเขามีส่วนสำคัญในการเจิมตั้งทั้งซาอูลและดาวิดในฐานะกษัตริย์

อิทธิพลตอนต้น ๆ ในชีวิตของเด็กคนหนึ่งมีผลกระทบที่ถาวรและยั่งยืน อเล็กซานเดอร์ โฟฟ กวีสมัยศตวรรษที่ 18 เคยเขียนไว้ว่า “ไม้อ่อนถูกตัดไปทางใด ต้นไม้ก็เอนไปทางนั้น” เมื่อต้นไม้ใหม่ ๆ ถูกปลูกเป็นต้นกล้า ไม้เสาหลายอันก็มักถูกปักไว้ในดินรอบต้นไม้ นั้น จุดประสงค์นั้นก็เพื่อฝึกต้นไม้อ่อนนั้นให้เติบโตเป็นต้นตรงและสูง เรากล่าวแบบนี้ได้เช่นกันเกี่ยวกับเด็กคนหนึ่ง “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรากไปจากทางนั้น” (สภษ. 22:6)

ในฐานะแม่ พวกเรามีหน้าที่รับผิดชอบในการเลี้ยงดูลูก ๆ ของเราในการอบรมและการตักเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า การฝึกฝนนี้ต้องเริ่มต้นในระหว่างช่วงปีก่อร่างของเด็ก เวลานี้เมื่อสมองของพวกเขากำลังเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในด้านสติปัญญา การเข้าสังคม อารมณ์ และร่างกาย “และอย่าให้พวกเราอ่อนล้าในการกระทำดี เพราะว่าในเวลาอันควรพวกเราก็จะเกี่ยวเก็บ ถ้าพวกเราไม่ถอดใจ” (กท. 6:9) ขอให้เราแสวงหา

ที่จะเป็นเหมือนฮันนัท ที่หมั่นเอาใจจดจ่ออยู่กับการเตรียมพร้อมลูก ๆ ของเราสำหรับการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า

ฝากไว้ให้คิด

1. คุณจะเปรียบเทียบใจจดจ่อของคุณที่มีต่อการฝึกฝนลูกกับใจจดจ่อของฮันนัทอย่างไร?

---

2. สิ่งใดบ้างอาจทำให้คุณเบี่ยงเบนไปจากการฝึกฝนลูก ๆ ของคุณ?

---

3. จงบรรยายภาพว่าคุณทำสิ่งใดได้บ้างเพื่อช่วยทำให้ตัวเองมีใจจดจ่ออยู่กับการฝึกฝนลูกของคุณเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ความอดทน

ซาร่าห์

“และซารายกล่าวแก่อับรามว่า “ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด
ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่านแล้ว และเมื่อนางเห็นว่านางได้ตั้งครรภ์แล้ว
ข้าพเจ้าก็ถูกเหยียดหยามในสายตาของนาง
ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน”- ปฐมกาล 16:5

อ่าน: ปฐมกาล 16

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการรณรงค์ด้านแอปพลิเคชันมือถือในปี 2015 Fifth Third Bank ได้ทำการ
สำรวจเพื่อวัดระดับความอดทนของผู้คน พวกเขารายงานว่าครึ่งของผู้ถูกสำรวจวางสายหลังจากต้องรอ
สายนานหนึ่งนาที่หรือน้อยกว่านั้น ร้อยละเจ็ดสิบเอ็ดของผู้คนที่ถูกสำรวจยอมรับว่าช้าเร็วกว่ากำหนดบ่อย
ครั้งเพื่อจะไปถึงที่หมายได้เร็วขึ้น หนึ่งในสามของผู้ตอบแบบสอบถาม อายุ 18-24 รอน้อยกว่าหนึ่งวินาทีก่อน
ที่จะแขงหน้าคนที่เดินช้ากว่า (prnewswire.com, 1/27/15) มนุษย์โดยธรรมชาติไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่ชอบอดทน

ความอดทนถูกนิยามว่าเป็นความสามารถของคน ๆ หนึ่งในการรอคอยบางสิ่งหรือสู้ทนบางสิ่งที่ยาก
ลำบากหรือน่าเบื่อโดยไม่บ่น การรอเป็นเรื่องยากเพราะว่าสังคมสมัยนี้มีลักษณะเด่นตรงความพึงพอใจในทันที
ความอดทนต้องอาศัยการรอคอย นิสัยหนึ่งที่ต้องใช้การฝึกวินัยตัวเองเพื่อจะบ่มเพาะ ความอดทนจำเป็นเช่น
กันสำหรับการเติบโตของคริสเตียน

“และนอกจากสิ่งนี้ โดยใช้ความขยันขันแข็งทั้งสิ้น จงเพิ่มคุณธรรมเข้ากับความเชื่อของพวกท่าน และ
จงเพิ่มความรู้เข้ากับคุณธรรม และจงเพิ่มการรู้จักบังคับตนเข้ากับความรู้ และจงเพิ่มความอดทนเข้ากับ
การรู้จักบังคับตน และจงเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้าเข้ากับความอดทน และจงเพิ่มความกรุณาอันพี่น้องเข้ากับ
การที่เป็นอย่างพระเจ้า และจงเพิ่มความรักเข้ากับความกรุณาอันพี่น้อง เพราะว่าถ้าสิ่งเหล่านี้มีอยู่ในพวกท่าน
และเพิ่มพูนขึ้นแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็จะกระทำให้พวกท่านไม่เป็นหมั่นหรือไร้ผลในความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของพวกเรา”- 2 ปต.1:5-8

ซาร่าห์ ภรรยาของอับราฮัม ไม่ได้รอคอยพระเยโฮวาห์ และผลที่ตามมาขั้นหายนะของความทนไม่ไหว
ของนางก็เป็นที่ยูสิ่ได้มาตลอดหลายศตวรรษ

อับราฮัมได้ชื่อว่าเป็นอัครบิดาชาวฮีบรูคนแรก เดิมที่เขาชื่ออับรามในปฐมกาล 11:26 เมื่อเขามีชื่ออยู่
ในลำดับพงศ์พันธุ์ของเซม บุตรชายของโนอาห์ อับรามแต่งงานกับซาราย ซึ่งชื่อของนางถูกเปลี่ยนภายหลังให้
เป็นซาร่าห์ อับรามและซารายไม่มีบุตร พวกเขาเป็นคนพเนจร อาศัยอยู่ในเต็นท์และย้ายไปตามฤดูกาลภายใน
เขตแดนที่กำหนดไว้ เมื่อบิดาของอับรามพาครอบครัวย้ายขึ้นเหนือไป 600 ไมล์จากเออร์ไปยังฮารานซึ่งอยู่

เลียบแม่น้ำยูเฟรติส อับรามและซารายก็ย้ายไปกับพวกเขา ขณะอาศัยอยู่ในฮาราน พระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามเป็นครั้งแรกและทรงเรียกเขาให้แยกออกจากครอบครัวของเขา ด้วยวัยเจ็ดสิบสอง อับรามได้รับพระสัญญาข้อแรกในพระสัญญาห้าข้อนั้น “และเราจะทำให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ประชาชาติหนึ่ง และเราจะอวยพรเจ้า และทำให้ชื่อเสียงของเจ้าใหญ่โต และเจ้าจะเป็นพระพรหนึ่ง” (ปฐมก. 12:2)

กระทำการตามการทรงเรียกของพระเยโฮวาห์ อับรามไปจากครอบครัวของตนและย้ายไปยังแผ่นดินคานาอันกับซาราย ที่นั่นในคานาอัน พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามคนที่สองและประทานพระสัญญาอีกข้อแก่เขา “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” (ข้อ 7) อับรามกำหนดบูชาน้ำหนึ่งเพื่อนมัสการพระเยโฮวาห์ อย่างไรก็ตาม ซารายยังเป็นหมั้นอยู่ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง อับรามและภรรยาของเขาตั้งเต็นท์ของตนใกล้ภูเขายี่สิบวันออกของเบธเอลก่อนที่จะย้ายต่อไปทางทิศใต้ เมื่อการกินอาหารรุนแรงคุกคามแผ่นดินนั้น อับรามและซารายก็เดินทางลงไปในอียิปต์โดยสร้างว่าเป็นพี่ชายกับน้องสาว ซาราย ซึ่งเป็นคนสวยมาก ๆ ถูกนำตัวไปยังวังของฟาโรห์ “และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของพระองค์ด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่าง ๆ เพราะเหตุซารายภรรยาของอับราม” (ข้อ 17) เมื่อรู้ตัวว่าตนถูกหลอกแล้ว ฟาโรห์จึงส่งอับรามและซารายไปตามทางของพวกเขา

บัดนี้เมื่อมั่งมีด้วยฝูงสัตว์ ทองคำและเงิน อับรามและซาราย พร้อมกับโลท หลานชายของอับราม จึงเดินทางกลับไปยังเบธเอลในแผ่นดินคานาอัน อับรามพักอยู่ในเบธเอลขณะที่โลทย้ายต่อไปยังที่ราบจอร์แดนซึ่งมีน้ำบริบูรณ์ เขาตั้งเต็นท์หันหน้าไปทางโสโดมเมืองชั่วนั้น พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า “บัดนี้จงเงยหน้าของเจ้าขึ้น และมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่ที่นี่ไปทางทิศเหนือ และไปทางทิศใต้ และไปทางทิศตะวันออก และไปทางทิศตะวันตก” (13:14) เป็นครั้งที่สามแล้ว พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินทั้งสิ้นนั้นที่อับรามมองเห็นให้แก่เขา “และเราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีแห่งแผ่นดินโลก ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับจำนวนผงคลีแห่งแผ่นดินโลกได้ แล้วเชื้อสายของเจ้าก็จะถูกนับได้เช่นกัน” (ข้อ 16)

ผ่านไปสิบเอ็ดปีตั้งแต่พระเยโฮวาห์ประทานพระสัญญานั้นแก่อับรามว่าจะทรงทวีเชื้อสายของเขา อับรามและซารายเริ่มแก่ชราและกระนั้นพวกเขาก็ยังไม่มีลูก พวกเขาย้ายไปเฮโบรนและตั้งเต็นท์ของตนในที่ราบมัมเร สงครามปะทุในแผ่นดินนั้นและโลทถูกจับเป็นเชลย อับรามรวบรวมเหล่าคนใช้ของเขาและพวกเขาไปสู่เพื่อช่วยโลทให้เป็นอิสระ เมื่ออับรามกลับจากการสู้รบ เขาก็พบกับพระเยโฮวาห์ในนิมิตหนึ่ง

“และอับรามทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์เล่า โดยเห็นว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร และคนดันเรื่อนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คือเอลีเอเซอร์ชาวเมืองตามัสกัสคนนี้” และอับรามทูลว่า “ดูเถิด พระองค์ไม่ได้ประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นทายาทของข้าพระองค์”- ปฐมก. 15:2,3

อีกหน พระเยโฮวาห์ทรงสัญญาว่าทายาทของอับรามจะเป็นคนในเชื้อสายของเขาเอง “บัดนี้ จงมองดูฟ้าสวรรค์และนับดวงดาวเหล่านั้น ถ้าเจ้าสามารถนับพวกมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” (ข้อ 5) แม้ว่าผ่านไปหลายปีแล้ว อับรามก็ยังเชื่อทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ เขาและซารายยังร่วมกันรอคอยลูกน้อยที่ทรงสัญญาไว้นั้น แต่ทารกก็ยังไม่มีมาเลยสักคน

เมื่อเบื่อแล้วกับการรอคอยพระเยโฮวาห์ ซารายจึงคิดหาวิธีเพื่อให้อับรามมีลูกชาย นางเสนอฮาการ์สาวใช้ของนางให้เป็นภรรยาของเขา แผนการนี้น่าจะให้ทายาทที่ทรงสัญญาไว้นั้น แต่หลายสิ่งกลับไม่ออกมาเหมือนที่ซารายได้คาดไว้ เมื่อฮาการ์พบว่าตนตั้งครรภ์ นางก็ดูหมิ่นซาราย เพราะนางเป็นคนใช้ ฮาการ์จึงถูกลงโทษอย่างรุนแรงเพราะพฤติกรรมของนาง นางจึงหนีเข้าไปในทะเลทรายซึ่งเป็นที่ ๆ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาเยี่ยมนาง ทูตสวรรค์นั้นบอกฮาการ์ให้กลับไปและนบนอบต่อนายหญิงของนาง และพระเยโฮวาห์จะทรงทวีเชื้อสายของนางจนถึงจุดที่ไม่อาจนับมันได้เลย นางจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกเขาว่าอิซมาเอล “และเขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งสิ้น และมือของทุกคนจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา” (16:12) ฮาการ์ทำตามที่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชานาง เมื่ออับรามมีอายุแปดสิบหกปี อิซมาเอลบิดาของประชาชาติมุสลิม ก็ถือกำเนิด

ผ่านไปอีกสิบสามปีก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามอีก คราวนี้แทนที่พระสัญญาหนึ่ง พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “และเราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะทำให้เจ้าทวีมากขึ้นยิ่งนัก” (17:2) พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะประทานแผ่นดินคานาอันแก่อับรามเพื่อจะเป็นกรรมสิทธิ์นรันดร ในการตอบแทน อับรามจะต้องให้ลูกเพศชายทุกคนเข้าสู่หนัดเพื่อเป็นเครื่องหมายฝ่ายร่างกายของพันธสัญญานั้นระหว่างเขาเองกับพระเจ้า เพื่อประทับตราพันธสัญญานั้น พระเยโฮวาห์ทรงเปลี่ยนชื่อของอับรามเป็นอับราฮัมซึ่งหมายถึง “บิดาของผู้คนมากมาย” พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อของซารายเช่นกันให้เป็นซาราห์ ซึ่งหมายถึง “เจ้าหญิง” “และเราจะอวยพรนาง และให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ามาจากนางด้วย ใช่แล้ว เราจะอวยพรนาง และนางจะเป็นมารดาของประชาชาติทั้งหลาย กษัตริย์หลายองค์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง” (ข้อ 16)

หลังจากพระสัญญาห้าข้อและการรอนานยี่สิบห้าปี บัดนี้ซาราห์ก็แก่เกินกว่าที่จะมีลูกแล้ว กระนั้นพระเยโฮวาห์ทรงมาเยี่ยมซาราห์และพระองค์ทรงทำตามที่ทรงสัญญาไว้ “เพราะซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชราแล้ว ตามเวลากำหนดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่ท่าน” (21:2) จังหวะของซาราห์ไม่ใช่จังหวะของพระเจ้า เพราะนางไม่ได้รอคอยพระเยโฮวาห์ โลกทุกวันนี้จึงต้องรับมือกับความขัดแย้งระหว่างลูกหลานของอิสอัค (พวกยิว) กับลูกหลานของอิซมาเอล (พวกมุสลิม) อยู่ตลอด

ขณะที่เฝ้าคอยพระเจ้า มันสำคัญที่ต้องจดจำไว้ว่าแนวคิดเรื่องเวลาของพระเจ้าไม่เหมือนกับแนวคิดเรื่องเวลาของเรา เอลิชาเบธ เอลเลียตเขียนไว้ว่า “งานของพระเจ้าถูกกระทำตามตารางเวลาของพระเจ้า คำตอบทั้งหลายของพระองค์สำหรับคำอธิษฐานต่าง ๆ ของเรามาทันเวลาเสมอ-เวลาของพระองค์ ความคิดทั้งหลายของพระเจ้าอยู่สูงกว่าของเรามากนัก สติปัญญาของพระองค์ก็เกินความเข้าใจ” ขณะที่เราแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าทุกวัน เราต้องให้ตัวเองอยู่ใต้บังคับเงื่อนไขของพระเจ้าและจังหวะเวลาของพระองค์ ถ้าการไปเยี่ยมยามมีแต่จะนำความหายนะมาเหมือนที่เคยเกิดกับซาราห์ เราควรเรียนรู้ที่จะรอคอยพระองค์มิใช่หรือ? “แต่จงให้ความอดทนนั้นกระทำการของมันจนสำเร็จ เพื่อพวกท่านจะสมบูรณ์และครบถ้วน โดยไม่ขาดสิ่งใดเลย” (ยก. 1:4)

ฝากไว้ให้คิด

1. เหตุใดแผนการของซาราห์ในการช่วยให้อับราฮัมได้ลูกชายจึงไม่เป็นไปตามที่นางได้คาดไว้?

---

2. สิ่งใดเป็นความสำคัญของการรอคอยจังหวะเวลาขององค์พระผู้เป็นเจ้า?

---

3. ขณะที่คุณอดทนรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า คุณควรมีทัศนคติแบบใด?

ความเจ็บช้ำใจ

ภรรยาของโยบ

“แล้วภรรยาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านหรือ จงสาปแช่งพระเจ้าและตายเสียเถิด”- โยบ 2:9

อ่าน: โยบ 1,2

คุณอาจเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า “เมื่อฝนตก มันก็เทกระหน่ำ” คำกล่าวนี้หมายความว่าความซวยหรือสถานการณ์ที่ยากลำบากมักจะเกิดขึ้นตามมาแบบติด ๆ หรือบางครั้งก็เกิดขึ้นพร้อมกันในคราวเดียว หนังสือโยบเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบของความจริงนี้ นั่นคือเทกระหน่ำเมื่อมันตกลงมา ประการแรก แกะทั้งหมดของโยบและพวกคนเลี้ยงแกะที่ดูแลพวกมันถูกเผาด้วยไฟ ต่อมาคนใช้ทั้งหมดของเขาถูกฆ่า และอูฐหลายตัวของเขาถูกพวกเคลเดียกวาดต้อนไป จากนั้นความสูญเสียครั้งใหญ่ที่สุดก็ตามมา ลมพัดแรงทำให้บ้านพังถล่มทับที่ ๆ ลูกทั้งสิบคนของเขารวมตัวกันอยู่ ไม่มีผู้รอดชีวิต ในช่วงเวลาสั้น ๆ โยบสูญเสียทุกอย่าง ชายผู้นี้ที่ชื่อโยบเป็นใคร และเหตุใดสิ่งเหล่านี้ทั้งสี่จึงเกิดขึ้นกับเขา?

คำพยานของโยบถูกบันทึกไว้อย่างดีแล้วเพื่อเราในพระคัมภีร์ เขาเป็นบุรุษผู้มีความซื่อสัตย์ สมบูรณ์แบบและเที่ยงธรรม เขาเป็นคนที่รักครอบครัวผู้มีบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน กรรมสิทธิ์ในบ้านของเขามีมากมายจนเขาได้ชื่อว่าเป็นชายผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในทิศตะวันออก เขาเป็นคนเคร่งศาสนามาก ๆ ด้วย ลูกขึ้นแต่เข้าบ่อ ๆ เพื่อถวายเครื่องบูชาแทนครอบครัวของเขา “บางทีบุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าได้กระทำการปและสาปแช่งพระเจ้าอยู่ในใจของพวกเขา” (โยบ 1:5)

วันซี้ขาดวันหนึ่ง บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามาเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า นำเสือดายที่ซาตานก็มาพร้อมกับพวกเขาด้วย ดูเหมือนมันงานยุ่งมากทีเดียว ท่องไปมาทั่วแผ่นดินโลก กระนั้นหากพระเจ้าไม่ทรงอนุญาต ซาตานก็ไม่อาจทำอะไรได้เลย พระเยโฮวาห์ทรงถามมันว่า มันได้สังเกตใจของโยบที่มีต่อพระองค์บ้างไหม ซาตานเชื่ออย่างโง่เขลาว่าถ้าโยบสูญเสียทุกอย่าง เขาจะแช่งด่าพระเจ้าใส่พระพักตร์พระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงอนุญาตให้ซาตานทดสอบทฤษฎีนี้ ทีละอย่าง ทรัพย์สินของโยบ ลูก ๆ ของเขา และสุขภาพของเขาถูกพรากไป แม้กระทั่งในความทุกข์ทั้งหมดของเขา คำพยานของโยบยังคงเหมือนเดิม “ในเหตุการณ์เหล่านี้ทั้งสี่ โยบมิได้ทำบาป หรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา” (ข้อ 22)

ในทางกลับกัน ไม่มีเขียนไว้มากนักเกี่ยวกับภรรยาของโยบ เราทราบอะไรจริง ๆ เกี่ยวกับนาง? เราทราบว่านางทนทุกข์กับความเจ็บช้ำใจและความทุกข์โศกแบบเดียวกับโยบ หนเดียวที่นางปรากฏในพระคัมภีร์ นางกล่าวแก่สามีของนางว่า “ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านหรือ จงสาปแช่งพระเจ้าและตายเสียเถิด” (2:9) คำพูดไม่กี่คำนั้นไม่ได้ช่วยให้กำลังใจหรือหนุนใจเลยสักนิด อย่างไรก็ตาม เราต้องพิจารณา

เหตุการณ์เหล่านั้นที่นำมาสู่คำกล่าวเดียวของนางในพระคัมภีร์ นี่คือหญิงคนหนึ่งหัวใจของนางแตกสลายเพราะความทุกข์โศกและความเจ็บปวดจากทุกสิ่งทีนางสูญเสียไป ทรัพย์สินของนางไม่อยู่แล้ว ลูก ๆ ของนางตายหมดแล้ว และสามีของนางนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า ชูดแผลพุพองของเขาด้วยเศษหม้อแตก ชีวิตของนางเริ่มมีมิติเสียจริง ๆ!

สำหรับโยบ เขาแสดงออกถึงความทุกข์โศกของเขาโดยการฉีกเสื้อคลุมของตน โทนสีริษะของตน และทิ้งตัวสู่พื้นดิน เมื่อเขาทิ้งตัวสู่พื้นดินแล้ว มันก็ไม่ใช่เพื่อที่จะเกลือกกลิ้งในความสังเวชตัวเอง เขาแค่นมัสการโดยกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ได้ประทาน และพระเยโฮวาห์ได้ทรงเอาไปเสีย สาธุการแต่พระนามของพระเยโฮวาห์” (1:21) มันไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเมื่อภรรยาของโยบยุยงเขาให้แช่งด่าพระเจ้าและตายเสีย เขาดูนางอย่างนุ่มนวลที่พูดเหมือน “หญิงโฉดคนหนึ่ง” เขายังดึงความสนใจของนางไปจากการจดจ่ออยู่ที่ความทุกข์โศกและความเจ็บปวดแห่งความสูญเสียของพวกเขา ไปยังความเป็นจริงของชีวิตรอบตัวพวกเขาเช่นกัน “อะไรกัน พวกเราจจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และพวกเราจะไม่รับสิ่งชั่วร้ายบ้างหรือ” (2:10)

จากจุดนี้เป็นต้นไป เราไม่ได้ยินเกี่ยวกับภรรยาของโยบอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม เราได้เห็นเพียงเล็กน้อยว่าชีวิตของนางได้เปลี่ยนแปลงในตอนท้ายของหนังสือนี้ ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือ ภรรยาของโยบมัวแต่ยุ่งอยู่กับการเลี้ยงลูกน้อยหลายคนและจัดการบ้านเรือนแทนที่จะจดจ่ออยู่กับทุกสิ่งที่นางได้สูญเสียไปแล้ว

“ดังนั้น พระเยโฮวาห์จึงทรงอวยพรชีวิตบ้านปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน...ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย...และในแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นไม่มีหญิงใดงดงามเท่ากับบรรดาบุตรสาวของโยบ” - โยบ 42:12,13,15

ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เขียน เคยกล่าวไว้ว่า “การไว้วางใจพระเจ้าในความสว่างนั้นไม่มีค่าเลย แต่การไว้วางใจพระเจ้าในความมืดลึ-นั้นแหละความเชื่อ” ค่อนข้างเหมือนโยบกับภรรยาของเขา พวกเราทุกคนเผชิญกับช่วงเวลาที่มีมิติในชีวิตของเรา การไว้วางใจพระเจ้าเป็นเรื่องยากในหลายคราวเมื่อความเจ็บปวดและความสูญเสียบดบังมุมมองของเรา ทว่าในท่ามกลางความโกลาหลของเรา เราควรทำตามแบบอย่างของโยบ ด้วยความเชื่ออันเรียบง่าย เราต้องคุกเข่าลงและนมัสการพระองค์ผู้ประทานและพระองค์ผู้ทรงพรากไปเสีย สาธุการแต่พระนามของพระเยโฮวาห์

ฝากไว้ให้คิด

1. เหตุใดมันถึงสำคัญที่ต้องมีทัศนคติที่ถูกต้องต่อความเจ็บไข้ทั้งหลายที่เข้ามาสู่ชีวิตของเรา?

---

2. เหตุใดการจดจ่ออยู่ที่ความทุกข์โศกและความเจ็บไข้จึงง่ายกว่าการจดจ่ออยู่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า?

---

3. คุณสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อหันใจจดจ่อของคุณไปจากความเจ็บไข้ของคุณกลับมาที่องค์พระผู้เป็นเจ้า?

ความกล้าหาญ

เอสเธอร์

“ไปเถิด ให้รวบรวมพวกยิวทั้งสิ้นที่อยู่ในสุสา และขอให้พวกท่านอดอาหารเพื่อฉัน และอย่ารับประทานหรือดื่มสามวันกลางคืนหรือกลางวัน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารด้วยเช่นกัน และตั้งนั้นแหละฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์ ซึ่งไม่ได้เป็นตามกฎหมาย และถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ”- เอสเธอร์ 4:16

อ่าน: เอสเธอร์ 4

แฟรงคลิน รูสเวลท์ เคยกล่าวไว้ว่า “ความกล้าหาญไม่ใช่การหายไปของความกลัว แต่เป็นการประเมินว่ามีสิ่งอื่นที่สำคัญมากกว่าความกลัว” ความกล้าหาญและความกลัวถูกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด ความกลัวเป็นอารมณ์หนึ่งที่ไม่อาจหนีได้ บ่อยครั้งก็รุนแรงซึ่งเกิดจากการตระหนักรู้ว่ามีภัย ความกล้าหาญ ถูกนิยามว่าเป็น “สถานะของความคิดที่ผลักดันคน ๆ หนึ่งให้กระทำกิจแม้พวกเขากลัว” ใครสักคนที่กล้าหาญก็ไม่คิดถึงตัวเอง วางความกลัวของตัวเองไว้ต่างหากเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายหนึ่งที่สำคัญมากกว่าความวิตกกังวลของตัวเอง เอสเธอร์แสดงออกถึงความกล้าหาญเมื่อนางเสี่ยงชีวิตของตนเพื่อทูลขอความรอดให้ชนชาติของนาง

หลายสิ่งเกิดขึ้นไปแล้วในช่วงหลายปีนั้นก่อนที่เอสเธอร์ได้กลายเป็นราชินีในจักรวรรดิเปอร์เซีย ประวัติศาสตร์ยิวบันทึกว่าในสมัยของเรโหโบอัม โอรสของกษัตริย์ซาโลมอน สิบเผ่าฝ่ายเหนือของอิสราเอลได้กบฏต่อการครอบครองของกษัตริย์หนุ่มองค์นั้น จากนั้นอาณาจักรถูกแบ่งออกเป็นสอง อิสราเอลอยู่ทางเหนือและยูดาห์อยู่ทางใต้ ประมาณปี 721 ก่อน ค.ศ. อาณาจักรฝ่ายเหนือตกเป็นของคนอัสซีเรีย หนึ่งร้อยปีต่อมา เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน รุกรานยูดาห์และทำลายพระวิหารในเยรูซาเล็ม เขากวาดต้อนยิว 10,000 คนไปยังอาณาจักรของเขา ปล่อยให้พวกที่เหลืออยู่ทำไร่ไถนาในแผ่นดินนั้น ไม่ถึงห้าสิบปีต่อมา คนบาบิโลนถูกพิชิตโดยคนเปอร์เซียภายใต้ไซรัสมหาราช กิจแรกของไซรัสในฐานะกษัตริย์ของพวกยิวที่เป็นชเลยคือการอนุญาตให้พวกเขาได้กลับไปยังยูดาห์ คนเปอร์เซียมีขันติต่อพวกยิวแต่ไม่สนศาสนาที่นับถือพระเจ้าองค์เดียวของพวกเขา มันตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับพระหลายองค์ของพวกเขาซึ่งขัดแย้งกันเองอยู่ตลอด

จักรวรรดิเปอร์เซียในเวลาไม่นานกลายเป็นหนึ่งในจักรวรรดิที่ทรงอำนาจมากที่สุดในโลกสมัยโบราณ ภายใต้ดาร์ริอัส โอรสของไซรัส ณ จุดสูงแห่งความยิ่งใหญ่ จักรวรรดินั้นขยายออกไป 127 ประเทศและครอบคลุมกว่า 2.9 ล้านตารางไมล์บนสามทวีปคือ ยุโรป เอเชีย และแอฟริกา ประมาณกันว่าประชากรของทั้งจักรวรรดินั้นมีมากถึงกว่า 50 ล้านคนซึ่งมาจากภูมิหลังด้านชาติพันธุ์ที่แตกต่างกันหมด ดาร์ริอัสครองราชย์นานประมาณสี่สิบปีก่อนที่เขาตายและโอรสของเขา อาหสุเอรัส ถูกสวมมงกุฎเป็นกษัตริย์ ในระหว่างรัชสมัยของอาหสุเอรัส เหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกพบในหนังสือเอสเธอร์ได้เกิดขึ้น

เหมือนกษัตริย์ที่บูชารูปเคารพองค์อื่น ๆ อาหสุเอรัสเป็นคนชั่วสุดขีด ขึ้นชื่อในเรื่องความเย่อหยิ่งและ

ความเยโสของตน เขามักจัดกินเลี้ยงฟุ่มเฟือยเพื่อโอ้อวดอำนาจแห่งอาณาจักรของเขา ในระหว่างมื่อค่ำเช่นนั้น
เย็นวันหนึ่ง เขานำภานะบริสุทธิ์ที่ได้มาจากพระวิหารในเยรูซาเล็มออกมาอวด เขายังเรียกราชินีของเขา รัชที่
ให้มาอวดพระสิริโฉมแก่พวกแขกหรือที่เามาด้วย แม้ว่าพระคัมภีร์ไม่บันทึกว่าการมาอวดโฉมของพระนาง
รัชที่อาจก่อให้เกิดสิ่งใดตามมา มันก็คงน่าขายหน้าจริง ๆ ราชนินิจปฏิเสธ และด้วยความกริ้วของกษัตริย์ เขาจึง
แก้เผ็ดโดยถอดนางจากการเป็นราชินี

พอสร้างมาแล้ว อาหุสเอรัสก็เผชิญกับปัญหาใหม่ เมื่อพระนางรัชที่ไม่อยู่แล้ว ตอนนี้เขาต้องการราชินี
องค์ใหม่ เหล่าข้าราชการของเขาเสนอแนวคิดให้จัดประกวดนางงาม กษัตริย์เห็นชอบและออกพระราช
กฤษฎีกาไปยังทุกมณฑลแห่งอาณาจักรของตน เหล่าเจ้าหน้าที่ถูกแต่งตั้งให้รวบรวมหญิงสาวงามทั้งหมดมาที่
พระราชวังในสุสา

หนึ่งในหญิงสาวเหล่านั้นคือ หญิงสาวชาวยิวคนหนึ่งนามว่าเอสเธอร์ โมรเดคัยลูกพี่ลูกน้องของเธอ ซึ่ง
เป็นยิวคนหนึ่งที่ถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลนภายใต้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ได้รับเธอมาเลี้ยงหลังจากที่พ่อแม่
ของเธอเสียชีวิต จิตใจที่อ่อนหวานของเอสเธอร์เป็นที่พอใจข้าราชการอาวูโสที่ดูแลราชสำนัก และเขาแสดง
ความกรุณาต่อเธอ เมื่อเอสเธอร์เสร็จสิ้นกระบวนการชำระตัวให้บริสุทธิ์นานหนึ่งปีแล้ว โมรเดคัยก็มาที่ลาน
ของเรือนสตรีนั้นทุกวันเพื่อดูว่าเธอสุขสบายดีไหมและจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ในตลอดเวลานั้น ทั้งสองคนไม่ได้
เปิดเผยต้นตระกูลที่เป็นยิวของเธอ

“เอสเธอร์ได้รับความโปรดปรานในสายตาของทุกคนที่มองดูเธอ” (เอสเธอร์ 2:15) ถึงเวลาแล้วที่เอส
เธอร์ต้องไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ และเขารักเอสเธอร์มากกว่าหญิงสาวทุกคนในอาณาจักรของเขา กษัตริย์เลือกสวมม
งกุฎบนศีรษะของเธอและเรียกเธอว่าราชินีของเขา พร้อมกับนิสัยที่ชอบความเอิกเกริกของเขา กษัตริย์จัดการ
เลี้ยงใหญ่เพื่อเป็นเกียรติให้ราชินีเอสเธอร์

เมื่อมีเอสเธอร์เป็นราชินีของเขาแล้วตอนนี้ อาหุสเอรัสเลื่อนยศชายคนหนึ่งชื่อฮามานให้เหนือเจ้านาย
ทุกคนแห่งแผ่นดินนั้น ข้าราชการทุกคนของกษัตริย์ถูกบัญชาให้โค้งคำนับและให้เกียรติฮามาน แต่โมรเดคัย
ปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น โมโหที่ยิวคนนี้ไม่ยอมเคารพเขา ฮามานจึงคิดแผนที่จะฆ่าพวกยิวให้หมด เขาไปเข้าเฝ้า
กษัตริย์และกล่าวรายงานโดยใช้คำพูดที่คิดมาอย่างดีว่า “มีชนชาติหนึ่งกระจายอยู่ทั่ว และแยกกันอยู่
ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในมณฑลทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และบรรดากฎหมายของพวกเขาต่าง
กับชนชาติอื่นทั้งสิ้น และพวกเขาไม่ได้รักษาเหล่ากฎหมายของกษัตริย์ ฉะนั้นไม่เป็นประโยชน์แก่กษัตริย์ที่จะ
ทรงปล่อยพวกเขาไว้” (3:8) ฮามานเสนอที่จะมอบเงินหมื่นตะลันต์แก่กษัตริย์เพื่อจ่ายให้คนเหล่านั้นที่จะกำจัด
ทั้งผู้คนนาราคาญเหล่านี้ ทรัพย์สมบัติใดของผู้คนเหล่านี้ที่ถูกทำลายจะถูกนำมาใส่คืนในพระคลังของกษัตริย์
กษัตริย์ซึ่งไม่รู้เลยว่าฮามานกำลังหมายถึงชนชาติใด ให้แหวนตราของตนแก่อธิรัฐมนตรีของตนเพื่อจะกระทำ
กิจนั้นให้สำเร็จและส่งกฤษฎีกานั้นออกไป

พวกอาลักษณ์ถูกเรียกตัวมาให้เขียนคำสั่งของฮามานอย่างครบถ้วน “และจดหมายเหล่านี้ได้ถูกส่งไป
โดยพวกคนส่งข่าวเข้าไปในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์ เพื่อทำลาย เพื่อสังหารและเพื่อทำให้พินาศไป คือคนยิว
ทั้งปวง ทั้งหนุ่มและแก่ เด็กเล็ก ๆ และผู้หญิง ในวันเดียวกัน คือในวันที่สิบสามเดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอา

ดาร์ และเพื่อริบเอาข้าวของของพวกเขามาไปเสียหมด” (ข้อ 13) สำเนาจดหมายหลายฉบับถูกแจกจ่าย ให้เวลาแก่ผู้คนเหล่านั้นเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับวันที่กำหนดไว้ นั่น “และกษัตริย์ก็ประทับที่มัทธานาน แต่ชาวเมืองสุสาห์กึ่งนง” (ข้อ 15)

เมื่อโมเรเดคัยเห็นกฤษฎีกาของกษัตริย์ เขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนและคลุมตัวด้วยผ้ากระสอบและขี้เถ้า เขาเดินทางไปที่นั่น แพร่ข่าวเรื่องการสังหารหมู่ที่จะมานั้น พวกยิวที่ได้ยินกฤษฎีกาของกษัตริย์ก็ร่วมอดอาหาร ร้องไห้และคร่ำครวญกับเขาด้วย พวกเขาใช้และพวกมหาดเล็กของเอสเธอร์มาและเล่าให้ราชินีฟังเกี่ยวกับการคร่ำครวญใหญ่โตของญาติของนาง นางส่งเสื้อผ้าไปให้เขา แต่เขาปฏิเสธ เมื่อเอสเธอร์ส่งข่าวไปถึงเขาอีก อยากได้คำอธิบายว่าทำไมเขาถึงโศกเศร้าเสียใจ โมเรเดคัยก็บอกคนใช้ของนางเกี่ยวกับทุกสิ่งที่ยาฮูมานได้กระทำ “โมเรเดคัยได้ให้สำเนากฤษฎีกาเขียนที่ออกในสุสาห์กึ่งนงให้ทำลายพวกเขาด้วย เพื่อนำสำเนากฤษฎีกานั้นไปแสดงแก่พระนางเอสเธอร์ และเพื่ออธิบายเรื่องนี้ให้พระนางฟัง และเพื่อกำชับพระนางให้พระนางเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพื่อทูลอ้อนวอนต่อพระองค์ และเพื่อทูลขอต่อพระพักตร์พระองค์เพื่อชนชาติของพระนาง” (4:8)

เอสเธอร์กลัวการไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ กฎหมายระบุไว้ว่าผู้ใดที่เข้าไปลานชั้นในของกษัตริย์โดยไม่ได้ออกเรียกตัวไปอาจถูกประหารชีวิต อย่างไรก็ตาม ถ้ากษัตริย์ยื่นธำมรงค์ทองคำของตนออกมา คน ๆ นั้นก็จะมีชีวิตอยู่ เอสเธอร์ไม่ได้ถูกเรียกให้เข้าเฝ้ากษัตริย์เลยในสามสิบวันหลังนี้ นางตระหนักว่าการขอพบอาหุเสร์สอาจหมายถึงชีวิตของนาง และความเสียนั้นก็ใหญ่โตจริง ๆ แน่แน่นอนว่าต้องมีวิธีอื่น

เพื่อพยายามยุให้นางกล้าหาญ โมเรเดคัยเตือนใจนางว่า ในฐานะยิวคนหนึ่ง แม้แต่นางก็ไม่อาจหนีพ้นการสังหารหมู่ที่จะมานั้นได้ ถ้านางไม่ยอมพูดกับกษัตริย์ นางก็จะถูกทำลายเช่นกัน และการช่วยให้พ้นของพวกยิวคงต้องมาจากที่อื่น โมเรเดคัยสรุปข่าวสารของตนที่ฝากไปบอกเอสเธอร์โดยกล่าวว่า “ใครจะรู้ว่าเธอมารับตำแหน่งในราชอาณาจักรเพื่อยามวิฤตเช่นนี้ก็เป็นได้” (ข้อ 14)

เมื่อตระหนักว่าความรอดของชนชาติของนางมีความสำคัญมากกว่าชีวิตของนางเอง เอสเธอร์จึงเขียนตอบโมเรเดคัย “ไปเถิด ให้รวบรวมพวกยิวทั้งสิ้นที่อยู่ในสุสาห์ และขอให้พวกท่านอดอาหารเพื่อฉัน และอย่ารับประทานหรือดื่มสามวันกลางคืนหรือกลางวัน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารด้วยเช่นกัน และตั้งนั้นแหละฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์ ซึ่งไม่ได้เป็นตามกฎหมาย และถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ” (ข้อ 16)

นานสามวัน พวกเขาอดอาหารและอธิษฐานขอการเข้าแทรกแซงของพระเจ้า เมื่อการอดอาหารนั้นครบถ้วนแล้ว เอสเธอร์ก็รวบรวมความกล้า แต่งกายในชุดราชินีของนาง และไปขอพบอาหุเสร์ส เขาเห็นนางและยื่นธำมรงค์ทองคำของตนออก “พระนางต้องการสิ่งใด พระราชินีเอสเธอร์ และคำทูลขอของพระนางคืออะไร ก็จะประทานสิ่งนั้นให้แก่พระนางถึงครั้งราชอาณาจักร” (5:3)

เมื่อกษัตริย์ทรงยอมรับแล้ว เอสเธอร์จึงจัดแจงให้เกิดเหตุการณ์หลายอย่างซึ่งลงเอยเป็นมากกว่าแค่การช่วยพวกยิวให้รอดพ้น นางเชิญทั้งกษัตริย์และฮาแมนให้มาร่วมงานเลี้ยง นอนไม่หลับหลังจากงานเลี้ยงของราชินีเอสเธอร์ กษัตริย์อาหุเสร์สได้ค้นพบว่าโมเรเดคัยเคยทำให้ความพยายามลอบสังหารล้มเหลว เมื่ออยากตอบแทนเขาสำหรับความกล้าหาญของเขา กษัตริย์จึงบัญชาฮาแมนที่จะให้เกียรติโมเรเดคัยในวันถัดมา ในระหว่างคืนที่สองของงานเลี้ยงนั้น เอสเธอร์ทูลกษัตริย์เรื่องอุบายของฮาแมนที่จะกำจัดพวกยิวชนชาติของนาง

กษัตริย์ซึ่งกริ้วเพราะการหลอกลวงของฮามาน สั่งให้แขวนคอเขาบนตะแลงแกงนั้นที่ฮามานเพิ่งสร้างเสร็จ สำหรับโมรเดคัย จากนั้นโมรเดคัยถูกแต่งตั้งให้เป็นประมุขเหนือวงศ์วานทั้งหมดของฮามาน และเอสเธอร์ได้รับอนุญาตให้เขียนกฎหมายฉบับใหม่ ที่ระบุว่าพวกยิวสามารถตอบโต้คนเหล่านั้นที่เตรียมพร้อมที่จะฆ่าพวกเขาได้

ความกล้าหาญของเอสเธอร์เป็นผลมาจากเวลาที่ใช้ในการอธิษฐาน พร้อมกับมุมมองใหม่ นางสามารถมองเห็นเลยพ้นความกลัวของนางไปถึงการรักษาชีวิตชนชาติของนางไว้ บางสิ่งซึ่งสำคัญกว่าเยอะ วินสตัน เชอร์ชิลล์ เคยกล่าวไว้ว่า “ความกลัวเป็นปฏิกิริยา ความกล้าเป็นการเลือก” เมื่อคุณพบว่าตัวเองต้องการความกล้าหาญ จงทำตามแบบอย่างของเอสเธอร์ “จงรอคอยพระเยโฮวาห์เถิด จงมีความกล้าหาญ และพระองค์จะทำให้ใจของท่านเข้มแข็งขึ้น ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า จงรอคอยพระเยโฮวาห์เถิด” (สดด. 27:14)

ฝากไว้ให้คิด

1. เมื่อคุณพบว่าตัวเองหวาดกลัว สิ่งใดเป็นการตอบสนองแรกตามธรรมชาติของคุณ?

---

2. สิ่งใดบ้างเป็นความกลัวเหล่านั้นที่รั้งคุณไว้ไม่ให้กล้าหาญ?

---

3. แทนที่จะหวาดกลัว สิ่งใดควรเป็นการตอบสนองของคุณ?

พฤติกรรม หญิงที่สูงวัย

“ผู้หญิงที่สูงอายุก็เช่นกัน ให้พวกเขามีการประพฤติที่สอดคล้องกับความบริสุทธิ์ ไม่เป็นคนหาความใส่เขา ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ให้เป็นผู้สอนสิ่งต่าง ๆ ที่ดี เพื่อพวกเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาว ๆ ให้เป็นคนรู้จักประมาณตน ให้รักสามีของตน ให้รักบุตรทั้งหลายของตน ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี เชื่อฟังสามีของตน เพื่อพระวาระของพระเจ้าจะไม่ถูกหมิ่นประมาท”- ทิตัส 2:3-5

อ่าน: ทิตัส 2

เมื่อไม่กี่ปีก่อน ฉันกำลังนั่งอยู่ในชั้นเรียนวีเรื่องหลักคำสอนพื้นฐานพระคัมภีร์ของสามีฉันขณะที่เขากำลังสอนเรื่องการดูแลคริสตจักร ส่วนหนึ่งของบทเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับการเจาะลึกคุณสมบัติเหล่านั้นของศิษยาภิบาลจากทิตัส บทที่ 1 ในที่นี้เปาโลเขียนถึงทิตัส บุตรชายคนหนึ่งในความเชื่อฉัน ผู้ซึ่งถูกละไว้บนเกาะครีต “เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ละท่านไว้ที่เกาะครีต เพื่อท่านจะได้จัดระเบียบสิ่งต่าง ๆ ที่ยังบกพร่องอยู่ และตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ในนครทุกแห่งตามที่ข้าพเจ้าได้มอบหมายไว้แก่ท่านแล้ว” (ทิตัส 1:5) ถ้าอยากให้ความเป็นระเบียบในคริสตจักร ศิษยาภิบาล ชายสูงวัย หญิงสูงวัย หญิงสาว ชายหนุ่มและเหล่าผู้รับใช้ทุกคนต้องแสดงออกถึงพฤติกรรมบางอย่าง

ตอนที่ฉันเรียนบทเรียนรวนี้อยู่ ฉันกำลังเตรียมที่จะพูดในงานรับขวัญลูกน้อยของเพื่อนรักคนหนึ่งและกำลังคิดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากให้อันพูดอะไร ขณะที่สามีของฉันเริ่มอ่านจบบทที่หนึ่งของทิตัส ความสนใจของฉันก็ไปอยู่ที่บทที่ 2 ซึ่งอยู่หน้าถัดไป ในข้อ 4 เปาโลเขียนพระคำข้อนี้เกี่ยวกับ “ผู้หญิงที่สูงอายุ” (2:3) “เพื่อพวกเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาว ๆ ให้เป็นคนรู้จักประมาณตน ให้รักสามีของตน ให้รักบุตรทั้งหลายของตน” (ข้อ 4)

มันยากที่จะเชื่อว่าผู้หญิงคนใดไม่รักสามีและลูก ๆ ของตนโดยธรรมชาติ ทว่าในวัฒนธรรมวันนี้ ความรักถูกนิยามแบบผิด ๆ เสียแล้ว Merriam-Webster กล่าวว่า love คือ “ความรู้สึกรักใคร่แบบรุนแรงที่มีต่ออีกฝ่ายหรือความผูกพันอันอบอุ่น” Dictionary.com นิยาม love ว่าเป็น “ความรักใคร่อันเร่าร้อน นุ่มนวลยิ่งกว่าอย่างลึกลับที่มีต่ออีกฝ่าย; ความรู้สึกผูกพันแบบส่วนตัวอันอบอุ่น” The American Heritage Dictionary กล่าวว่า love คือ “ความรู้สึกอันรุนแรงของความรักใคร่และความห่วงใยที่มีต่ออีกฝ่าย” สำหรับโลก ความรักคือความรู้สึกหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม นิยามตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงของ ความรัก ไม่ได้หมายถึงความรู้สึกหนึ่ง ตรงกันข้าม มันคือการกระทำหนึ่ง การกระทำหนึ่งที่ถูกแสดงเป็นแบบอย่างได้ดีที่สุดโดยพระเจ้าเอง “เพราะว่าพระเจ้าทรง

รักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อให้ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความรักแท้คือ การให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่ผู้ที่ถูกรักนั้น พระเจ้าทรงให้สิ่งที่ดีที่สุดแม้ว่ามันหมายถึงการต้องเสียสละพระบุตรของพระองค์เพื่อรับโทษบาปของโลกหญิงที่สูงวัยในคริสตจักรจะต้องสอนพวกหญิงสาวให้รู้จักความรักแบบที่ให้นี้

เมื่อเราอ่านคำว่า สูงอายุ พวกเราส่วนใหญ่ก็คิดโดยอัตโนมัติถึงหญิงคนหนึ่งที่เขาสูงวัยชราแล้ว ใครสักคนที่มีชีวิตอยู่มานานแล้ว อย่างไรก็ตาม สูงอายุ ถูกนิยามว่าเป็น “การมีคุณสมบัติหนึ่งอันพึงปรารถนาหรือเคยผ่านการเปลี่ยนแปลงหนึ่งที่คาดหมายไว้และนำไปพร้อมทั้งกาลเวลาแล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง กาลเวลาที่ผ่านไปนั้นได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหนึ่งในพฤติกรรมของนาง พวกหญิงที่สูงวัยมีคุณสมบัติหลายอย่างที่พวกหญิงสาวขาด ในที่ดัส บทที่ 2 เหล่าหญิงที่สูงวัยมีความสามารถในการมองย้อนไปในชีวิตของตน ประเมินว่าตนเคยรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างไร และเข้าใจว่าตนน่าจะตอบสนองอย่างไรโดยอาศัยความสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้า

เนื่องจากหญิงสูงวัยเหล่านี้มีข้อได้เปรียบของการมองย้อนกลับไปยังชัดเจน 20 เต็ม 20 พวกนางจะต้องสอนอย่างไร? พวกนางจะต้องสอนโดยเป็นแบบอย่าง ก่อนที่พวกนางจะกลายเป็นครูสอนสิ่งดี ๆ ได้ พวกนางต้องมีพฤติกรรมที่ถูกต้องเองก่อน “ผู้หญิงที่สูงอายุก็เช่นกัน ให้พวกเรามีการประพฤติที่สอดคล้องกับความบริสุทธิ์ ไม่เป็นคนหาความใส่เขา ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ให้เป็นผู้สอนสิ่งต่าง ๆ ที่ดี” (2:3) ลอร์ด รอเบิร์ต บาเดิน-พาเวลล์ นายทหารในกองทัพอังกฤษและผู้ก่อตั้งลูกเสือในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 เคยกล่าวไว้ว่า: “ไม่มีคำสอนใดเทียบได้กับตัวอย่าง” ชีวิตที่เป็นแบบอย่างเป็นครูที่ดีกว่าแค่การให้การศึกษาด้วยคำพูด ถ้าเหล่าหญิงที่สูงวัยอยากสัมฤทธิ์ผลในการสั่งสอน พวกนางต้องเป็นแม่แบบสิ่งที่ตนกำลังสอนด้วยตัวเองเสียก่อน

เหมือนที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นแบบอย่างของความรัก พระองค์ก็ทรงแสดงให้เห็นแล้วเช่นกันว่าการสอนโดยเป็นแบบอย่างนั้นหมายถึงอะไร

“จงให้ความคิดนี้มีอยู่ในพวกท่าน เหมือนอย่างที่ได้มีอยู่ในพระเยซูคริสต์เช่นกัน พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า มิได้ทรงคิดว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์”- ฟป. 2:5-7

พระคริสต์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลงและเชื่อฟังต่อน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์ ชีวิตคริสเตียนของเราควรแสดงให้เห็นความถ่อมใจและความเชื่อฟังต่อน้ำพระทัยของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราเช่นกัน

เมื่อพระเยซูทรงถูกทดลองโดยมารร้ายในมัทธิว 4 พระองค์ก็ทรงให้รูปแบบหนึ่งสำหรับการรับมือกับการทดลอง “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13) เพราะพระเยซูทรงต้านทานการทดลอง เราก็สามารถต้านทานการทดลองได้เช่นกันโดยพึ่งพาพระเยซูคริสต์

พวกหญิงสูงวัยเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตแห่งความบริสุทธิ์อย่างไร? กล่าวง่าย ๆ คือ โดยการมีลำดับก่อน

หลัง มุมมองและจุดประสงค์ที่ถูกต้อง พวกนางมีลำดับก่อนหลังที่ถูกต้องในชีวิตของตน พวกนางเรียนรู้ความบริสุทธิ์โดยพัฒนาความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกนางใช้เวลากับพระองค์ตามลำพังในการอ่านพระคัมภีร์และในการอธิษฐาน พวกนางมีมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับว่าพวกนางถูกสร้างมาเพราะเหตุใด: เพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ “พระองค์ทรงสมควร โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่จะได้รับคำสรรเสริญ และพระเกียรติ และฤทธิ์เดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นดำรงอยู่และได้ถูกสร้างขึ้นตามชอบพระทัยของพระองค์” (วอ. 4:11) สุดท้าย พวกนางยอมรับจุดประสงค์ของตนในการดำเนินชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ จุดประสงค์ของพวกนางที่พระเจ้าประทานให้ นั่นคือ การเรียนรู้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและส่งต่อพวกมันไปสู่คนรุ่นถัดไปที่เป็นหญิงสาว

“ผู้หญิงที่สูงอายุก็เช่นกัน ให้พวกเขามีการประพฤติที่สอดคล้องกับความบริสุทธิ์ ไม่เป็นคนหาความใส่เขา ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ให้เป็นผู้สอนสิ่งต่าง ๆ ที่ดี เพื่อพวกเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาว ๆ ให้เป็นคนรู้จักประมาณตน ให้รักสามีมของตน ให้รักบุตรทั้งหลายของตน ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี เชื่อฟังสามีของตน เพื่อพระวามะของพระเจ้าจะไม่ถูกหมิ่นประมาท” - ทิตัส 2:3-5

ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน เคยกล่าวไว้ว่า: “ถ้าคุณคิดว่าคุณสามารถเดินในความบริสุทธิ์ได้โดยไม่ต้องคอยรักษาการร่วมสามัคคีธรรมกับพระคริสต์อยู่เรื่อยไป คุณก็ทำพลาดครั้งใหญ่แล้ว ถ้าคุณอยากเป็นผู้บริสุทธิ์ คุณก็ต้องดำเนินชีวิตติดสนิทกับพระเยซู” เราในฐานะผู้เชื่อ ถูกเรียกให้มาสู่ชีวิตแห่งความบริสุทธิ์แล้ว

“แต่พระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงเรียกพวกท่านนั้นบริสุทธิ์ฉันใด พวกท่านก็จงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างฉันนั้น ด้วยว่าได้เขียนไว้แล้วว่า ‘พวกเจ้าจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์’” - 1 ปต. 1:15,16

เรายังมีหน้าที่รับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ในการสอนคนรุ่นถัดไปที่เป็นหญิงสาวคริสเตียนทั้งหลาย ก่อนที่เราจะสอนพวกเธอด้วยคำพูดของเรา เราต้องแสดงให้เห็นเสียก่อนด้วยชีวิตของเรา จงพัฒนานิสัยเหล่านั้นของหญิงสูงวัยที่มีลำดับก่อนหลังที่ถูกต้อง มุมมองที่ถูกต้อง และจุดประสงค์ที่ถูกต้อง

ฝากไว้ให้คิด

1. คุณอยากพรรณนาความสัมพันธ์ของคุณกับพระเยซูคริสต์อย่างไร? คุณใช้เวลาเฝ้าเดี่ยวของคุณมาเป็นอันดับหนึ่งไหม?

---

2. คุณเป็นแบบอย่างที่ดีตามพระคัมภีร์ให้เหล่าหญิงสาวคริสเตียนทำตามไหม? ทำไมถึงใช่ หรือทำไมถึงไม่ใช่?

---

3. คุณทำสิ่งใดได้เพื่อจะเป็นแบบอย่างของพฤติกรรมที่บริสุทธิ์?

คำวิจารณ์

ศิปโปราห์

“แล้วศิปโปราห์จึงหยิบหินคมอันหนึ่ง และตัดหนังหุ้มปลายองคชาตบุตรชายของตนออก และทิ้งมันลงที่เท้าของท่าน และกล่าวว่า “แท้จริง ท่านเป็นสามีที่ทำให้โลหิตตกแก่ข้าพเจ้า” - อพยพ 4:25

อ่าน: อพยพ 4:18-31

นักเขียนบทละครชื่อ ก้อง ออสการ์ ไวล์ด เคยกล่าวไว้ว่า “คำวิจารณ์เป็นอัตชีวประวัติรูปแบบหนึ่งที่ น่าเชื่อถือ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนที่แสดงการไม่เห็นชอบกับคน ๆ หนึ่งย่อมเปิดเผยเกี่ยวกับทัศนคติของพวกเขาเองมากกว่าทัศนคติของคนที่ถูกวิจารณ์ คำกล่าวนี้เป็นความจริงเกี่ยวกับศิปโปราห์ ภรรยาคนแรกของโมเสส การปรากฏตัวช่วงสั้น ๆ ของนางในพระคัมภีร์เปิดเผยเกี่ยวกับตัวนางเองมากกว่าชายผู้หนึ่งที่นางโมโหด้วย แม้ว่าพระคัมภีร์บันทึกเพียงคำกล่าวเดียวที่ศิปโปราห์กล่าวแก่สามีของนาง คำกล่าวนั้นก็เต็มไปด้วยการวิพากษ์วิจารณ์

ศิปโปราห์เป็นบุตรสาวของเยโร (เรอูเอล) บุโรหิตแห่งมีเดียน คนมีเดียนเป็นลูกหลานของอับราฮัม และเคทูราห์ หญิงนั้นที่แต่งงานกับเขาหลังซาราห์ตาย แม้ว่าผู้คนเหล่านี้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม คนมีเดียนก็ไม่เคยถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของชนชาติของพระเจ้าที่ได้รับพันธสัญญาเลย ในกรณีส่วนใหญ่ พวกเขาเป็นศัตรูต่อชนชาติอิสราเอล คนมีเดียนเป็นชนเผ่าที่ชอบพเนจร อาศัยอยู่ในทะเลทรายอาระเบีย ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ในสมัยของโมเสส คนมีเดียนได้ขยายเขตแดนของตนเข้าไปในคาบสมุทรซีนาย เหมือนพวกเบดูอินส่วนใหญ่ ชีวิตของพวกเขาประกอบด้วยการเดินทาง การอาศัยอยู่ในเต็นท์ การเลี้ยงฝูงสัตว์ใช้งาน การค้าขายและบ่อยครั้งก่อปัญหาให้กับผู้คนที่พวกเขาพบเจอ

โมเสสได้พบกับศิปโปราห์ครั้งแรกริมบ่อน้ำแห่งหนึ่งในมีเดียน เขากำลังหนีมาจากอียิปต์หลังจากฟาโรห์ได้ข่าวว่าเขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งมาก่อนหน้านั้นทูตทาสชาวฮีบรูคนหนึ่ง ศิปโปราห์เป็นหนึ่งในบุตรสาวเจ็ดคนที่มาตักน้ำให้ฝูงสัตว์บิดาของเธอ อย่างไรก็ตาม พวกคนเลี้ยงแกะคนอื่น ๆ ก็อยู่ที่นั่นพร้อมกับฝูงสัตว์ของตนเช่นกันและพยายามขับไล่หญิงเหล่านั้นให้ไปที่อื่น โมเสสก้าวเข้าไปช่วยเหลือ พอสถานการณ์คลี่คลาย เขาก็ตักน้ำจากบ่อน้ำและเติมน้ำในรางให้พวกสัตว์ได้ดื่มกิน เมื่องานของพวกเธอเสร็จเร็วกว่าปกติเล็กน้อย ศิปโปราห์กับพี่น้องของเธอก็กลับไปหาบิดาของพวกเธอ “และเมื่อพวกเธอมาหาเรอูเอลบิดาของตน บิดาก็กล่าวว่า “เหตุใดพวกเจ้ามาเร็วจังวันนี้” (อพย. 2:18) หญิงเหล่านั้นเริ่มอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างที่ชายชาวอียิปต์คนนี้ได้กระทำเพื่อพวกเธอ ด้วยความตื่นเต้น เรอูเอลส่งพวกลูกสาวของตนให้ไปตามหาโมเสสและเชิญเขามา กินข้าวกับพวกเขา อาหารมื้อหนึ่งนำไปสู่อีกมื้อและอีกมื้อจนผ่านไปสี่สัปดาห์ เมื่อปีเหล่านั้นผ่านไป โมเสสก็พอใจแล้วกับการอาศัยอยู่กับเรอูเอลและครอบครัวของเขา เรียนรู้ที่จะดูแลฝูงสัตว์ของตน แต่งงานกับบุตรสาวคน

หนึ่งของเรอูเอลและให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง

ขณะเดียวกัน กลับมาในอียิปต์ สถานการณ์ทางการเมืองกลับย่ำแย่ลง ถึงเวลาแล้วสำหรับการช่วย
ชนชาติของพระเจ้าให้รอดพ้น

“และต่อมาครั้นเวลาล่วงไปแล้ว กษัตริย์แห่งอียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ และลูกหลานของอิสราเอลก็ถอน
หายใจเพราะเหตุการณ์เป็นทาสนั้น และพวกเขาร้องออก และเสียงร้องของพวกเขาขึ้นมาถึงพระเจ้า ด้วยเหตุ
การเป็นทาสนั้น และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของพวกเขา และพระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของ
พระองค์กับอับราฮัม กับอิสอัค และกับยาโคบ และพระเจ้าทอดพระเนตรลงมายังลูกหลานของอิสราเอล และ
พระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่พวกเขา”- อพยพ 2:23-25

ณ เวลานี้ โมเสสนำฝูงแกะของเยโรไปที่ด้านหลังของทะเลทรายและภูเขาของพระเจ้าที่โฮเรบ
พระเจ้าทรงเรียกหาโมเสสจากพุ่มไม้หนึ่งที่ลุกไหม้และตรัสคร่าว ๆ ถึงแผนการของพระองค์ในการช่วย
ประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสของพวกเขา มันคงจะเป็นงานที่ทำทนายมากจริง ๆ งาน
หนึ่งที่โมเสสรู้สึกว่าตนไม่มีคุณสมบัติที่จะกระทำ แม้กระทั่งในความสงสัยและความไม่มั่นใจทั้งหมดของเขา
โมเสสได้ยินคำตรัสของพระเยโฮวาห์และตั้งใจกระทำตามการทรงเรียกของตน “และโมเสสไป และกลับไป
หาเยโรพ่อตาของตน และกล่าวแก่เขาว่า “ขอให้ข้าพเจ้าไปเถิด ข้าพเจ้าขอร้องท่าน และกลับไปหาพวกที่
น้องของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในอียิปต์ และดูว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่” และเยโรกล่าวแก่โมเสสว่า “จงไปอย่าง
สันติเถิด” (อพย. 4:18) จากนั้นโมเสสพากรรยาของตนและลูกชายทั้งสองของตนไป และพวกเขาเริ่มเดินทาง
เดินทางของตนไปยังแผ่นดินอียิปต์

ขณะอยู่ระหว่างทาง พระเยโฮวาห์ทรงมาพบกับโมเสสในโรงแรมแห่งหนึ่งและทรงหาช่องจะฆ่าเขาเสีย
ดูเหมือนว่าในการจัดเตรียมทั้งหมดของเขา โมเสสไม่ได้ถวายบุตรชายทั้งสองของตนให้บริสุทธิ์โดยการให้พวกเขา
เขาเข้าสู่หนัด ในฐานะผู้ชายขาวยิว การเข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายฝ่ายร่างกายที่บ่งบอกถึงพันธสัญญาที่
พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเขา ชนชาติอิสราเอลถูกสั่งโดยพระราชบัญญัติของ
พระเจ้าให้บุตรชายทั้งหลายของพวกเขาเข้าสู่หนัดวันที่แปดหลังจากพวกเขาเกิด (ลนต. 12:3) อย่างไรก็ตาม
ศิโปปราห์ไม่ได้เป็นยิวและไม่ได้เติบโตมากับธรรมเนียมและประเพณีเหล่านี้ บิดาของนางได้ยอมรับโมเสส เชื่อ
ว่าเขาเป็นคนอียิปต์ ไม่ใช่คนฮีบรูที่เขาเป็นมาตั้งแต่เกิด ขณะที่พระเยโฮวาห์ทรงจับสามีของนางไว้เพื่อจะฆ่า
เขา ศิโปปราห์หยิบหินคมก้อนหนึ่ง ตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของลูกชายของตน และโยนมันไปที่เท้าของโมเสส
โดยประกาศว่า “แท้จริง ท่านเป็นสามีที่ทำให้โลหิตตกแก่ข้าพเจ้า” (อพย. 4:25) เมื่อการเข้าสู่หนัดนั้นเสร็จ
สมบูรณ์แล้ว โมเสสก็ถูกปล่อยตัวเพียงเพื่อจะได้ยินภรรยาของตนกล่าวซ้ำว่า “ท่านเป็นสามีที่ทำให้โลหิตตก
เพราะเหตุการณ์เข้าสู่หนัดนั้น” (ข้อ 26)

ตั้งแต่นั้นมาชื่อของศิโปปราห์ก็ไม่ปรากฏในพระคัมภีร์อีกเลย สามีของนางเตรียมชนชาติอิสราเอลให้
พร้อมต่อไปสำหรับการอพยพของพวกเขาไปจากอียิปต์ เมื่อเขาเผชิญหน้าฟาโรห์และแสดงฤทธิ์มหัศจรรย์ของ
พระเจ้าผ่านทางหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ศิโปปราห์ก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น นางไม่ได้เห็นภัยพิบัติเหล่านั้นที่โจมตี
ทั่วแผ่นดินนั้น และนางไม่ได้เห็นพิธีปีศาจแรกนั้น อันที่จริง นางอดเห็นทะเลแดงแยกออกและชนชาติอิสราเอล

ทั้งหมดเดินเข้าไปบนดินแห้ง

ช่วงเวลาหนึ่งต่อมาในอพยพ 18 เมื่อเยโรธได้ข่าวสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อโมเสสและประชากรของพระองค์ เขาก็พาศิปโพร่าห์และลูกชายสองคนของนางและพาพวกเขาหาโมเสสในถิ่นทุรกันดาร ในที่นี้ ลูกหลานของอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขากษัตริย์ เป็นไปได้มากทีเดียวว่าเพราะความดีร้ายและจิตใจขบถของนาง ศิปโพร่าห์จึงไม่ได้อยู่เคียงข้างสามีของนางในอียิปต์ โมเสสได้ส่งนางกลับไปยังมีเดียนเพื่ออาศัยอยู่กับบิดาของนาง

คำวิจารณ์ของศิปโพร่าห์กล่าวเยาะเย้ยเกี่ยวกับทัศนคติแห่งใจของนาง พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีในมัทธิว 12:34, “โอ ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย พวกท่าน ซึ่งเป็นคนชั่วร้าย จะพูดสิ่งดี ๆ ได้อย่างไร ด้วยว่าจากบรรดาสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ ปากก็พูดออกมา” ออสการ์ ไวลด์พูดถูกแล้วเมื่อเขากล่าวว่า “คำวิจารณ์เป็นอัตรชีวิตประวัตรูปแบบหนึ่งที่น่าเชื่อถือ” น่าเสียดาย ถ้อยคำที่ศิปโพร่าห์กล่าวทั้งคำพยานหนึ่งไว้ข้างหลังของหญิงคนหนึ่งที่ไม่เต็มใจที่จะเดินตามสามีของนางในการทรงเรียกของเขาจากพระเจ้า

หากถ้อยคำที่เราพูดเป็นตัวแทนสิ่งที่อยู่ภายใน เราก็ควรเรียนรู้ที่จะรักษาใจของเราไว้ให้ดีมิใช่หรือ? ซาโลมอนเขียนไว้ในสุภาษิต 4:23, “จงรักษาใจของเจ้าไว้ด้วยความระมัดระวังทั้งสิ้น เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ แห่งชีวิตล้วนผุดออกมาจากใจ” จากนั้น เขาให้โครงร่างต่อไปอย่างชัดเจนว่าจะรักษาใจของคุณไว้ได้อย่างไร

ขั้นตอนแรกเกี่ยวข้องกับปาก “จงให้ปากที่พูดตกลงและแลงอยู่ห่างเสียจากเจ้า และให้ริมฝีปากคดเคี้ยวอยู่ห่างไกลจากเจ้า” (สภษ. 4:24)

ขั้นตอนที่สองเกี่ยวข้องกับดวงตาของเรา “จงให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า และให้หนังตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้าเจ้า” (ข้อ 25)

ถัดมา ในข้อ 26 เราควรพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเราขณะที่ทำให้ทางทั้งหลายของเรานั้นคง “จงพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเจ้า และให้ทางทั้งสิ้นของเจ้านั้นคง”

สุดท้าย เราควรสัตย์จริงต่อไป “อย่าเหไปข้างขวามือหรือหันไปข้างซ้ายมือ จงถอนเท้าของเจ้าออกเสียจากความชั่วร้าย” (ข้อ 27)

ขอให้ถ้อยคำที่เรากล่าวนำเกียรติและสง่าราศีมาสู่พระเจ้าอยู่เสมอ “ขอให้บรรดาถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการตรึงตรองแห่งใจของข้าพระองค์ เป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์” (สดด. 19:14)

ฝากไว้ให้คิด

1. ถ้า “คำวิจารณ์เป็นอัฐชีวะประวัติรูปแบบหนึ่งที่น่าเชื่อถือ” ถ้อยคำของคุณกล่าวอะไรเกี่ยวกับตัวคุณ?

---

2. ในสุภาษิต 4:23 “เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ แห่งชีวิตล้วนผุดออกมาจากใจ [ของคุณ]” หมายถึงอะไร?

---

3. ถ้อยคำที่ขอวิจารณ์ของคุณส่งผลเสียอย่างไรต่อคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวคุณ?

การให้

หญิงม่ายกับเหรียญทองแดงสองอัน

“และหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งมา และนางโยนเหรียญทองแดงสองอันไว้ใต้นั้น ซึ่งมีค่าประมาณสลึงหนึ่ง”- มาระโก 12:42

อ่าน: มาระโก 12:41-44; ลูคา 21:1-4

คำว่า “ให้” “การให้” หรือ “ถวาย” ปรากฏมากกว่า 700 ครั้งในพระคัมภีร์ รูปแบบตามพระคัมภีร์ของการให้คือแบบสมัครใจและเกี่ยวข้องมากกว่าสิบชักหนึ่ง มันอาจเป็นการถวายเวลาหรือพรสวรรค์ของใครบางคนก็ได้ ไม่ว่าจะในรูปแบบใด กุญแจของการให้คือทัศนคติของหัวใจ “ทุกคนตามที่เขาคิดหมายไว้ในใจของตน จงให้เขาให้ตามนั้น มิใช่อย่างฝืนใจ หรือให้เพราะความจำเป็น เพราะว่าพระเจ้าทรงรักผู้ให้ที่มีใจร่าเริง” (2 คร. 9:7) หญิงม่ายที่ยากจนผู้นั้นที่ให้ทั้งหมดที่ตนมีเป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบของข้อเท็จจริงนี้ ปริมาณของของถวายนั้นไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพิจารณาทัศนคติและความมุ่งหมายของคน ๆ นั้นที่ทำการถวายนั้น ๆ “ด้วยว่ามนุษย์มองดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทรงมองดูจิตใจ” (1 ซมอ. 16:7)

ในระหว่างการรับใช้บนโลกของพระองค์ พระเยซูเสด็จไปที่พระวิหารบ่อย ๆ เพื่อสั่งสอนและเทศนา มีอยู่คราวหนึ่ง พระเยซูทรงเตือนผู้ฟังพระองค์ให้ระวังพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่สอนอย่างหนึ่งขณะทำสิ่งที่ตรงกันข้าม ดูภายนอก คนเคร่งศาสนาเหล่านี้ภาคภูมิใจกับเครื่องแต่งกายของตน มีคนค่านับพวกเขาในตลาด พวกเขาได้ที่นั่งดี ๆ ในการเลี้ยง และพวกเขาอธิษฐานยืดยาวต่อหน้าคนอื่น แต่เมื่ออยู่ลำพัง พวกเขาโกงเอาทรัพย์สินของพวกหญิงม่าย พวกเขาทำตัวน่าเลื่อมใส แต่ใจของพวกเขาต่ำทราม

ในสมัยพระคัมภีร์ พวกหญิงม่ายมีอำนาจน้อยมากในระบบศาล ธรรมเนียมคือ สามีต้องแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายที่เป็นยิว ซึ่งปกติแล้วคือธรรมาจารย์หรือฟาริสีคนหนึ่ง เพื่อจะเป็นผู้จัดการทรัพย์สินของภรรยาของเขา ผู้จัดการคนนี้ก็จะมีสิทธิอำนาจดูแลเรื่องการเงินและทรัพย์สินทั้งหมดของหญิงม่ายคนนั้น จากจุดนั้นมันก็ง่ายสำหรับผู้นำทางศาสนาหลายคนที่จะหาช่องทางตามกฎหมายเพื่อจะหลอกเอาทรัพย์สินทั้งหมดจากหญิงม่ายคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม วิธีปฏิบัตินี้ถูกประณามในพระราชบัญญัติ 27:19 “ผู้ใดที่บิดเบือนคำพิพากษาของคนแปลกหน้า ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย จงให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ และประชากรทั้งหมดต้องกล่าวว่า ‘เอเมน’”

ขณะพระองค์ตรัสในพระวิหาร พระเยซูทรงเห็นชายมั่งมีหลายคนโยนเงินของตนใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวาย นี้ออกจะเป็นเงินถวายเป็นก้อนโต ซึ่งถูกให้จากความมั่งมีมิใช่เหลือเฟือของพวกเขา ถัดมาหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ไว้ เมื่อพระเยซูทรงเห็นเงินถวายเป็นนาง พระองค์ก็ทรงชมเชยนางที่

โยนเงินใส่ไว้มากกว่าคนอื่น ๆ ที่เหลือ “เพราะว่าคนเหล่านี้ทุกคนได้โยนเงินจากทรัพย์เหลือเฟือของตนเข้าไป
ในบรรดาของถวายของพระเจ้า แต่นางจากความขัดสนของนางได้โยนสิ่งเล็ยงซีพทั้งหมดที่นางมีอยู่ในนั้น”
(ลูกา 21:4) แม้ว่าปริมาณเงินนั้นน้อย หญิงม่ายคนนั้นก็เต็มใจถวายทั้งหมดที่นางมี

ใครสักคนเคยกล่าวไว้ว่า ผู้คนที่มีความสุขที่สุดบนโลกคือผู้ที่ค้นพบความขึ้นบานของการให้ ใน
ตอนแรก ๆ ของชีวิตคู่ของเรา สามีนองฉันกับฉันต้องรับมือกับความลำบากทางการเงิน พอดีกับเมื่อเศรษฐกิจ
จมดิ่งลงสู่ภาวะถดถอย เราก็ได้รับข่าวที่น่าตกใจ โรงกลั่นสารเคมีที่สามีนองฉันทำงานลดชั่วโมงทำงานของเขา
ซึ่งส่งผลอย่างมากต่อรายรับของเขา เรายังค้นพบด้วยว่า ณ เวลานั้น ฉันกำลังตั้งครรรภ์ลูกคนที่สองของเรา พร้อม
กับรายรับที่ลดลงและลูกอีกคนที่กำลังจะมา มีความไม่แน่นอนรออยู่ในปีใหม่นี้เยอะจริง ๆ

ไม่ว่าความท้าทายเหล่านั้นจะเป็นสิ่งใด เราก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะเชื่อคำตรัสของพระเจ้า เราท่องมัทธิ
ว 6:34 บ่อย ๆ “เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะว่าวันพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับ
สิ่งทั้งหลายของวันพรุ่งนี้เอง” พระสัญญาต่าง ๆ อย่างมัทธิว 6:26 ให้การปลอบประโลมใจที่เราต้องการมาก
จริง ๆ “จงดูบรรดานกแห่งฟ้าอากาศ ด้วยว่าพวกมันมิได้หว่าน และพวกมันมิได้เกี่ยว และมีได้สะสมไว้ในยุ้ง
ฉางทั้งหลาย ถึงอย่างนั้นพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของท่านทั้งหลายยังทรงเลี้ยงดูพวกนกไว้ ท่านทั้งหลายไม่
ประเสริฐกว่าพวกนกตั้งเยอะหรือ” ไม่มีเลยสักครั้งที่เราคิดที่จะถวายแต่พระเจ้าน้อยลง เราแค่ถวายต่อไป
เหมือนแต่ก่อน

ในระหว่างงานประชุมมิชชั่นประจำปีของเรา ภรรยามิชชั่นนารีคนหนึ่งพูดกับกลุ่มสตรีเกี่ยวกับการไว้
วางใจพระเจ้าในช่วงที่ประสบความลำบากทางการเงิน สิ่งหนึ่งที่เธอกำลังพูดตอนนั้นคือ “เมื่อการเงินดูแย่ จง
ดึงกระทะอบขนมเหล่านั้นออกมา คุณอาจไม่สามารถถวายได้มากนักในรูปของเงิน แต่คุณก็ยังถวายได้เหมือน
เดิม จงถวายจากขนมอบของคุณสิคะ” ฉันจำคำของเธอจนขึ้นใจ ต้นถั่วพีแคนของฉันออกผลบริบูรณ์ปีนั้น หน
เดียวที่พวกมันเคยออกผลโตที่เป็นขึ้นเป็นอัน ฉันทำถั่วพีแคนเป็นลูกกวาด บรรจุหีบห่อพวกมันในภาชนะ
ดอลลาร์ทริเล็ก ๆ น่ารัก และนำพวกมันไปแจกที่คริสตจักร เกือบทุกสิ่งที่คุณอยากได้นั้นไปแจกมีถั่วพีแคนบาง
รูปแบบอยู่ในพวกมัน-ขนมปัง คุกกี้ เค้ก และมัทพีน ฉันได้เรียนรู้บทเรียนหนึ่งอันมีค่า: “การให้เป็นเหตุให้ได้
รับพรยิ่งกว่าการรับ” (กิจการ 20:35)

มองย้อนกลับไปก็ชัดเจน 20 เต็ม 20 อย่างแท้จริง งานของสามีนองฉันกลับมาสู่สี่สิบชั่วโมงทำงานต่อ
สัปดาห์เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลง การเงินของเรานั้นคง และชีวิตกลับคืนสู่รูปแบบอันปกติอยู่บ้าง เราสามารถมองย้อน
กลับไปและเห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลี้ยงดูและทรงอวยพรจริง ๆ เราจ่ายไปแจ่มนี้ทุกไบตรงเวลา รวมถึง
ค่าหมอสื่อสำหรับทำคลอดลูกสาวของเราด้วย เรามีกับข้าวเต็มตู้ตลอด และเราไม่เคยต้องหิวโหยเลย ฉันไม่เพียง
ได้กลับมีมืออบขนมของฉัน แต่ฉันได้เรียนรู้การใช้คู่มือและการต่อราคาตอนซื้อของด้วย เมื่อปฏิบัติตามคำ
แนะนำของภรรยาศิษยาภิบาลของฉัน ฉันได้เริ่มเขียนบล็อกที่เน้นวิธีขอปปิงของฉันด้วย ฉันเป็นพยานได้ถึง
พระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า “จงให้ และพวกท่านจะได้รับเช่นกัน มนุษย์จะให้ไว้ในทรงออกของพวกท่านแบบ
เต็มทะนายนัดสั้นแน่นพูนสั้น” (ลูกา 6:38)

พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าหญิงม่ายคนนั้นมีความเป็นอยู่อย่างไรหลังจากที่นางไปจากพระวิหารแล้ว ฉัน

นิกภาพว่านางจากไปโดยเชื่อวางใจว่าพระเจ้าจะทรงตอบสนองทุกความต้องการของนาง ออสวัลด์ แชมเบอร์ส กล่าวไว้ว่า “กับพระคริสต์บททดสอบนั้นไม่ได้อยู่ที่ว่าเราถวายเป็นคนดีขนาดไหน แต่อยู่ที่ว่าเราไม่ถวายเป็นสิ่งใดต่างหาก” เมื่อคุณเผชิญช่วงเวลาแห่งความยากลำบากทางการเงิน อย่าลืมหอการถวายเป็นของคุณแต่พระเจ้า “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33) จากนั้นจงดึงกระทะเหล่านี้ออกมาและเริ่มอบขนมได้

ฝากไว้ให้คิด

1. เหตุใดพระเจ้าถึงทรงชมเชยหญิงม่ายคนนั้นสำหรับเงินถวายเป็นของนาง?

---

2. คุณสามารถเรียนรู้บทเรียนใดจากหญิงผู้หนึ่งที่ถวายเป็นทั้งหมดที่นางมี?

---

3. สิ่งใดเป็นความสำคัญของการถวายเป็นต่อไป แม้กระทั่งในท่ามกลางความยากลำบากทางการเงิน?

เกี่ยวกับผู้แต่ง

คารี สมิธ เป็นคนบาปคนหนึ่งได้รับความรอดโดยพระคุณ ภรรยาของศิษยาภิบาลและคุณแม่ เธอแต่งงานกับเจฟฟ์สามีของเธอมาตั้งแต่ปี 2006 เจฟฟ์และคารีอาศัยอยู่ในเมืองแมดิสัน รัฐแอละแบมา ซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาเลี้ยงลูก ๆ สามคนของพวกเขาจนโตและรับใช้เต็มเวลาในคริสตจักรท้องถิ่นของพวกเขา คารีได้รับปริญญาด้านมัธยมศึกษาและตอนนี้กำลังสอนอยู่ในโรงเรียนคริสเตียนแห่งเดียวกับที่เธอได้เติบโตมา คารีพบว่าชีวิตของเธอในงานรับใช้ทั้งทำทนายและให้รางวัล แต่เธอก็รักความเรียบง่ายในที่ได้ก็ตามที่เธอสามารถพบมันได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ เมื่อเธอไม่ได้กำลังดูแลครอบครัวของเธอ ทำงานในการรับใช้ หรือการสอน เธอก็ชอบหลบหน้าไปอยู่กับกาแฟสักถ้วยและหนังสือดี ๆ สักเล่ม

Many of the women found in Scripture can be defined by how they responded to difficult situations in their lives.

From the choices Eve made in the Garden to the two mites the widow gave in the temple, this study book provides valuable insight into the lives of twenty-one distinctive women in the Bible.

The apostle Paul wrote in I Corinthians 10:11: *“Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.”*

Each chapter concludes with questions to assist in applying the lessons to the reader's life.

By studying the stories and characteristics of these women, we can learn important, applicable spiritual lessons to stand firm during the trials of life.

ABOUT THE *Author*

KARI SMITH is a sinner saved by grace, a pastor's wife and a mother. She has been married to her husband, Jeff, since 2006. Jeff and Kari live in Madison, Alabama, where they are raising their three children and serving full-time in their local church. Kari earned a degree in secondary education and is now teaching in the same Christian school where she grew up. Kari finds her life in the ministry both challenging and rewarding, but she also loves simplicity wherever she can find it. For this reason, when she is not caring for her family, working in the ministry, or teaching, she likes to hide away with a cup of coffee and a good book.

WaldenWay
PUBLICATIONS

224 Bridge Avenue • Murfreesboro, TN 37129
swordofthelord.com

9781649420589